

Бестселър #1 на „Ню Йорк Таймс“

КАРТЪН РОВАРДС

ОПАСНО ЛЯТО

КАРЪН РОБЪРДС ОПАСНО ЛЯТО

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Карън Робърдс — авторка на бестселъри, която „Ню Йорк Таймс“ нарича „един от най-популярните гласове в женската литература“.

Кристи Петрино не е предполагала, че ваканцията ѝ на остров Окракоук ще се окаже изпълнена с напрежение и несигурност.

Тя бяга от годеника си, който е обвързан с мафията, но никой не може да напусне толкова лесно семейството или бизнеса му.

Станала неволен свидетел в разследване на убийство, разбира, че кръгът около нея опасно се затваря. Само когато е с Люк Ранд, се чувства в безопасност. Вече е готова да му се довери, но отново всичко се обърква и тя се пита дали този красив непознат ще ѝ помогне да преживее горещото и опасно лято...

ПРОЛОГ

Красивите момичета по бански костюми бяха навсякъде — смееха се, забавляваха се във водата, разхождаха се по плажната ивица и лежаха върху плажните си хавлии чак докъдето погледът стигаше. Беше първата събота от месец август и Нагз Хед изнемогваше от горещина и в същото време се надяваше. Слънцето беше огнена топка с размера на портокал и висеше, безмилостно, над сградите на хотелите, жилищните блокове и частните резиденции, които образуваха нещо като „гръбнак“ зад кремата извивка на плажа. Във въздуха се носеше миризмата на плажно масло. Звукът на радиото почти заглушаваше рева на океана. Туристите изпълваха плажната ивица, различни по възраст, по цвят и ръст, говореха и се смееха, докато се къпеха в последните за деня слънчеви лъчи. Повечето от тях бяха невидими за него, както и той за тях. Момичетата бяха тези, които изпъкваха в ярки цветове. Погледът му се местеше от едно на друго, като ту се спираше на някоя висока блондинка, ту галеше извивките на някоя пищна брюнетка. Тялото му беше напрегнато и тръпнеше от познатото предчувствие. Само като ги гледаше и вече се чувстваше добре. И защо не? Те бяха любимата му плячка.

— Внимавай!

Удари го топка за плажен волейбол отстрани по главата. Не болеше, но той премигна, изненадан, и се огледа. Момиче във възрастта за колеж, с дълга руса коса, завързана на тила на конска опашка, и щедри форми, които едва се събираха в тюркоазния бански костюм, дотича и я взе.

— Съжалявам! — усмихна се то.

— Няма проблем — каза той, но тя вече тичаше обратно, за да се присъедини към приятелите си. Проследи с поглед подскачащия ѝ задник, докато той не се скри зад едно момче, което тъкмо издърпваше един каяк от водата. Топката направи дъга над главата на момчето и беше уловена от друго момиче. Брюнетка. Очите му се ококориха, когато тя подскочи във въздуха, за да хване топката. Блондинката беше

хубавичка, с кожа с цвета на препечено пиле и хубаво личице, но брюнетката беше нещо специално.

Беше по-висока от блондинката и по-слаба. Розова лента придържаше гъстата ѝ кестенява коса, за да се открие лицето ѝ. Тя беше с дължина до раменете и се разпиля назад при отскока. Банският ѝ костюм също беше розов — лъскава и разтеглива материя, която изведнъж пръстите го засърбяха да докосне. Почти усещаше колко копринена и мека е тя, усещаше и твърдостта, и горещината на кожата под нея — прекрасната безупречна кожа, златиста и гладка като разтопен карамел.

Докато я гледаше, устата му се навлажни. Той стисна зъби, защото страстта го връхлетя. Сетивата му се бяха изострили, превърнали се в единственото, което има значение. Усещаше мускусния мирис на момичето, виждаше неясните подробности като триъгълната по-тъмна ивица между бедрата ѝ, цепката между гърдите ѝ и малката татуировка във формата на пеперуда на лявото ѝ бедро, чуваше я ожесточено да вика „По дяволите!“, защото не успя да хване топката, а лентата падна от главата ѝ и косата ѝ се разпиля.

Тя спря играта, за да прибере отново косата си. Сега беше с гръб към него и той попиваше с поглед острите ъгли на лопатките ѝ, дългата извивка на гърба ѝ, извивката на задните ѝ части.

— Лиз, хващай! — извика блондинката и отново изпълни полезрението му. Брюнетката се обърна към летящата топка, хвана я и затича право към него, докато три други момичета я преследваха и се смееха високо, пронизително.

Гърдите ѝ подскачаха като топки за тенис, когато тичаше.

В последната минута, тя смени посоката и затича обратно към водата. Със смях, другите три момичета също смениха посоката и топката отново полетя във въздуха.

— Хванах я! — извика трето момиче по бански костюм. Неговото тяло имаше формата на круша, косата му беше къса и остра. Всички отново се спуснаха в радостна гонитба.

— Хвърли я, Тери! — изпищя Лиз и момичето подхвърли топката към нея. Лиз подскочи да я хване и гърдите ѝ почти изскочиха от банския.

Горещото пулсиране между краката му беше вече почти непоносимо. Нуждата да я има беше толкова силна, че не можеше да

помръдне. Клепачите му натежаха. Ноздрите му затрепериха и той вдишваше все по-силно нейната миризма. Устата му се изпълни със слюнка и той преглътна. Почти усещаше горещ, разтопен карамел върху езика си.

— Извинете, знаете ли къде е хотел „Рамада“? — запита го дете с пясъчноруса коса, застанало пред него.

Трябваше му цяла минута, за да разбере какво го пита детето. После поклати глава, без да отговори. Детето издаде звук на отвращение и продължи нататък. Макар и дразнеща, намесата имаше полезно действие — беше пробила като нож гъстата мъгла на плътското желание, което го беше закотвило на място. Той се съвзе, успя отново да подчини на волята си звяра в себе си и преднамерено си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да проясни главата си. Беше се спрял, за да гледа втренчено момичето, и сега разбра, че това не е особено умно. Можеше да привлече вниманието и някой можеше да си спомни случая по-късно, когато открият, че тя е изчезнала.

— О, по дяволите, тя е във водата!

С висок и писклив смях, момичетата се втурнаха във водата след топката, която вълните отнасяха все по-навътре. Изкушаваше го мисълта да види този розов бански костюм мокър, но беше време да се размърда. Прекалено дълго ги беше гледал. Изискваше се огромно усилие, но той успя да откъсне поглед и да продължи нататък. Сърцето му биеше тежко, усилено. Дишането му беше прекалено бързо, ускорено до краен предел. Краката му бяха натежали като желязо и едва пристъпваше по горещия пясък. Той заобиколи две малки деца, които си играеха върху хавлията, овладя силата и емоциите си, нарочно се сви, прибра се отново в черупката, зад защитната обвивка, която го правеше невидим за останалите, която им пречеше да прозрат кой и какво е той.

Отново стана невидим.

На безопасното разстояние от четирийсет ярда спря под сянката на малко палмово дърво, израснало точно в края на плажната ивица, почти във водата, в района на хотел „Куолити“. Той се подпря на ниската каменна стена, която разделяше хотела от плажа, подпря и лакти на нея, намести слънчевите си очила и остави погледа си да се върне на своята плячка.

Ловът продължаваше. Беше намерил онази, която искаше. Сега, когато тя беше в полезрението му, шансовете да му се изплъзне бяха минимални. Винаги присъстваше и елементът на съдбата, на късмета, в неща като тези, но, както се казваше в поговорката, шансът беше винаги на страната на добре подготвените. Всъщност тя нямаше никаква представа, че е избрана. Те никога не го разбираха. Тези плажове изобилстваха от потенциални жертви и точно по тази причина той беше избрал този район. Те бяха много невнимателни, тези момичета, не обръщаха никакво внимание на мерките за безопасност, приспани от лъжливото спокойствие и сигурност на комбинацията от океан, пясък и слънце. „Господи, та нали сме във ваканция, какво въобще може да се обърка?“, вероятно мислеха те.

При тази мисъл, той си позволи да се усмихне леко.

Когато Лиз си тръгна с приятелките си, той ги последва, като внимаваше да не бие на очи, да не привлича вниманието, да се смесва с тълпата. Те не го забелязаха. Нито една не го забелязваше. Докато той не ги пожелаеше. Тогава го забелязваха, да. За нещастие, за тях обикновено вече беше прекалено късно.

Бяха станали вече четири, четири прекрасни момичета, всяко едно изкусително като изискан шоколадов бонбон, но Лиз беше тази, която сега искаше. Кръвта му бучеше в предчувствие, докато ги следваше в издължаващите се сенки. Беше минало известно време, откакто за последен път си беше позволил лукса на лова. Опитваше се да се ограничава, защото беше научил от опит, че, ако започне да прекалява, много хора започват да забелязват. Във вестниците се появяваха заглавия като „УБИЕЦ НА СВОБОДА“, а по телевизията неспирно говореха за последната жертва и как жените биха могли да се предпазят от подобна участ, а момичетата започваха да се оглеждат през рамо и да подскачат при всяко движение. Така натискът на общественото мнение изискваше от полицията да хване убиеца.

Бяха прекалено глупави, за да го хванат, но можеха да направят живота му труден и ето защо преди няколко години той беше изоставил предишния си район и се беше преместил на юг. Каза довиждане на момичетата в пуловери и с ръкавици и приветства момичетата по бански костюми. Нямаше вече да излага задника си на смразяващи ветрове, той щеше да бъде гален от лекия морски бриз. Довиждане на ченгетата, които все искаха подробности за жертвите, за

престъпленията и за разположението на телата, все разпитваха с надеждата да го хванат. Тези тук ченгета още не знаеха за неговото съществуване.

Това преместване беше най-доброто, което е правил. Погледнете го сега: щастлив, възбуден, изпълнен с вълнението от гонитбата. Правеше това, което най-много обича, и то само заради забавлението. Мрачните дни на стреса и тревогите бяха останали някъде назад във времето.

Момичетата минаха през малка порта от ковано желязо и влязоха в района на някакъв хотел. Той не беше достатъчно запознат с Нагз Хед, за да може да познае кой от всичките е този и особено като го гледаше от този ъгъл, но това нямаше никакво значение — докато ги държеше под око, всичко беше наред. Той се спря до една будка за бърза закуска, която тъкмо се канеше да затвори за през нощта, и се зае да изтръсква пясъка от обувките си. Така навел поглед, не привличаше ничие внимание. С безкрайното търпение, което беше неизменна част от всеки лов, чакаше Лиз и приятелките ѝ да тръгнат отново, като от време на време се усмихваше на доловени фрагменти от техния разговор. Гледаше ги как се сливат на външните душеве и се наслаждаваше на мисълта за онова, което щеше да последва и за което само той знаеше. Когато те тръгнаха отново, вече загърнати в хавлиите си, той също тръгна, като внимаваше да спазва необходимото разстояние. Последва ги до стълбите на мотела и ги загледа как се изкачват по циментовите стъпала — мотелът беше „Уиндджемър“, евтин, с безкрайни открити стъпала и дълги, също открити, коридори пред стаите и с почти неограничен достъп отвън — и после изчезват в стая номер 218.

— Умирам от глад — чу той едно от момичетата да се оплаква през все още отворената врата. — Може ли най-после да хапнем?

— Какво ще кажете за...?

Вратата се затвори и той не можа да чуе останалата част от разговора. Това обаче нямаше значение. Знаеше къде са отседнали. Всичко, което трябваше да прави, беше да наблюдава и да чака.

Бяха му необходими пет минути, за да стигне до пикала, паркиран по-надолу по улицата, в която той спеше. След четирийсет и

седем минути според часовника на таблото, Лиз и приятелките ѝ отново излязоха от стаята. Лиз беше само по потниче и къси панталонки и голите ѝ крака бяха изкусителни. Вече беше късно, десет и половина, и при обикновени обстоятелства той би трябвало да е уморен. Но не беше. Никога не се уморяваше, когато играта беше започнала. Вместо това се чувстваше зареден с енергия, силен, жив. В моменти като този разбираше, че останалата част от живота му е блудкава като черно-бял филм. Това — гонитбата и вземането — беше единственото, което го караше да се чувства жив и което придаваше ярки краски на света наоколо. Беше толкова вълнуващо. Беше... ободряващо, опияняващо! Единствено в такива моменти всъщност той беше самият себе си.

Момичетата се напъхаха в доста малката за тази цел „Хонда Сивик“ и се понесоха по „Бийч Роуд“. Той ги последва и биенето на сърцето му ставаше все по-бързо заедно с набирането на скорост на пикапа. Те влязоха в „Тако Бел“, а той остана отвън и през голямата стъклена врата ги наблюдаваше как се хранят. Когато свършиха, те паркираха близо до главната улица и отидоха да си купят тениски и разни евтини дрънкулки. Вече беше напълно тъмно. Луната, приличаща на замръзнал жълт лимон, висеше, неестествена, на небето. Той обиколи района няколко пъти и всеки път, когато видеше Лиз да тършува из стоките, биваше завладян от вълнение, предчувствие. След това те влязоха в „Перът Кей“ да изпият по едно питие, а той остана отвън и отново зачака. Не бързаше. Всъщност се забавляваше. В ума му се беше загнездил следният образ — лъв, това беше той, се прокрадва през тревата на саваната към газела, нищо неподозираща и пасяща спокойно. Лъвът знаеше всичко и усещаше всичко — от посоката на вятъра до присъствието на други същества, което може би беше предупреждение за остротата на неговия собствен глад. Газелата не усещаше нищо, освен колко сладка е тревата.

Това ѝ състояние щеше да трае, докато не се отдалечеше малко от безопасността на стадото, както обикновено ставаше и както обикновено младите красиви газели намираха смъртта си. След около петнайсет минути Лиз направи точно това. Тя излезе от бара сама и говорейки по мобилния си телефон, тръгна надолу по асфалтовия тротоар. Или шумът вътре, или желанието да остане сама, или пък

това, че не искаше да обиди съседите си, я беше изпратило точно под носа му.

И като се замисли човек, че той никак не обичаше мобилните телефони и не виждаше никаква нужда от тях!

Вече беше почти полунощ, но улицата далеч не беше безлюдна. Хората влизаха и излизаха от баровете, някои все още обикаляха магазинчетата, които тук не затваряха по време на сезона, по улицата непрестанно профучаваха коли. Но тротоарът пред бара беше тъмен, потънал в сенки. Докато говореше, тя се отдалечавахе от вратата и се приближаваше към него.

Той не издържаше повече. Тя беше прекалено близо, прекалено изкусителна. Може би щеше да е по-умно да изчака по-удобен момент, но пък нямаше да му е толкова забавно.

Пикапът му беше паркиран на около метър по-надолу от мястото, където се беше спряла, все още бърбрейки оживено. Кръвта вече бушуваше във вените му. Мускулите му бяха напрегнати, готови. Сетивата му бяха изострени, нащрек, вибриращи. Той чувстваше, че става все по-силен, че се издува и наелектризира, че е готов вече да излезе от всекидневната си кожа и става смъртоносен като ток с високо напрежение.

Звярът излизаше на свобода и се чувстваше добре.

Той излезе от пикапа и тръгна към нея. Тя го погледна нехайно, когато той се приближи.

— Лиз?

Той ускори крачка и я поздрави като отдавна изгубена приятелка, която е извънредно доволен да види точно на това неочаквано място.

Тя смръщи вежди, прекъсна думите си и го погледна въпросително. Той видя, че леко раздалечените ѝ устни са с току-що положено червило и блясък. Те блестяха примамливо на неоновата светлина, която струеше над главите им.

— Здравей — каза той почти нежно, когато се изравни с нея и заби пистолета си в хълбока ѝ. Това оръжие не убиваше, а само зашеметяваше жертвата. Острият звук винаги го караше да мисли за комар, който хапе уж безвредно. Парливата миризма на изгоряло изпълни ноздрите му като кокаин. Лявата му ръка вече я обгръщаше в жест, който беше изчислен така, че да прилича на приятелска

прегръдка. Тя ахна, скова се и после се отпусна в ръцете му. Телефонът ѝ падна на тревата до тротоара, без да издаде никакъв звук.

Трябваша му само няколко секунди да я сложи на задната седалка на пикапа и да затвори вратата. Беше го пригодил така, че той беше идеалният затвор — нямаше начин да се измъкнеш навън. Както и да е, имаше цели петнайсет минути, преди тя да започне да се съвзема, знаеше го от опит. Това време му беше достатъчно да излезе от града. Бърз поглед го увери, че наблизо няма никого. Или поне никой не се виждаше. Телефонът ѝ привлече вниманието му, не искаше да го остави така. Ако го намереха, приятелките ѝ веднага щяха да се разтревожат. А иначе можеха да си помислят, че е тръгнала отново да разглежда стоките в магазините.

— Лиз?

Тъкмо се беше навел, за да вдигне телефона. Изправи се и видя една от приятелките на Лиз — онази, чието тяло имаше формата на круша и чието име беше Тери. Тя беше само на няколко метра от него и го гледаше с поглед, който беше почти подозрителен.

— Какво правите с това?

Сега погледът ѝ беше прикован в телефона и тя започваше да смръщва озадачено вежди. Зад нея, от бара, излезе една двойка, но не ѝ обърнаха никакво внимание, а тръгнаха, хванати за ръце, по тротоара и скоро изчезнаха в сенките. Все пак, той се почувства малко несигурен, изпита чувството, че нещата вече не са под негов контрол. Мразеше това чувство, мразеше и нея, защото го беше предизвикала, защото беше нарушила безупречността на момента, вълнението от залавянето, красотата на полета и усещането за сила и свобода.

— Лежеше тук на земята — каза той нехайно и сведе поглед към телефона в ръката си. — Да не сте го изгубили вие?

Той ѝ го подаде. Сърцето му все още биеше тежко от вълнение, че беше успял с Лиз. Беше на ръба, изпълнен със сила, бликащ от енергия. Нямаше начин тази сила да се намали. Още не. Беше прекалено скоро. Страхуваше се момичето да не познае нещо по изражението на лицето му, на очите му, но не можеше нищо да направи, освен да вярва в късмета си и да се опира на съгъстващия се мрак.

— Приятелката ми... — Сега веждите ѝ бяха силно сключени и тя направи крачка към него, протегнала ръка за телефона. Той вече

знаеше какво трябва да направи.

— Тя е с мен.

Усмивката му беше по-скоро изръмжаване. В момента, в който тя пое телефона, звярът я връхлетя. Очите ѝ се разшириха, когато погледът ѝ срещна неговия, но вече беше прекалено късно. Той я хвана за китката, извъртя я, притисна тялото ѝ до своето и пусна в действие пистолета. Звукът, който тя издаде, преди да се отпусне на ръката му, не беше по-силен от леко покашляне. Той я вдигна, огледа се като диво животно, за да се увери, че все още никой нищо не е забелязал, после я хвърли вътре в пикала до Лиз. Главата ѝ се удари в металната кутия за инструменти, която беше оставил там преди два дни. Щеше да има цицина, когато дойде в съзнание, но какво го интересуваше това. Тази беше грозна, той не я искаше, но тя му се беше навряла в ръцете и щеше да вземе и нея.

Поне можеше да прави компания на Лиз. Да ѝ бъде другарче в игрите.

При тази мисъл, изведнъж почувства нов интерес. Никога преди не беше вземал по две едновременно.

Телефонът на Лиз лежеше на тротоара. Той го взе и седна зад кормилото. Време беше да тръгне. Колкото по-дълго се моташе наоколо, толкова по-голяма беше възможността някой да си спомни пикапа по-късно, когато започнат да задават въпроси. Той обаче се бе погрижил и пикапът да е незабележим, също като него. Нито едно от момичетата като че ли не го беше забелязало, точно както не бяха забелязали и него. Представи си реакцията им, когато дойдат в съзнание и им се наложи да се запознаят с него, и доброто му настроение се върна. Чувстваше се толкова добре всъщност, че си подсвиркуваше тихо весела мелодийка, когато излизаше от града.

ГЛАВА 1

Две седмици по-късно...

Понякога в живота, когато нещата се объркат, това става причина за още по-големи проблеми, и още, и още, докато не настъпи истинска катастрофа. За нещастие, Кристи Петрино имаше отвратителното подозрение, че настъпва един от тези моменти.

Някой я следеше, докато тя се разхождаше по огрения от луната плаж. Знаеше го. Знаеше го със сигурност, от която сърцето ѝ започваше да блъска тежко като чук, дишането ѝ ставаше бързо и плитко, а кожата на тила ѝ настръхваше. Имаше някой зад нея. Чувстваше погледа му върху себе си, усещаше враждебност, насочена срещу нея, недоловимите вибрации на чуждо присъствие — усещане, на което можеше да се довериш повече, отколкото на останалите пет сетива. Тази вечер, както обикновено, когато се събудеше, шестото ѝ чувство сякаш се присмиваше на зрението и слуха ѝ, на способността ѝ да помирисва, докосва и вкусва. Тя се беше научила, от недотам приятен опит, да му се доверява безпрекословно.

„Моля те, Господи...“ Страхът се събираше в нея по-бързо, отколкото змията се свива на топка. Като всяка друга добра католичка, заплашена от неизвестна опасност, тя се обръщаше към по-висшата сила за помощ, макар да беше минало смущаващо много време от последния път, когато беше ходила на църква. Надяваше се, че Господ не води точен отчет.

„Ще присъствам на молитвата тази събота. Обещавам. Само нека, моля те, нека това да е игра на въображението ми“.

Тя направи усилие да се освободи от страха, нашепван ѝ от шестото чувство, макар и да напрягаше останалите си пет сетива, за да долови нещо. Ревът на океана, който буквално се плискаше в краката ѝ, заглушаваше всичко друго. Тя осъзна, че и без това размерите на плажа бяха такива, че не би могла да долови ничии други стъпки. Собствените ѝ крачки ставаха все по-колебливи и по-колебливи. Хвърли страхлив поглед през рамо, но не видя нищо друго, освен

пясък, едва осветен от лунните лъчи. Като се имаше предвид, че беше един часът след полунощ и само преди час беше паднал проливен летен дъжд, изпълнил въздуха с непоносима влажност, фактът, че наоколо нямаше никого, не можеше да се сметне за зловещ. По това време на месец август на това място идваха само семейства и те, без съмнение, спяха дълбоко в уютните бунгала. Освен тези същите бунгала, едва видими зад простиращите се сякаш безкрайно дюни, се виждаше само маякът в далечината. Вятърът духаше и вълните се издигаха и разбиваха в брега, който малко по-нататък се извиваше и се врязваше като крив пръст в среднощно синия Атлантически океан.

Тя беше сама. *Разбира се*, че беше сама.

Като въздъхна облекчено, погледна към небето. „Благодаря ти, Господи. Ще бъда на първата редица в събота, обещавам.“

Веднага след това шестото ѝ чувство отново надигна глава, макар и недобре посрещано.

— Да не би да си станала параноичка или какво? — измърмори Кристи на глас. Но това, че се обвини в параноя, не ѝ помогна. Тръгна обратно към къщата с — добре де, признай най-сетне — нарастващ страх.

Не обичаше това чувство на страх. То я караше да изпитва раздразнение. Тя беше израснала в Атлантик сити, Ню Джърси, в Плезънтвил, място, което не заслужаваше да се нарича така, и рано беше научила, че ако показваш страха си, ще получиш ритник по задника, ако не и нещо още по-лошо. Момиче, чийто баща беше мъртъв, а майка му работеше по цял ден и се веселеше по цяла нощ, трябваше да умее да се грижи за себе си и, в случая на Кристи, и за двете си по-малки сестри. Беше се научила да е жилава и твърда, да е уверена в способността си да се справя с всичко, което животът ѝ поднесе. Сега, на двайсет и седем, беше висока пет фута и седем инча, беше модерно слаба и в доста добра форма от многото упражнения, с кафява коса със средна дължина, галеща раменете ѝ, с очи с цвета на какаото и лице, което не беше точно красиво, но не би отблъснало нито един мъж. Беше, с други думи, вече напълно пораснала, адвокат — да не повярваш! — с живот, поне само допреди три дни, толкова съвършен, колкото беше успяла да постигне.

А ето, че сега нямаше нищо от това. Тя се страхуваше.

— Страхливка! — измърмори под носа си и продължи да върви. Нямахше нищо — е, вероятно нищо — от което да се страхува. Та нали беше направила онова, което искаха от нея. Беше дошла тук, в бунгало в Окракоук, стоеше затворена през повечето време и чакаше телефонното обаждане. Когато то беше дошло преди половин час, направи точно онова, което ѝ казаха — занесе куфарчето на плажа пред хотел „Кросуиндс“ и го остави на задната седалка на сивия автомобил „Максима“, паркиран до басейна. Тя не знаеше какво има в куфарчето. И не искаше да знае. Искаше само да се отърве от него, което и току-що беше направила. И с това свое действие си беше осигурила ключовете за килията.

Всичко беше свършило. Тя беше свободна.

Господи, надяваше се да е така. Истината беше, че ако *наистина* имаше късмет, беше свободна.

Или може би не.

Сега пък, нима беше песимист? Някои хора все пак биват спохождани от щастието. Но тя по-често през живота си беше спохождана от сивото съмнение. Съмнение, разцъфнало и бляскаво, пуснало здрави корени, щеше винаги да присъства в живота на Кристина Мари Петрино. Съмняваше се, че щастливият край на повечето приказки и филми въобще ще спре пред вратата ѝ. Същото това съмнение, което и в момента раждаше подозрението ѝ, което я караше да си представя здрави мъжаги в сенките и да чува заплаха в шепота на вятъра, докато се разхожда сама по плажа.

Те нямаха причина да я преследват. Не им беше сторила нищо.

Освен че знаеше прекалено много.

Въпреки влажната и топла нощ, Кристи потрепери.

— Направи само това едно-единствено нещо за мен — беше ѝ казал чичо Винс. Тя си спомни как я беше пресрещнал на път за къщата на майка ѝ и я беше бутнал на задната седалка на колата си, и преглътна мъчително. За първи път в живота си, тогава тя се страхуваше от чичо Винс, който беше приятел на майка ѝ през последните петнайсет години. Кристи ненапразно беше израснала в Плезънтвил. Разпознаваше заплахата отдалеч. Чичо Винс беше постигнал успех още когато Тони Сопрано беше още само план в ума на баща си и тази „молба“ беше от онези, на които не би искал да откажеш.

Но сега беше направила каквото я бяха помолили, спомни си тя и тръгна още по-бързо. Бързаше да се върне в къщата, макар и да беше (почти) сигурна, че няма реална причина да прави онова, което ѝ подсказва интуицията — а именно, да изчезне от плажа. Беше предала куфарчето. Сега те знаеха, че тя е лоялна, че няма да пусне никого по следите им, още по-малко — ченгетата. И така, тя беше напуснала работа. Не че беше кой знае какво. Хората го правеха постоянно. Тя се беше сбогувала и с годеника си. Но хората и това правеха непрекъснато. Навсякъде по света хората напускаха работа, а сгодените се разделяха и никой не умираше от това. Само защото Майкъл де Палма, който ѝ беше шеф в издигащата се адвокатска фирма във Филаделфия, както и неин годеник, беше казал: „Не знаеш ли, че не можеш да напуснеш? След онова, което Франки ти каза, нима мислиш, че те просто ще те оставят да си идеш?“, това не означаваше, че тя не може да постъпи, както пожелае.

Така ли?

Може би чичо Винс, или някой друг, е решил, че е необходимо нещо повече, за да са сигурни, че тя ще продължи да мълчи. Че им трябва нещо постоянно. Защото тя продължаваше да усеща някого зад себе си в мрака. Той я наблюдаваше. Чакаше. В ума ѝ изникна образът на ловец, който внимателно дебне плячката си.

Представата, че някой може да гледа на нея като на плячка, не се отрази добре на кръвното налягане на Кристи.

Като си пое дълбоко дъх и се опита да потисне паниката, Кристи стисна по-силно боздугана, който беше единственото ѝ оръжие, и напрегна зрение, за да разпознае поне някакви форми, макар и мракът да им придаваше призрачен нюанс. *О, господи, какво беше онова и онова, и онова?* Сърцето ѝ прескочи един удар, защото във всичко виждаше възможна заплаха. Бавно, то започна отново да бие спокойно, когато разбра, че неподвижният правоъгълник, който лежеше пред нея и за който първоначално беше помислила, че може би е мъж, клекнал в тревата, беше, при по-внимателно вглеждане, шезлонг, оставен до водата. А извисяващият се и люлеещ се триъгълник — главата и раменете на мъж? — издигащ се заплашително над върха на близката дюна, не беше нищо повече от частично свит плажен чадър, забит в пясъка. Кръглият обект пък — някой, превит на две? — едва видим до

оградата на един вътрешен двор, беше пробитата задна гума на велосипед, оставен, колко наивно и с какво доверие, навън.

Нищо, освен безвредни и всекидневни предмети, доколкото можеше да види. Докато Кристи си повтаряше това, тревогата ѝ малко намаля, но отказа да изчезне напълно. Гризятото я чувство, че е наблюдавана, усещането за чуждо присъствие — *на опасност* — беше прекалено силно, за да бъде изкоренено от липсата на очевидни доказателства. Тя се загърна сама с ръце и продължи загрижено да се взира в мрака, като напрягаше всяко сетиво. Стоеше съвсем неподвижна с пръсти, забити в пясъка, а свободната, с дължина до глезена, зелена рокля от съвсем лека материя, която беше избрала за своето плажно приключение, беше прилепнала към бедрата ѝ. Звездите и облаците над главата ѝ играеха на криеница, луната плаваше високо в черното копринено небе, вълните, богати на бяла пяна, се плискаха в пясъка, отдръпваха се и отново настъпваха — плажна музика с вечен ритъм, която би трябвало да е успокояваща, но, при тези тревожни обстоятелства, не беше. Тя се заслушваше, гледаше и дишаше, опитваше соления вкус на устните си, докато ги навлажняваше, понякога си поемаше нарочно, с усилие, дълбоко дъх, за да успокои разклатените си нерви, и усещаше мириса на океана.

— Окей, Кристи, стегни се!

Това, че си говореше сама, вероятно не беше добър знак. Не, разбра тя мрачно, *определено* не беше добър знак. Ако започваше да полудява, помисли си, като забърза към малката едноетажна къща, която сега ѝ се струваше гостоприемна като оазис, така определено щеше да попадне в категорията на Просто Още Една Голяма Изненада. Беше затънала до гуша в проблеми и просто не се знаеше откъде щеше да изскочи следващият. Обикновено, на нея много ѝ харесваше в Окракоук, беше идвала тук на почивка поне дузина пъти в миналото. Това, че можеха да използват безплатно къщата на плажа, беше подарък, правен от време на време от чичо Винс заради специалното му приятелство с майка ѝ. Но сега цялото това селище в Северна Каролина започваше да ѝ се струва като излязло от страниците на роман на Стивън Кинг. Не можеше да избие от ума си образа на призрака Блекбърд — известния пират, който навестява плажовете на Окракоук, като носи отрязаната си глава под мишница — и цялата настръхваше от страх. Кое то беше смешно, разбира се. Кой вярва в

призраци? Не и тя, но фразата, която непрекъснато се въртеше в ума ѝ, беше: *Оттук се задава нещо зло, дяволско.*

„Мили Боже, ще ходя на молитва всяка събота през останалата част от живота си, ако само ме измъкнеш от това състояние, ако ми осигуриш безопасност“.

Трябваше да се успокои, да премисли трезво всичко.

Ако зад нея наистина имаше някой, ако това ужасяващо чувство за враждебно присъствие, което я преследваше в нощта, не беше само продукт на прекалено развитото ѝ въображение и разбити нерви, тогава, ясно беше, трябваше да се махне от плажа. Ако побегнеше, онези, които я преследваха, щяха да разберат, че ги е усетила. Ако вървеше все така, можеха да я хванат.

В това беше дилемата. Тя повдигна полата си над коленете и затича.

Пясъкът беше топъл и ронлив под краката ѝ, тук-там я възпрепятстваха водорасли или някой по-влажнен участък. На гребена на вълната към нея се понесе медуза, която отрази лунните лъчи и заблестя призрачна в нощта. Като се бореше с надигащата се паника, задъхваше се за въздух и сърцето ѝ правеше сякаш по хиляда удара в минута, тя отстрани от главата си всяка мисъл, освен една — *по-скоро да се махне от плажа*. Ревът на вълните я правеше глуха за всичко друго, кичури от косата ѝ се развяваха пред лицето ѝ и понякога залепваха за него и я заслепяваха. Чуваше само пляска на собствените си стъпки и едва виждаше къде отива. Но можеше да *усеща* — а онова, което усещаше, я ужасяваше.

Петте ѝ сетива можеха да вървят по дяволите. В момента само шестото ѝ чувство имаше значение. И то ѝ казваше, че я заплашва непосредствена опасност. Зад нея имаше някой, той я преследваше, сякаш беше диво животно.

Кристи често-често хвърляше уплашени погледи през рамо. Едно от тези поредни действия я накара да се препъне в нещо и да падне.

Удари се лошо. Коленете ѝ се ожулиха здравата в пясъка. Дланите ѝ потънаха. Зъбите ѝ се удариха едни в други със сила, от която остра болка я прободеше в челюстите. Огромна вълна се разби със завиден ентусиазъм на няколко метра от нея и по лицето ѝ се посипаха солени пръски. Изненадана от внезапното падане, тя регистрира

всички тези усещания само за миг. Беше се препънала. В какво? В парче дърво, донесено от прилива? Какво?

Той идва. Движи се.

Сърцето ѝ прескочи един удар, Кристи се подчини на вътрешния си глас, изправи се на крака и в същото време инстинктивно хвърли поглед назад да види какво я беше накарало да падне. Не че имаше значение. Който и да беше зад нея, той се приближаваше бързо. Усещаше го зад себе си, почти го чувстваше...

Слаба и грациозна ръка, неподвижна и бледа като пясъка, лежеше на инчове зад крака ѝ. Като осъзна какво я беше препънало, Кристи беше така шокирана, че изведнъж се оказа напълно обездвижена. След това, с ококорени очи, тя проследи крайника и стигна до задната част на глава, покрита с разбъркана дълга, тъмна и мокра коса; тесни рамене, талия и бедра, закръглени задни части, дълги крака. Там лежеше жена, простряна по лице в пясъка. Беше мокра, гола, доколкото Кристи можеше да види. Едната ѝ ръка беше така простряна, като че ли се беше опитвала да стигне до безопасността на къщите. Тя не помръдваше, не издаваше нито звук, като че ли дори не дишаше.

Изглеждаше мъртва.

После ръката ѝ помръдна, тънките ѝ пръсти се сключиха конвулсивно около пясъка, тялото ѝ се напрегна — като че ли без успех се опитваше да пълзи напред.

— Помощ... Моля...

Дали Кристи наистина беше чула прошепнати тези думи? Или просто си ги беше въобразила? Шумът на вълните се смесваше с оглушителното биене на сърцето ѝ и не би могла да чуе и по-силни звуци. Но...

— Тук съм — каза Кристи и клекна, докосна дланта на жената предпазливо и загрижено. Когато пръстите ѝ усетиха студената плът с впили се в нея частици пясък, гърлото ѝ се сви от жал. *Бедното създание, бедното създание...*

Пръстите на жената потръпнаха, като че ли за да потвърдят, че е усетила докосването.

— Законът...

Нямаше грешка. Тя наистина беше чула накъсано произнесената дума, макар този път да ѝ се стори, че точно в това няма смисъл.

Жената не беше мъртва, но явно не беше далеч от смъртта. Сигурно с нея се е случило нещо ужасно. Някаква ужасна злополука.

— Всичко ще е на... — заговори Кристи, но бързо млъкна, когато с периферното си зрение долови движение. Вдигна поглед, взря се зад жената и видя мъж, може би на около триста метра, да излиза иззад дюните, които го бяха крили до този момент. Той тръгна безмилостно към нея, с наведена глава, следващ стъпките — *нейните стъпки* — които дори тя виждаше съвсем ясно в пясъка. Преследвачът ѝ! За няколко секунди, които май бяха жизненоважни, беше забравила за него. Обзе я ужас — бърз и остър като стрела. Сърцето ѝ се качи в гърлото и заби учестено. Той не беше нещо повече от неясна огромна сянка на несигурната лунна светлина, но не беше призрак, нито игра на въображението ѝ. Той, в това нямаше никаква грешка, беше там. Беше истински. Светлината се отразяваше от нещо, което той държеше в ръка.

Оръжие?

Докато тя го гледаше втрещена, той вдигна глава. Беше невъзможно да се види лицето му, чертите му, нищо повече, освен очертанията. Но тя усещаше погледа му върху себе си, усещаше заплахата. За миг, ужасен, смразяващ кръвта миг, погледите им се срещнаха — погледите на ловеца и на жертвата успяха да надвият мрака.

Всички мисли да се опита да помогне на жената бяха забравени на мига. Шестото ѝ чувство ѝ нашепваше само да се *движи*. Заставена от инстинкта за самосъхранение, Кристи скочи на крака. Нададе вик, който със сигурност би могъл да бъде чул чак в Атлантик сити, и затича както никога досега в живота си.

ГЛАВА 2

— По дяволите! Новодошъл.

Тези, подчертано произнесени, думи на Гари, гръмнали малко прекалено високо в слушалката, притисната до изненадващо нежното ухо на Ранд, бяха предупреждението, от което той имаше нужда, когато мина през вратата на вътрешния двор. Той трепна, защото слухът му претърпя нова атака — женски писъци, долетели от немного далеч. Затвори внимателно вратата, огледа се и видя малките на Дони да изтичват всичките иззад дюните зад къщата и него, който също се движеше с грацията на свиня върху лед. Кристина Мари Петрино — Кристи за семейството и приятелите си, макар тя да нямаше такива — викаше неистово за помощ и млъкваше само от време на време, колкото да хвърли поглед през рамо. Не беше обърнал внимание на пронизителните й крясъци досега може би защото беше зает вътре в къщата й. Едва имаше време да отлепи слушалката от ухото си и да пъкне телефона в джоба си и тя се плъзна по последната дюна и се втурна право към него.

Време беше да мисли бързо. Да се опита да се скрие или да побегне? Тъй като беше в нейния малък циментиран двор, зад него беше къщата, а вляво и вдясно — недотам здравата ограда с височина шест фута, той нямаше възможност нито да се скрие, нито да побегне. За да се измъкне, трябваше да се затича право към нея. Като се имаше предвид светлината на луната, нямаше много надежда просто да се смеси с нощта и да мине незабелязан. Като се приближеше дори още малко, тя щеше да го види. А той, ако помръднеше, щеше да бъде видян веднага щом излезеше от тясната сянка, хвърляна от стряхата. Тъй като операцията трябваше да е тайна, очевидно не беше добра идея да прави каквото и да е, което можеше да я наведе на подозрението, че в къщата й е влизано, докато я няма. Най-добре да се втурне към нея, уж за да й помогне, отзовал се на крясъците й.

Не беше кой знае какъв план, но трябваше да свърши работа. Нямаше време. Защото тя щеше да го види. Да, погледът й се спря на

него, докато той стоеше, съвсем неподвижен, наред храстите в двора ѝ, които му стигаха до коленете. Очите ѝ се разшириха от ужас. Устата ѝ зейна широко отворена. Тя пусна полата си, която закри наистина достойните ѝ за възхищение крака, и се закова на място. Вдигна ръце, като да се защити от него.

— Хей, какъв е проблемът? — запита той с възможно най-мил глас и, като се водеше от идеята, че най-добрата защита е нападението, тръгна към нея.

Лош ход. Тя изпищя така, сякаш беше видяла сатаната. Люк премигна, после загледа с удивление и изненада как кракът ѝ се закачи в нещо и тя седна рязко в пясъка. Малкото ѝ секси дупе едва се размина с един мравуняк, който буквално щеше да го подпали. Нещо цилиндрично — какво ли беше? — което тя държеше, излетя от ръката ѝ и падна във водораслите в подножието на близката дюна. Тя погледна зад себе си, като че ли да види къде се беше дянал този предмет. После рязко обърна глава. С широко ококорени очи, очевидно ужасена, тя го погледна.

— Махни се от мен! Помощ! *Помощ!*

— Чакай малко... — Той тръгна към нея с ясното намерение да ѝ помогне да се изправи на крака.

— Стой далеч!

Тя запълзя като рак назад, свободната рокля малко ѝ пречеше, но тя все пак успя да се отдалечи доста от него. Той не можа да се сдържи — гледаше я с чисто мъжко възхищение. Краката ѝ, дълги, стройни и загорели, бяха феноменални, каквито си ги спомняше и от предишните пъти, когато я беше виждал. Погледът му стигаше до малкото черно триъгълниче, което беше или черни бикини, или бански. Гърдите ѝ — хубави гърди, не прекалено големи, но закръглени и настръхнали, закрити само от прозрачен сутиен или бански под роклята — подскачаха и привличаха погледа. Тъмната ѝ коса беше разпиляна по гърба, тъмните ѝ очи бяха станали огромни от нескрит ужас, лицето ѝ с високите скули беше обърнато така, че светлината на луната падаше върху деликатните ѝ черти. Тя беше наистина хубава, а точно в този момент, отдалечаваща се заднишком, с изпъкнало дупе, беше дори неустоима. Де Палма имаше превъзходен вкус по отношение на жените, трябваше да му се признае на копелето.

Наистина срамно, че след като всичко това свършеше, тя щеше да гние в затвора.

— Виж, всичко е наред. Няма да те нараня.

Той вдигна ръце с дланите навън, за да ѝ покаже колко е безопасен, усмихна ѝ се и се опита с всяка пора на кожата си да излъчва дружелюбност. Тя не изглеждаше убедена. Стигна до дюната и нямаше никаква надежда да успее да я изкачи заднишком.

— Стой далеч от мен!

Без да обърне внимание на това, той продължи да върви към нея. Спря се едва когато стъпалата му бяха на няколко инча от пръстите ѝ. Беше сигурен, че изглежда достатъчно безвреден — като среден американец във ваканция. Та какво би могло да я изплаши у едно усмихнато русокосо момче, обуто в къси плажни панталони и шарена риза? Тя пицеше и преди да се покаже иззад последната дюна, така че, каквото и да я беше уплашило, не беше той. Той се усмихна още по-широко и се наведе да ѝ помогне да се изправи, но тя нададе още един пронизителен писък и хвърли шепа пясък в лицето му.

Бодеше. Той се изправи рязко и разтръска глава, като благодареше на щастливата си звезда, че е успял навреме да затвори очи.

— Исусе! — каза той. — Не разбираш ли? Всичко е наред.

— Помощ! Пожар!

— Пожар?

В това нямаше никакъв смисъл, но всъщност то нямаше и значение — целта беше да я увери, че е безопасен, и да успее да се измъкне. Опита се отново да се усмихне и отново ѝ подаде ръка. Тя удостои този джентълменски жест с ритник.

— Оу, по дяволите! — Кракът му се схвана! Болката се стрелна в него, още когато петата ѝ го уцели в капачката на коляното. Той се хвана за удареното място и заподскача назад, но се спъна в пластмасовия шезлонг, който сръчно беше успял да избегне в предишните си два, очевидно по-успешни, набега в нейния двор.

Този път обаче падна. Спъна се в него, загуби равновесие и се озова на земята. Евтиният стол изскърца и падна до него. А той така удари задните си части, че му идеше да се развика. Не успя да овладее инерцията на падането и главата му също се удари в цимента. За да го унижи още повече, шезлонгът се наклони над главата му. Той лежеше

прострян на непрощаващия безмилостен цимент, в задните му части се бяха забили остриите части на стола, а над главата му се простираше тентата и бързо разбра, че единствените му проблеми не са, че вижда звезди и че изглежда смешен.

— Не мърдай! Не мърдай!

Още докато избутоваше стола от главата си, той вдигна поглед и видя още по-сигурен знак, че ситуацията бързо се влошава — разтревожената жена стоеше над него със защитен спрей в ръка.

Спреят беше насочен право в него. По дяволите! Нямахше нужда от това.

— Лейди, аз съм на твоя страна! — извика той и вдигна и двете си ръце към небето като всички онези заврени в ъгъла лоши момчета от уестърните, които беше гледал. — Аз просто се опитвам да ти помогна. Ти не искаш помощ и това не ми е неприятно. Просто ще си отида. Ей сега си тръгвам.

Тя все още държеше спрея, насочен в него, с протегнати напред ръце, и пръстите очевидно я сърбяха да натисне „спуська“. Думите му обаче като че ли най-после стигнаха до съзнанието ѝ. Поне не натисна „спуська“ веднага.

— Какво правеше в двора ми?

Добър въпрос.

— Търсех котката си. — Извинението изникна сякаш от нищото в ума му, защото, докато влизаше, видя котка да се разхожда край оградата ѝ.

— *Търсеше котката си?*

Да се каже, че думите ѝ звучаха скептично, значи да се подценят нещата. Да, като извинение, това не беше достатъчно добро. Люк обаче кимна.

— Марвин. Търсех котарака си Марвин. Видях го да изтичва под ония храсти. — Той посочи с палец въпросните храсти — онези с височина до коленете му, сред които стоеше, когато тя го видя. — Дори не помислих, че това тук е нечий частен двор. Нямах намерение да нахлувам. Съжалявам.

Тя погледна към храстите. Люк имаше намерение да скочи веднага щом вниманието ѝ бъде отклонено, но мисълта, че може и да не успее да грабне спрея от ръцете ѝ, го възпря. Беше ставал два пъти

жертва на точно тази марка и я познаваше. Не искаше да подновява познанството си.

— Там няма никакъв котарак.

— Ти вероятно си го уплашила с твоите писъци. Ще имам късмет, ако не е избягал чак на другия край на острова. — Люк успя да придаде и тъга, и възмущение на гласа си. — И защо викаше така, между другото? Да не си се ударила лошо?

Изражението на лицето ѝ се промени. Някак странно потъмня, когато тя погледна обратно към океана.

— Там, на плажа, има жена... Тя има нужда от помощ... Има и един мъж. Той...

— Хей, вие там! Къде е пожарът?

Гласът като че ли принадлежеше на крехка и уязвима старица. Люк се осмели да отклони поглед от страшния спрей и видя лъча на фенерче да се разхожда малко по-нататък в мрака, точно зад оградата. Ясно беше, че човекът с фенерчето идва по пътеката през дюните. Тя съединяваше тази къща с онази от северната страна. Трепна, макар и само вътрешно. Знаеше кой идва да спаси Кристи или поне мислеше, че знае. Тя се казваше Роза Кастелано и беше вдовицата на Антъни Кастелано.

Беше на осемдесет и живееше в съседната къща през цялата година. Къщата беше на Де Палма, който притежаваше няколко недвижими имота по продължението на тази плажна ивица. Тя обикновено прекарваше целия ден в грижи по храстите в градината си, в поддържане на предния двор и наблюдаване на съседите. Люк имаше чувството, че почти нищо не ѝ убягва. Знаеше, че той, лично, не беше успял да ѝ убегне. Тя беше навън в двора си, когато той и Гари бяха пристигнали сутринта, и ги беше изгледала подозрително, когато бяха изчезнали във вътрешността на даваната под наем къща, която се намираше от южната страна на къщата на Кристи Петрино. Тя също беше собственост на Де Палма, даваше се под наем само за през лятото. Те обаче щяха все да измислят някакво извинение.

— Мисис Кастелано, вие ли сте?

В гласа на Кристи се долавяше облекчение. Люк я изглежда остро. Фактът, че тя познаваше Роза Кастелано, беше интересен, ако не и дори изненадващ. Успелите мъже и техните съпруги все трябваше да прекарват някъде ваканциите си и плажовете на Западните Съединени

щати започваха да стават техен избор. Всъщност точно в този момент нагоре и надолу по крайбрежието почиваха толкова много от предишните „другари“ на Де Палма, че районът би могъл успешно да се нарече Южният Ню Джърси.

— Да, разбира се, че съм аз. А ти кого очакваше? Мадона? Майка ти се обади и ми каза, че си тук, и ме помоли да те наглеждам.

Мисис Кастелано се появи иззад ъгъла на оградата, като продължаваше да говори. После рязко спря и насочи право в Люк лъча на фенерчето, който попадна в очите му и го заслепи. Той замижа и махна несигурно с ръка за поздрав. Мисис Кастелано смръщи вежди, като че ли се опитваше да си спомни нещо за него.

— Може ли да се върнете у дома и да се обадите за помощ? — запита Кристи, като продължаваше да го заплашва със спрея.

— Вече се обадох в пожарната станция, когато те чух да викаш, че има пожар. Имаш нужда и от полицията ли? Трябваше да кажеш. — Мисис Кастелано беше пълничка старица с оредяла бяла коса, много бръчки, остър, приличен на клон, нос над малка, стисната уста, с гръб, превит от годините. Тази вечер беше облякла дълга до коленете роба, здраво завързана над онова, което вероятно беше нощница. Краката ѝ бяха обути в дебели домашни пантофи. Може и да изглеждаше крехка, можеше и да звучи уязвима, но Люк подозираше, че е толкова крехка, колкото и Ма Бейкър.

— Лельо Роза, аз съм ченгетата, помниш ли? Аз съм шерифът.

Тъмнокос мъж в края на трийсетте, а може би само на трийсет и пет, и цели двеста солидни паунда тегло, се появи зад жената в ръка с нещо, което много приличаше на пистолет четирийсети калибър. Беше облечен в тъмни панталони и бяла тениска от онзи тип, които приличат на бельо. Също като тялото, лицето му беше широко и агресивно като това на булдог. Приличаше на ченге, да.

— О, да, непрекъснато забравям. — Мисис Кастелано поклати глава и добави под носа си: — Някак си не ми се струва много правилно един Кастелано да е шериф.

— Уф, мисля вече да се изправа — каза Люк и леко трепна, защото още изпитваше, макар и по-слаба, болка в коляното.

— Не мърдай! — изпищя Кристи. Настръхнала от подозрение и враждебност, тя отново насочи спрея към него.

— Хайде да се поохладиш малко, не можеш ли? — каза Люк с отвращение. Той отново вдигна ръка, за да укроти подновената ѝ агресивност.

— Аз ще се погрижа — каза Кастелано на Кристи с тон, който имаше за цел да я успокои. Пистолетът беше в ръката му, готов за действие. — И така, каква е тази работа тук? Къде е пожарът?

— Няма пожар. — Кристи погледна Люк. — Този човек...

Преди да може да продължи, Люк скочи на крака, все още в добро разположение на духа — дружелюбен като всеки съсед.

— Хей, чух я да вика, дойдох да ѝ помогна, а тя нещо откачи.

— Откачила съм! — Кристи му хвърли враждебен поглед, после отново погледна Кастелано. — Той се криеше в храстите в двора ми! Твърди, че търси котката си.

— Котка?

Кастелано обърна погледа си към Люк. Очите му бяха малки, тъмни и лукави — от онези, които не би искал да те забележат, ако нещо си сгазил лука. Или ако си мъж, който няма никакво извинение за присъствието си в двора на жена посред нощ и търсиш несъществуващата си копа.

— Марвин — каза Люк с намерението да потвърди версията си. Да, трябваше да се придържа към нея.

— Кристи Петрино, запознай се с племенника ми Горди Кастелано. Шерифа.

Мисис Кастелано очевидно беше забравила в каква посока се беше развил разговорът. Може би мислеше, че са на парти, кой знае. От тона ѝ ставаше ясно, че в главата ѝ се въртят мисли за бракосъчетание.

— Радвам се да се запознаем — казаха Кристи и Кастелано почти в един глас. Люк, докато ги гледаше с присвити очи, си помисли, че е добре разговорът да се отдалечи малко от него. Реши също, че обноските и на двамата си ги бива. Когато е израсъл сред тълпата, на улицата, възможно е човек да се сблъска с всякакви престъпления включително и убийство, но на децата все пак се повтаря, че не бива да забравят добрите маниери. После погледът му, станал по-остър, отново се спря на Кристи. Челото ѝ беше тревожно набръчкано, а погледът ѝ издаваше предпазливост. Изражението ѝ изразяваше недоверие и този път то беше насочено към Кастелано. Какво ѝ ставаше на тази? Дали

това беше обичайното ѝ отношение към представителите на закона или беше специално предназначено за този?

— Там долу, на плажа, има жена...

Кристи говореше почти неохотно. Тя огледа Кастелано от главата до петите и бръчките на челото ѝ станаха още по-дълбоки. Да, недоверието ѝ не заглъхваше, а дори се усилваше. Въпросът беше — защо? Люк беше готов да се обзаложи, че тя наистина е била уплашена от нещо. Като продължаваше да гледа Кастелано, тя се поколеба и добави: — Вие не идвате откъм плажа, нали?

— Аз? — Кастелано поклати глава. — Не. Гледах телевизия с леля Роза. — Той също смръщи вежди и погледна Кристи. — Жена на плажа, казваш? Какво за нея?

— Нещо с нея не е наред. Тя просто лежи в пясъка, мисля, че е ранена. Има нужда от помощ. Аз... Трябва да извикаме линейка. — Тя говореше все така неохотно, което при тези обстоятелства се стори странно на Люк.

— Какво? Къде? — Гласът на Кастелано беше станал по-остър. Кристи го гледаше и гризеше усилено долната си устна.

— В посока към маяка.

В далечината се чуваше слабият вой на сирена.

— Това сигурно е пожарната кола — каза мисис Кастелано. Тя изгледа неодобрително Кристи. — Ти да не си наистина полудяла? Защо крещеше, че има пожар, след като такъв няма?

— Пожарната команда, спасителен отряд, линейка, все едно — каза нетърпеливо Кастелано. Погледна Кристи. — Къде лежи тя? Леля Роза ще остане тук и по-късно ще покаже пътя на момчетата.

— Не! Не. — Кристи поклати глава и направи крачка назад. Сега сирената виеше по-високо, очевидно беше по-наблизо. — Те ще дойдат всяка минута, така че вероятно ще е по-добре просто да ги изчакаме.

Тя се страхуваше от Кастелано, това беше повече от ясно. Дали се бяха срещали и преди? От реакциите на Кристи Люк отсъди, че не е така. Но тогава, а той имаше добри причини да го знае, нещата невинаги бяха такива, каквито изглеждаха.

— Да, вероятно си права — каза Кастелано, като я наблюдаваше внимателно. — Няма защо да рискуваме те да ни изгубят в мрака.

— Вижте, радвам се, че се запознахме, но тъй като, изглежда, тук само преча, по-добре е да отида да си гледам работата. — Наложил се

Люк да повиши глас, за да надвика воя на сирената. Жена, ранена на плажа, не беше негов проблем и той нямаше търпение да си отиде, преди да се налага да дава обяснения и на други официални власти. Колкото по-малко внимание привличаше, толкова по-добре. Той погледна Кристи. — Съжалявам за недоразумението.

— Чакай. — Кастелано го загледа с погледа си на булдог. Пистолетът му беше насочен към земята, но Люк не се съмняваше, че може на секундата да промени посоката си. — Какво ще кажеш, преди да тръгнеш да ми оставиш името и адреса си? За по-сигурно.

По дяволите!

— Люк Рандолф — отговори леко и безгрижно Люк.

Даде името, под което беше наел къщата. То беше неудобно близо до истинското му име. Трябваше да измисли нещо съвсем различно. Но пък нали когато го беше измислил, не беше очаквал да дава обяснение пред любопитен представител на закона. Ако всичко се беше развило така, както се предполагаше, че трябва, нито шерифът, нито Кристи Петрино щяха да го забележат. Той щеше да е само още един от хилядите почиващи без лица и нищо повече. Но тъй като късметът не беше на негова страна — дяволите да го вземат и Гари, щеше хубаво да му се накара, като го види — тя го залови да излиза от къщата ѝ. И от него зависеше да се справи възможно най-добре в тази ситуация. Той погледна Кристи и реши, че най-добрият избор е истината — е, поне малка част от истината. Затова се усмихна малко накриво и, както се надяваше, с определен чар.

— Аз съм вашият съсед. С едно друго момче сме наели съседната къща.

Кристи не изглеждаше никак очарована. Нито пък убедена.

— Вярно е — кимна мисис Кастелано. — Видях ги, като се нанасяха. Той и другото момче, тази сутрин. Сони и Нора Корбит — обикновено през август те наемат къщата до твоята — спечелиха на лотария пътуване с платени всички разноски до Карибите и промениха плановете си. Естествено, трябваше да се възползват от печалбата. И къщата им остана свободна в последната минута. Можеш ли да повярваш на такъв късмет? А аз никога през живота си не съм печелила дори една дъвка.

— Той беше в моя двор — каза Кристи на Кастелано, но погледът ѝ срещна този на Люк. Ясно беше, че продължава да изпитва

подозрения и към него. — Никога не съм виждала тук котка.

— И така, какво се случи? Усетихте го на вратата или на прозореца? Да не би да те е гледал? — Кастелано хвърли поредния страшен поглед на Люк.

— Аз... Не си бях вкъщи. Не можах да заспя, затова излязох да се разходя по плажа. Когато се върнах, той беше тук, в двора ми.

„Лъжкия, каква лъжкия!“, помисли си Люк. Той знаеше какво прави тя на плажа.

Погледът на Кастелано отново се спря на Люк.

— Хей, търсех котката си, вече ви казах. — Люк звучеше толкова невинно, че успя да впечатли сам себе си. — Марвин излезе, а аз не обичам да го оставям навън през нощта, особено на непознато място. — Той погледна отново Кристи и се опита да покаже разкаяние. — Съжалявам, че ви изплаших.

— Е, добре, вижте, котаракът му е ей там. — Мисис Кастелано посочи с лъча на фенерчето в определена посока.

Като всички други, Люк се огледа изненадано. Да, лъчът на фенерчето осветяваше котка. Всъщност черен мъжки котарак — онзи, който той беше видял да се разхожда наоколо и по-рано. Без да се интересува от това, дали някой го вижда, той се беше излегнал в тревата в подножието на близката дюна и размахваше опашка. Цялото му внимание беше приковано в онова, което вероятно щеше да му послужи за среднощна закуска.

— Това ли е котаракът ти? — запита Кастелано и отново погледна Люк.

Каква беше възможността две котки да се разхождат посред нощ в двора на Кристи Петрино? Никаква. Люк си представи как притиска до гърдите си този очевидно враждебен котарак.

— Да — каза Люк. — Това е той. Това е Марвин.

— Той като че ли казва истината — каза Кастелано на Кристи.

— Предполагам. — Тя, не звучеше напълно убедена.

Но котаракът беше там. Положително доказателство. Какво можеше да направи тя?

Люк почти се усмихна. Понякога нещата се оправяха сами, просто така.

Ярките светлини и воят на сирените бяха вече толкова близо, че принудиха Люк да се огледа. Да, по тесния път, който се виеше между

къщите, бясно се носеше пожарната кола. Но колкото бързо се появи, толкова бързо и изчезна. Къщата на Кристи закриваше гледката, но освен това той долови съвсем отчетливо скърцането на спирачки. Може и да не виждаше какво става, но лесно можеше да си представи сцената — камионът спира рязко, огнеборците изскачат пъргаво навън и се затичват през моравата с размери на пощенска марка към къщата...

— Заобиколете отзад! — извика мощно Кастелано, образувал около устата си фуния с дланите си. Тъй като гласът на Кастелано изгърмя в почти пълната тишина, Люк осъзна, че воят на сирената е спрял.

— Горди, изплаши котарака — каза мисис Кастелано. — Виж, той пак избяга някъде.

Люк също видя как котаракът прескочи дюната и изчезна в нощта. Да, понякога нещата просто вървят като по вода, без никакво усилие от твоя страна.

— Проклятие! — каза той и скръсти ръце на гърди в същия миг, в който пожарникарите, в пълно снаряжение, изскачиха иззад ъгъла на къщата. В същото време, беше доловено неочаквано движение от дясната страна. Той погледна в тази посока и видя семейство с три или четири деца да се движи предпазливо по пътеката, която се виеше сред дюните. Те, без съмнение, бяха привлечени от всеобщото раздвижване в района. Трите момчета в тийнейджърска възраст се спуснаха след пожарникарите. Възможно беше да са проследили пожарната кола и от града в търсене на възможно развлечение в това място, което не предлагаше много нощен живот, освен комарите и другите насекоми. Зад момчетата се появиха двама униформени полицаи.

„Хайде, елате всички, помисли си отвратен, Люк. Да не би тази вечер да ви е специалната?“

— Къде е пожарът? — извика един от огнеборците.

— Няма пожар. — Кастелано поклати глава, когато те се приближиха. — Станала е грешка. Но на плажа има ранена жена. — Той се обърна към Кристи. — Искаш ли вече да ни покажеш къде лежи тя?

Кристи кимна и той я хвана за ръката. Люк с интерес забеляза, че тя трепна и като че ли се сви от допира, после издърпа ръката си и

тръгна към плажа, без да погледне назад. Кастелано гледаше след нея с все по-задълбочаваща се бръчка между веждите.

— Ти също ела — подхвърли Кастелано през рамо на Люк и цялата група закрачи през дюните. — Искам да ти задам още няколко въпроса.

Чудесно. Сега щеше да бъде изложен на погледите на почти половината население на района и на жената, която уж той трябваше да наблюдава. Но онова, което нито един от тях не знаеше и не биваше да открива, беше истината за това, кой е той и защо е тук — специалният федерален агент Люк Ранд, който е по следите на Дони Дж., също така известен като Майкъл де Палма, който обаче беше успял да му се изплъзне и да изчезне от полезрението му преди два дни, точно когато уж таен съдебен процес беше повдигнал многобройни обвинения срещу него. Те наблюдаваха и момичето на това копеле, а то, почти по същото време, беше тръгнало на юг с куфарче, пълно с пари. Тя като че ли се опитваше да прикрие гаджето си или може би работата беше по-сериозна.

За нещастие, нещата май не бяха толкова прости. Това малко недоразумение беше само последната брънка на веригата. План А, който беше никой да не го забележи, докато той изчака появяването на Майкъл де Палма, беше вече само мираж. Моментът изглеждаше подходящ за привеждането в действие на план Б. Но първо трябваше да го измисли...

ГЛАВА 3

„Света Дево, майко Божия, моли се за нас сега и в часа на нашата смърт...“

Като се прекръсти набързо, Кристи извърна поглед в мига, в който натовариха тялото на жената на носилка. Не беше успяла да ѝ помогне достатъчно бързо. Ръката ѝ, бледа и безжизнена, увисна надолу, показвала се изпод белия чаршаф, с който бяха завили жертвата. Безжизнените ѝ пръсти бяха вече започнали да променят цвета си. Същата ръка, която беше привлякла вниманието ѝ на плажа? Кристи не знаеше и не можеше да мисли за това, защото ѝ прилошаваше. От пръстите капеше топла течност.

Кръв.

Макар много да искаше и да имаше нужда да го направи, Кристи не можеше да откъсне поглед от тъжната и отвратителна гледка. Жена в бяла престилка и ръкавици хвана ръката на жертвата и я върна на носилката. Движенията ѝ бяха спокойни — тя разхлаби колана, който придържаше тялото на жертвата, пхна ръката под него и отново го затегна. Наметнаха отново белия чаршаф и тялото се скри от погледите на околните. Смъртта беше превърнала жената в анонимен вързоп, предмет, *нещо*, което трябваше да бъде отнесено.

Близо до мястото, където беше прибрана ръката, се появи малко тъмно петно. Неспособна да откъсне поглед, Кристи гледаше, хипнотизирана, как петното бавно нараства до размера на топка за бейзбол.

Толкова много кръв.

— В болницата „Каунти“ ли ще я откарате? — запита пълничък, плешив мъж на средна възраст, който пристигна на мястото на действието едновременно с линейката. Мисис Кастелано информира Кристи, че това е Арон Щайнберг, главният репортер на местния вестник. Кристи, която стоеше начело на тълпата, събрала се на около

дванайсет метра по-нататък, нямаше никакви проблеми да чуе какво се говори.

— В моргата — отговори Горди Кастелано.

— Причина за смъртта?

— Не можем да кажем със сигурност, докато не бъде направена аутопсия.

— Може ли да се каже, че е убийство?

Белият чаршаф беше попил по-голямата част от кръвта. Сега петното беше с големината на баскетболна топка. Стомахът на Кристи се сви. Нито тя, нито говорещият, се бяха помръднали, но гласовете започнаха да звучат някак отдалеч. Разтърсена до дъното на душата си, тя затвори очи и най-после успя да прогони от съзнанието си ужасната сцена, не и мислите, предизвикани от нея. Глождеше я вина. Ако беше останала при нея, ако беше осигурила по-бързо помощ, ако, ако, ако...

Сега беше прекалено късно за всички тези „ако“. Жената беше мъртва.

Ако беше останала, тя също можеше да е мъртва.

Кожата ѝ настръхна. Споменът за мига, в който беше вдигнала поглед и беше видяла преследвача си, беше достатъчен, сърцето ѝ да забие така, сякаш беше тичала километри. Като се обърна с гръб към носилката, която все още подготвяха за транспортиране, Кристи си пое дълбоко дъх, задиша равномерно и отвори очи. С една ръка задържа косата си, духана от вятъра, далеч от лицето си, после решително втренчи поглед в хоризонта, където обсипаното със звезди небе се преливаше, почти неусетно, в черното море. Лунните лъчи играеха на гоненица с вълните, а отражението на самата луна им се усмихваше благосклонно.

Нямаше нещо, което тя, или който и да било друг, можеше да направи за жената сега. Трябваше да концентрира цялата си енергия в това да спаси себе си.

— Добре ли си? — мъжки глас, с привлечен южняшки акцент, долетя като че ли от нищото и Кристи подскочи. Огледа се наоколо и видя, че говори съседът ѝ — момчето, което си беше изгубило котарака, Люк Еди-кой си.

— Добре съм. — Тонът ѝ беше преднамерено остър, защото искаше да прекрати възможността за по-нататъшен разговор.

Беше изминал вече час или там някъде, откакто бяха на плажа. Той стоеше близо до нея, но до този момент не ѝ беше проговорил. Всъщност не беше разменил дума с никого, с изключение на краткия разговор с Горди Кастелано. Сега стоеше точно зад нея, прекалено близо за сегашното ѝ психическо състояние. Тя направи крачка встрани и отново зарея поглед над морската вода.

— Сигурно си се разтревожила, след като я намерихме мъртва. Трябва да се опиташ да го забравиш. — Той отново ѝ дишаше във врата.

— Тя не беше мъртва, когато аз я намерих — отговори импулсивно Кристи, въпреки нежеланието си да говори с него. Нямаше му доверие и не вярваше, че той търсеше изгубения си котарак в двора ѝ. Беше разказала историята си отново и отново, на Горди Кастелано, на другите представители на реда, на лекарите от екипа, на репортера. Да я разказва на глас, беше опит да освободи съзнанието си от това. Вероятно предполагаше, че ако изрече думите достатъчно пъти, ще намери някакво облекчение от факта, че беше изоставила жената пред лицето на смъртта. — Тя беше жива и говореше. Помоли ме за помощ. И каза нещо за закона.

Не можеше бързо да постигне промяна. Гласът ѝ все така трепереше.

Сърцето ѝ удари един път, преди той да отговори, леко разтревожен:

— Ти направи каквото можа. Доведе помощ.

— Но не достатъчно бързо. — Кристи потрепери и скръсти ръце на гърдите си. Вятърът духаше откъм океана и вече беше доста студен. Вълните, също изстинали, се издигаха неудържими, високи като хълмове. Полата ѝ се развяваше зад нея и плющеше като знаме.

— Трепериш. Студено ли ти е?

— Малко. Няма значение.

Не трепереше чак толкова от студ. Беше ужасена, примираше от кошмара, който не искаше да си отиде, продължаваше и след края на ситуацията. Но тя не искаше да споделя чувствата си на глас.

— Има значение. Преживя шок и трябва да се стоплиш. — Той се раздвижи и след секунда нещо топло наметна раменете ѝ. — Ето.

Изненадана, тя се загърна по-плътено. Без да го е видяла, знаеше какво е — неговата риза. Беше памучна материя, миришеше леко на

нещо приятно, може би лосион против изгаряне или омекотител за тъкани, стоплена от тялото му. Почувства се толкова добре с нея, че за миг се изкуши да я облече. Но не ѝ беше присъщо да приема помощ от непознати и не би го направила при никакви обстоятелства. А този тук беше не само непознат, беше *подозрителен* непознат. Освен това, ако не беше така здравомислеща, можеше да допусне, че той започва да ѝ се натиска. А при тези обстоятелства тя никак, определено никак, не искаше това да се случва.

— Благодаря — каза тя, поклати глава и му подаде обратно ризата. — Но не. Не ми е чак *толкова* студено.

— Д... добре.

Тонът му ѝ подсказа, че най-после е доловил отхвърлянето. Облече отново ризата си. Тя присви очи и за първи път, на светлината на фаровете, успя да го огледа. Беше висок около шест фута и един инч, строен и мускулист, красив, ако харесвате русокоси мъже от типа на онези, които играят главните роли в сериалите. Не беше нейният тип. Чертите на лицето му бяха ъгловати, челюстта — квадратна, а очите — най-вероятно сини, макар да не можеше да се каже със сигурност на тази светлина, носът му беше дълъг и леко закривен в края, устните му бяха тънки и извънредно подвижни. Косата му беше прекалено дълга за нейния вкус и се къдреше леко край ушите и на тила му. Раменете, ръцете и гръдният кош бяха извънредно развити. Беше доста загорял (*изглежда, имаше достатъчно свободно време да се мотае по плажа*), на около трийсет години. Тя лично харесваше по-тъмнокоси и мургави мъже. Да, той беше изключително мъжествен, но тя не можеше да му даде по-висока оценка от седем по нейната собствена скала. Беше облечен небрежно, косата му беше подредена единствено от пръстите на ръката и Кристи предположи, че наскоро е плувал. В океана? Може би, макар и някои от къщите да имаха собствени басейни. Дали беше възможно той да е човекът от плажа? Докато го гледаше как отново закопчава ризата си, Кристи премисляше тази възможност. Едва ли. Времето не съвпаднаше, а и мъжът от плажа беше с по-едро тяло и тъмнокос.

Освен ако не е носел някаква шапка. Освен ако анцугът, с който онзи беше облечен, не е бил прекалено голям. Освен ако, по някакъв начин, не е успял да съблече анцуга, преди да влезе в двора ѝ, и,

естествено, трябва да е успял да я изпревари. Освен ако лунната светлина не правеше отвратителни малки номера с очите ѝ.

Тези „освен ако“ бяха прекалено много, за да е спокойна.

— Каквото и да е това, за което си мислиш, не съм го направил.

Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните му. В очите му блесна искрица на задоволство, когато погледът му срещна нейния. Кристи осъзна, че е втренчила поглед в него и че той беше взел това за интерес от нейна страна. Очевидно беше свикнал жените веднага да падат в краката му. Тя смръщи вежди.

— Знаеш ли, не мисля, че схващаш правилно ситуацията — хванах те в двора си посред нощ. Това не ни прави приятели. И наистина никак не ми се говори точно сега.

Той вдигна и двете си ръце и се залюля на пети.

— Хей, няма проблем.

Тя преднамерено му обърна гръб и отново втренчи поглед в морето. За нейно раздразнение, той продължи да се мотае зад нея. Кристи стисна устни и не му обърна никакво внимание. Щеше веднага да се прибере в къщата си, ако не беше унизителният страх да върви сама през дюните, а Кастелано я беше помолил да се навърта наоколо, в случай че възникнат още въпроси към нея. Не че имаше още какво да му каже. Той вече знаеше всичко или поне онова, което тя беше готова да разкрие.

Ужасното беше, че жената беше мъртва, когато спасителният отряд беше стигнал до нея. Доколкото Кристи можеше да каже, а Кастелано беше настоял тя да я огледа добре, отблизо и внимателно — жената не беше помръднала, откакто тя я беше оставила, с изключение на ръката. Беше протегната, когато Кристи я беше видяла, а я бяха намерили препъната в лакътя и прибрана към тялото. Може би движението беше предизвикано от болка, може би се беше опитала да пълзи. Кристи не знаеше и не искаше да мисли. Главната разлика беше в това, че пясъкът около тялото на жената беше потъмнял, станал почти черен, на неравни участъци, подобни на разпилени цветчета.

Кръв. Някой — Кастелано? — беше казал, че пясъкът е подгизнал от кръвта ѝ. Като мастило върху хартия, кръвта бавно се беше просмукала.

По пясъка нямаше и капка кръв, когато тя беше коленичила, за да докосне студената, но все още жива ръка. Кристи все още виждаше

ясно картината в ума си — пясъкът беше чист, кремав. Едва понасяше мисълта, че всичката тази кръв е изтекла от тялото на жената за времето, което беше необходимо на нея да изтича за помощ.

Ако само беше по-бърза...

Кастелано отново вървеше към нея с бележника в ръка. Макар, според леля му, официално да не беше на смяна, той се беше погрижил за нещата. Докато всички тук се опитваха с нещо да помогнат, мисис Кастелано беше доверила на Кристи, че Горди бил полицай от отдел „Убийства“ в Хобокън допреди шест години. По време на едно посещение при нея и нейната сестра, баба на Горди, вече покойница, той срещнал и се оженил за момиче от Окракоук. Бракът се разпаднал, но Горди все още бил тук, още не бил шериф, но се ползвал с такова доверие, че сигурно щял да наследи шерифа, мил човек, прехвърлил шейсетте, когото всички наричали Бъд. Мисис Кастелано се похвали още, че няма работа, с която Горди да не може да се справи. Каза още, че той има собствена къща, изкарва добри пари и иска деца.

— Каза, че си видяла мъж. — Кастелано спря пред нея и отвори бележника си, за да провери какво вече е записал.

— Да. — Кристи навлажни устни.

— Но не можеш да го опишеш.

— Не мога. — Това го бяха говорили и преди.

— Висок ли беше? Нисък? С едро телосложение? Слаб? Някакви отличителни черти, за които да си спомняш? — Той говореше нетърпеливо, да не кажем, с раздразнение. Кристи усещаше погледа му върху себе си, но отказваше да го погледне. Погледът ѝ беше все така прикован в разбиващите се вълни. Прободе я, остър като игла, страх. Дали въобще трябваше да споменава, че е видяла мъж? Ако той беше изпратен от хората на чичо Винсънт, а кажеше за това на полицията, можеше да има проблеми. Да, нещата можеха да се влошат още повече. Правило, с което трябва да се живее: Никои не е предизвикал сицилианско погребение с това, че си е държал устата затворена.

— Беше тъмно. Всъщност това, което видях, беше само една сянка.

Кастелано издаде тих звук на недоволство. Очевидно не този отговор му беше необходим. Толкова по-зле за него. Защото това беше всичко, което тя беше готова да му даде. Можеше да има и по-добри шансове, ако успееше да идентифицира мъжа по-точно. Но не можеше

да го направи. Можеше да даде само неясно описание на ръста и цвета му. Това не беше достатъчно да се арестува, който и да било, но можеше да е достатъчно тя да намери смъртта си. При тази мисъл, сърцето ѝ прескочи и отново пропусна един удар.

— Каза, че имал пушка.

— Казах, че *може би* имаше пушка. Носеше нещо в ръка. Не съм сигурна какво беше.

Гризящото я подозрение, че е възможно самият Кастелано да е бил на плажа, той да е следвал стъпките ѝ, а после и онзи ужасяващ поглед, срещнал нейния, не я напускаше. Телосложението му беше подходящо. Времето, поне така мислеше тя, можеше да се нагоди към действията му. И той определено имаше пушка.

Играеше ли си с нея, изпитваше ли я, интересувахе се какво е видяла или какво ще каже? При тази мисъл по гръбнака ѝ полазиха студени тръпки.

— Жертвата ти е говорила, това правилно ли съм разбрал? — С крайчеца на окото си тя го видя отново да поглежда в бележника си.

— Д... Да.

— Това наистина е важно. Сигурна ли си, че си я чула да говори?

— Да. Сигурна съм. — Кристи му хвърли кос поглед. — Защо това е толкова важно?

Той се поколеба, после срещна погледа ѝ.

— Гърлото ѝ беше прерязано. Толкова дълбоко, че и гласните струни бяха прерязани. Ако е говорила с теб, значи това се е случило, след като ти си я оставила.

Измина секунда, преди думите да стигнат до съзнанието ѝ и да ѝ подействат като удар в слънчевия сплит.

— О, мили боже!

Това означаваше, че жената е била убита. Беше шок, макар и не пълна изненада — Кристи подозираше истината от мига, в който огнеборците бяха казали, че жената е мъртва. Каква беше възможността някой друг да е изникнал от мрака и да я е убил в онзи отрязък от време? Не голяма. Заплахата, която беше усетила на плажа, злото, опасността, бяха насочени към някого другиго. Бяха насочени и към нея, но тя беше успяла да избяга. Другата жена не беше успяла.

Мъртвата жена на плажа можеше да е тя.

Изведнъж ѝ прилоша. Главата ѝ се завъртя. В ушите ѝ зазвучаха сирени. Тя затвори очи и направи несъзнателна крачка назад само за да се препъне в нещо масивно. Някакви ръце я хванаха и ѝ помогнаха да запази равновесие.

— Хей, ти постъпи като някой грубиянин. Не мислиш ли, че можеше да бъдеш по-чувствителен?! — каза Люк с неговия провлечен южняшки говор.

Ако Кастелано беше отговорил, това не стигна до съзнанието на Кристи. Тя се облегна на своя подозрителен и дразнещ я съсед, защото, ако не го беше направила, щеше да припадне.

— Те като че ли успяха да приберат тялото.

В гласа на мисис Кастелано, която гледаше развитието на действието от най-различни ъгли, се усещаше почти разочарование, когато тя се присъедини към тях. Кристи отвори очите си навреме, за да види как отнасят носилката нагоре по пътеката между дюните до мястото, където ги чакаше линейката. Жълта полицейска лента преграждаше мястото на плажа, където беше лежала жената. В нейните граници все още стоеше един фотограф, който бързаше да направи последните снимки. Светкавицата на фотоапарата му изпъкваше ярко на фона на индиговосиния океан и нощното небе, което бързо се покриваше с облаци. Портативните светлини, които бяха инсталирали, за да осветяват района, също бяха подготвени за прибиране.

— Имаш ли още въпроси? — запита Люк. — Защото, изглежда, ще вали.

— Това е засега. — Кастелано затвори бележника си. — Хайде, лелю Роза, ще те изпратя до вкъщи. Утре ще имаме доста работа тук, затова ще се прибера у дома да се наспя.

Те двамата се отдалечиха.

— Готова ли си да тръгваме? — запита Люк тихо в ухото ѝ, стиснал здраво ръцете ѝ.

Едва тогава Кристи осъзна, че все още стои, облегната на него. Смутена, тя се изправи, кимна и забърза след двамата Кастелано. Миг след това той се изравни с нея.

— Идентифицирахте ли я вече? — запита племенника си мисис Кастелано.

— Не. Сигурен съм обаче, че не е от хората, които живеят тук през цялата година. Аз поне не я познавам.

— Горди! Хей, Горди, чакай!

Както останалите, Кристи се огледа и видя, че към тях бърза Арон Щайнберг. Като го гледаше да идва към тях, а лунната светлина да пада откъм гърба му, хрумна ѝ, че той също е с телосложението на нейния преследвач. Съществена разлика беше само тази, че лунните лъчи се отразяваха от плешивата му глава.

Но беше възможно да е носил шапка. Сърцето ѝ отново заби побързо.

— Има ли вероятност това да е едно от момичетата, изчезнали от Нагз Хед преди две седмици? — запита Щайнберг, когато се изравни с тях.

Кастелано сви рамене.

— Няма как да сме сигурни, преди да сме идентифицирали жертвата.

— Поправи ме, ако греша, но само тази година пет жени изчезнаха от крайбрежието на Каролина. Това е много интересно, не мислиш ли?

— Чух, че на свобода се разхожда сериен убиец — каза мисис Кастелано. — Има ли нещо такова? Сега, когато той удари толкова близо, може би трябва да си купя пушка.

Сериен убиец? Кристи не беше помислила за това. Идеята беше ужасяваща, но не по-ужасяваща от мисълта, че може да се превърне в жертва на мафиот — наемен убиец. Такъв беше най-дълбокият ѝ страх. И никак не държеше да разбере дали има по-страшни неща, не и от личен опит.

— Аз ти купих пушка, лелю Роза, не помниш ли? След като се опита да я почистиш и тя гръмна и направи дупка в стената на спалнята, аз я взех обратно. — Кастелано като че ли изпитваше леко раздразнение. Той погледна Щайнберг. — Знаеш ли, Арон, хората идват тук по най-различни причини. Туристите са лесна плячка за един сериен убиец. Но ако бях на твое място, не бих излагал размисли по този въпрос във вестника. Не и докато нещата не са сто процента ясни.

— Хм. — Вниманието на Щайнберг се насочи към Кристи. — Можете ли да ми кажете фамилията си? Буква по буква. Не искам да я цитирам погрешно.

— Къде имате намерение да я цитирате?

— Мисля, че във вестника — каза Люк.

— Това ли имахте предвид? Ще публикувате името ми във вестника?

Кристи беше повече от ужасена. После изпадна в паника. Някак си беше сигурна, че чичо Винс и „приятелите“ му нямаше да са доволни, ако името ѝ се появи във вестника. Щайнберг ѝ се усмихна лъчезарно.

— Мила, нали ти я намери? Докато се разхождаш на лунната светлина, и намираш труп. Страхотно.

— Вижте, това е само мисъл, но ако името ѝ излезе във вестника, тя може би ще е в опасност — отбеляза Люк безстрастно.

Щайнберг го изгледа кисело.

— Мисля, тогава, че мога просто да я нарека „турист“.

— Да, *моля ви* — каза Кристи.

— Няма никакъв сериен убиец. — Кастелано говореше сериозно. — Изчезването на пет жени в район с население като това е просто *съвпадение*. И това е всичко.

— А мога ли да цитирам тези думи, Горди? — запита, с чувство за хумор, Щайнберг.

— По дяволите, не. Не бива да записваш нищо от този разговор. Виж, ако се отбиеш утре, ще ти дам онова, което имаме по случая. Окей? Може би ще открием, че не е нещо повече от семейна разправия.

— От твоята уста — в божии уши. — Щайнберг се спря, махна им с ръка за довиждане и обърна гръб на сцената на местопрестъплението.

— Изчезването на пет жени само през тази година звучи достатъчно страшно — каза Люк с вида и тона на човек, който води неангажиращ разговор.

Кастелано изсумтя.

— Не и ако имаш предвид какъв брой туристи минават тук всяка година. Те са от всички възрасти. Носят със себе си и своите проблеми. Наркотици, пиянство, домашно насилие, сексуални нападения — все има за какво да ги арестуваме. Населението тук не е постоянно, което също не помага за отстраняването на такива проблеми. — Настъпи пауза и Кристи осъзна, че Кастелано гледа Люк доста замислено. — Имаш ли нещо против да ми кажеш с какво си изкарваш прехраната?

Точно тогава малката им група стигна до пътеката, която водеше през дюните до къщата на мисис Кастелано. Този беше по-дългият път да се стигне до къщата на Кристи, но тя не искаше да върви сама по по-късия маршрут. Не искаше и да остава в компанията на Люк, чиято къща беше зад нейната. Чувстваше, че е по-сигурно, ако с нея има повече хора.

— Адвокат съм — каза той.

— О, така ли?

Кастелано като че ли загуби интерес към професията на Люк. Кристи пък беше повече от впечатлена. Хвърли скришом още един поглед на Люк. Не приличаше на адвокат, но пък как трябва да изглежда един адвокат? Кратък отговор — не като спасител на плажа.

— Ще те изпратим до вас — каза Кастелано, когато стигнаха мястото, където пътеките се разделяха. Кристи не започна да спори, защото такова беше желанието, и цялата група зави към нейната къща.

— Ако имаш нужда от нещо, обади ми се — прошепна Люк в ухото ѝ, когато почти стигнаха до входната врата.

Преди Кристи да е отговорила, той вдигна ръка за довиждане и продължи към къщата си.

— Ами котаракът ти? Няма ли да го потърсиш? — извика след него мисис Кастелано.

— Той вероятно вече се е прибрал — извика той в отговор и продължи да върви, докато мракът не го погълна.

— Имате ли някаква вероятност той да е мъжът, когото си видяла на плажа? — запита Кастелано.

— Не мисля. Но, както казах, всичко, което видях, беше тъмна сянка, неясна форма.

Кристи тръгна към вратата още докато говореше. Ако трябваше да признае истината, тя се чувстваше по-неудобно в компанията на Кастелано, отколкото в тази на Люк, който беше влязъл в двора ѝ, вярно, но пък тя беше абсолютно сигурна, че не е мъжът от плажа. Беше доста по-несигурна, когато ставаше въпрос за Кастелано. Само присъствието на мисис Кастелано я спираше да не изпадне в ужас и сега. Обвит в сянка, далеч от изкуствените светлини на местопрестъплението и тълпата на брега, огромното му тяло се извисяваше толкова близо, че стомахът ѝ се свиваше.

Той би могъл да е мъжът от плажа.

— Искам утре да получа твоето официално изказване. Ако обичаш, ела до управлението — каза Кастелано. Кристи вече беше прекосила наполовина двора.

— Ще дойда — отговори тя през рамо, изразявайки готовност за сътрудничество, каквато не изпитваше. Стигна до входната врата. Гледаха след нея, докато тя не се скри вътре. Светна лампата, махна им за довиждане и затвори плътно вратата.

И я заключи. И спусна завесите. После се подпря с гръб на вратата, затвори очи, със свито сърце.

„Свърши се, каза си. Ти си в безопасност. Свободна си.“

Трябваше само да опакова багажа си и да се махне от острова. Но първо трябваше да се успокои. Да остави кошмара от плажа зад себе си. Да се радва на уюта, предлаган от къщата.

В дневната беше тъмно.

Не беше ли запалила осветлението?

Кристи отвори очи. Жълтата светлина, която се процеждаше през завесите, беше достатъчна, за да вижда. Погледът ѝ се насочи към нощната лампа над дивана. Сърцето ѝ прескочи един удар. Беше я оставила запалена. Беше сигурна. Беше — *почти* — сто процента сигурна.

Може би крушката беше изгоряла.

Кристи едва се беше сетила за тази възможност и телефонът звънна. Тя подскочи при внезапния и пронизителен звън, направи автоматично движение да вдигне слушалката, после се поколеба.

Кой можеше да ѝ се обажда тук? Много малко хора знаеха къде е. И нито един от тях нямаше да ѝ се обади в този час.

Възможно беше да са сбъркали номера. Кристи се молеше да е така. Запали лампата над главата си и тръгна към телефона, който беше в кухнята, върху плота, покрит с керамични плочки, където тя обикновено закусваше. Разбира се, трябваше да е нещо такова.

Обаче шестото ѝ чувство не я оставяше да повярва в това.

Шестото ѝ чувство отново ѝ подсказваше проблеми.

Телефонът започваше да звъни за седми път, когато тя най-после стигна до него, вдигна слушалката и я притисна към ухото си.

— Ало? — каза тя.

ГЛАВА 4

Смръщил замислено вежди, Люк влезе в малката къща тип ранчо, която в момента беше временният му офис. Беше наполовина прекосил осветената дневна, преди да забележи Гари, който не се предполагаше, че трябва да е в къщата. Той трябваше да проследи проклетото куфарче, което Кристи Петрино беше занесла на плажа преди два часа. Със слушалки на главата, Гари му махаше трескаво от командния пулт, който се намираше в малката трета спалня.

Гари Фримън, Люк беше решил това в началото на вече тридневното им запознанство, беше отмъщението на неговия шеф. Всички закъснели доклади, правителствената кола, която Люк беше блъснал и съсипал, както и случаят със служителя, който изчезна с петдесет хиляди от държавните пари, очевидно все още глождеха Том Бойс. Сигурно му го връщаше, като му беше изпратил Гари, на когото липсваха всякакви способности, включително и компютърни умения. Само така Люк можеше да си обясни наложеното му сътрудничество с Гари. В момента, въпреки горещината, въпреки плажа, въпреки факта, че се опитваха да проведат среднощна операция, за бога, Гари беше, както винаги, чистичък и спретнат. Беше облечен в изгладени панталони в цвят каки, синя риза с къс ръкав, закопчана и втъкната в колана, излъскани маркови обувки и тъмни чорапи. Беше с четири години по-млад от Люк, който беше на трийсет и две, с четири инча по-нисък и вероятно с около четирийсет паунда по-лек.

— Слушай! — каза настоятелно Гари и посочи втория чифт слушалки.

Значи подслушвателното устройство, което Люк беше инсталирал в телефона на Кристи Петрино, наистина работеше и, второ, някой й се беше обадил.

Поглед към часовника му каза, че е три и дващест и две след полунощ. Освен ако нямаше нищо общо с убийството на плажа, обаждането сигурно беше във връзка с работата й в хотел „Кросуиндс“. Да, бяха в бизнеса, работеха!

Той седна в края на леглото и сложи слушалките, които Гари му подаде.

— ... по дяволите, ако си го направила? — пропищя глас в ухото му. Говореше мъж. Възрастен, с акцент на работник от щата Ню Джърси.

— Кой е на телефона?

Гласът на Кристи трепереше леко. Дали беше уплашена? Да, разбира се, сигурно се страхуваше, отговори си сам Люк и бързо потуши загрижеността, която изпитваше за нея. Тя беше много неща, но не му беше направила впечатление на глупачка, а щеше да е глупаво да *не* се страхува сега, когато плува с акулите.

Мъжът продължи да говори със същия весел глас:

— Не се тревожи за онова. Тревожи се за това. Ти набърка ченгетата в тази работа и вече няма да сме приятели, разбираш ли?

— Нямаше как другояче да постъпя! Беше убита жена. Тази вечер на плажа. Затова ченгетата бяха там. Това няма нищо общо с... куфарчето. — Тя на практика прошепна тихо последните две думи, после направи пауза, като дишаше толкова тежко, че Люк долавяше това дори през слушалките. После гласът ѝ се промени, стана по-силен и дори изрази възмущение. — Вие *наблюдавате* ли ме?

— Разбира се, бейби. Всяко твое движение. Може би трябва да го помниш.

— Направих каквото ми казаха.

Изсумтяване.

— Може би. Само дето забърка и ченгетата. Това не е начинът, по който искаме да работим ние, и ти го знаеш.

Мина една секунда.

— Там ли е чичо... Там ли е Винс? Може ли да говоря с него?

Неприятен смях, подобен на кучешки лай.

— Не, Винс не е тук. А сега обърни внимание. Утре ще отидеш до маяка. Около два. Ще се престориш на туристка. Някой ще се свърже с теб. Разбра ли?

— Не! Не, не разбирам. Трябваше само да предам куфарчето и...

— Бъди там. — В гласа се долавяше нотка, която не можеше да се сбърка, неприкрита заплаха. След това връзката прекъсна.

Люк чу звук, който го накара да помисли, че Кристи си е поела дълбоко въздух и го е задържала. След това тя също затвори. Той

остана заслушан в глухата линия, после погледна Хари.

— Успяхме ли да проследим обаждането?

Гари погледна компютърния екран пред себе си.

— Имаме номер. — Той натисна няколко клавиша, направи гримаса. — Един от онези проклетите мобилни телефони. Времето не беше достатъчно, за да установим мястото. Съжалявам.

— По дяволите! Който и да е бил, трябва да е достатъчно наблизно. Как иначе ще знае какво се е случило на плажа?

Гари сви рамене.

Люк свали слушалките, изправи се и мина покрай Гари, за да натисне някакво копче на монитора, който, както и лаптопът, използван от Гари, беше поставен на малката тоалетна масичка. Беше евтина, част от също така малък спален комплект, който вървеше заедно с къщата под наем. Мониторът светна. На екрана се появиха кухнята и част от всекидневната на Кристи. Двете къщи бяха почти идентични, даваха се под наем напълно обзаведени, а кухнята, трапезарията и всекидневната бяха едно цяло, оформено на кътове. Имаше още три, макар и малки, спални и две бани. Баните не се виждаха на екрана. Той натисна друг бутон и малката камера, която беше инсталирал, когато беше сложил и подслушвателното устройство, обхвана другата част. А, ето я. Натисна бутона и камерата спря да се върти.

— Не изглежда много щастлива — отбеляза Гари и оправи кувертюрата на леглото, която Люк беше намачкал, докато седеше.

— Има причини.

Люк гледаше образа на екрана сериозно, почти намръщено. Беше скрил камерата в часовника над хладилника. Тя беше с профил към нея и с лице към плота, с наведена глава, гледаше телефона, който току-що беше затворила. Гъстата ѝ кафява коса падаше напред и закриваше част от лицето, но езикът на тялото ѝ казваше много. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Крехките ѝ рамене, които беше усетил смущаващо привлекателни под ръцете си, бяха приведени. Тя дишаше тежко, видимо разтревожена. Със свободната зелена рокля, която стигаше до глезените ѝ, изглеждаше неустойимо женствена, нежна, уязвима.

Люк отново почувства пристъп на нежелана загриженост. Както и да изглеждаше, тя не беше невинна жертва. Той беше проучил и семейството ѝ, произхода ѝ — баща ѝ Джоузеф бил дребен гангстер,

докато не го застреляли в някаква тъмна алея, когато Кристи била на девет. Майка ѝ Кармен работеше в цигарена фабрика и беше приятелка на мафиота Винсънт Амори. Двайсет и четири годишната ѝ сестра Никол се беше развела наскоро с мъжа си, с когото беше извадила лош късмет. Той се казваше Франки Хил и не се занимаваше с чисти дела. Тя беше оставена с три деца под пет години и заплашваше да произведе ново поколение хулигани за Америка. Двайсет и една годишната ѝ сестра Анджела работеше в голям магазин, но обичаше да се забавлява и невинаги избираше подходяща компания за това. Кристи, която работеше упорито и беше завършила колеж и право, на пръв поглед изглеждаше различна от тях. От всичко, което беше успял да открие за нея, изглеждаше, че е останала чиста, докато не се е забъркала с Майкъл де Палма, син на дон Джон де Палма. Следяха Кристи, откакто беше започнала работа в адвокатската фирма на Де Палма преди две години. Отначало Люк не ѝ беше обърнал голямо внимание. После, когато тя започна да ляга с шефа, той започна да я следи внимателно. И сега, когато Майкъл беше сгазил лука, Люк беше убеден, че тя е ключът към него.

Единственият проблем беше, че започваше да се тревожи за нея. И не трябваше да си гений, за да се досетиш защо. Това, което му пречеше да съди трезво, беше...

— Хубава жена. — Гари, подпрял брадичка на дланите си, втренчен в нея, изрази с думи онова, което Люк мислеше.

— Да — съгласи се Люк, но определено не искаше да обсъжда това с Гари. — И така, какво се случи с куфарчето? Кажи ми, че знаеш къде е и че то ще остане там известно време.

С гримаса, Гари срещна погледа му. Люк знаеше какъв ще е отговорът още преди партньорът му да си е отворил устата. Почувства как кръвното му налягане се увеличава. Вече познаваше това му изражение — то означаваше, че новините са такива, каквито не би искал да чуе.

— Изгубих го.

— Изгубил си го?

С голямо усилие, Люк успя да запази гласа си равен. Изглежда Гари с присвити очи и се опита да се успокои. Опита да се потопи в себе си, за да намери вътрешното си равновесие, което уроците по йога

би трябвало да са развили. Направи още едно усилие — май трябваше да търси доста надълбоко.

— И как... Как успя да го изгубиш?

— Ами, нали знаеш, бяхме се разбрали да ти се обадя, когато нашето момиче тръгне към къщи, после да остана в контакт и да следя куфарчето, докато ти не ме освободиш от това задължение?

Люк кимна, защото не беше сигурен, че ще може да говори спокойно. Опитваше се, но май нямаше да успее да намери вътрешното си спокойствие — пътя към нирвана.

— Тя предаде куфарчето, остави го в сивия автомобил „Максима“, точно както ѝ беше казано, после тръгна обратно по плажа. Започнах опити да ти се обадя, но проклетият предавател не искаше да работи. Беше мъртъв като застреляна птица. Страхувах се, че тя може да те залови в къщата, но не исках да напускам поста си, така че не знаех какво да правя. Реших, че проблемът с предавателя вероятно са празните му батерии, но това не ми помагаше, защото няхах резервни. После си спомних, че в джоба имам фенерче и че неговите батерии са същите като на предавателя. Нямаше никой в колата, нямаше никой и в района на паркинга, въобще нищо не се случваше. И аз отидох до мъжката тоалетна до басейна, защото това беше най-близкото място, където имаше светлина и възможност за усамотение, и смених батериите. Трябваше ми само минута. Само минута, кълна се, и нищо не чух, но когато се върнах при колата, нея я нямаше. — Гласът му затрепери накрая, вероятно в отговор на изражението на Люк.

— Нямаше я?

Люк започваше да се чувства като проклет папагал, но нямаше думи, с които би могъл да изрази това, което изпитваше. Беше проверил съдържанието на куфарчето при едно от влизанията си в къщата на Кристи. Беше описал и заснел съдържанието му, от което обаче не беше успял нищо да научи. Проклетото нещо, за което той очакваше да е пълно с пари, беше пълно със стари вестници. Което въобще не му подсказваше какво е развитието на нещата. Следващата стъпка, разбира се, беше да проследят куфарчето, да видят кой ще го вземе — не можеше да имат чак толкова късмет, че това да е самият Майкъл де Палма — и къде ще отиде то след това? А сега бяха загубили следите му.

— Да, нямаше я. Пуф, беше се изпарила. Паркингът беше празен.

Люк отново потърси вътрешния си център, но там май нямаше нищо. Не можеше да намери спокойствие. Нито да го почувства.

— И ти какво направи? — запита внимателно той.

— Отначало си помислих — по дяволите. После реших, че е по-добре да ти кажа. И така, отново опитах дали преподавателят работи. Не. Проклетото нещо все така отказваше да работи. После осъзнах, че нашето момиче ще се прибере скоро и че ти все още не знаеш, че тя върви към къщата, така че започнах да тичам по плажа — не по плажа, по-точно, а по пътеката между къщите и дюните — ниско приведен, защото не исках момичето да ме види. И през цялото време опитвах дали преподавателят няма да се включи. Накрая го ударих и той започна да работи. Точно тогава нашето момиче започна да пищи и да тича през дюните. Аз ти се обадох и залегнах. Тя въобще не ме видя.

Гари произнесе последните думи така, сякаш очакваше поздравление. Люк си представи едно изпълнение на Ози Осбърн, в което той удари един прилеп по главата. Само че, в неговата представа, Ози имаше неговото собствено лице, а Гари беше прилепът.

Той се отказа да търси вътрешното си равновесие, защото каузата май беше изгубена, и хвърли поглед към монитора — Кристи се обърна, прекоси дневната, включи осветлението — и започна да проклина тихо, но продължително.

— Вината не беше моя! — запротестира Гари. — Откъде да знам, че някой ще откара колата? Нямаше никого там наоколо. Цялото място представляваше мъртвило. Нямаше жива душа, кълна се! Всички заведения бяха затворени. Къде би могъл да отиде човек посред нощ? Какви бяха шансовете?

Люк преглътна няколко възможни отговора, за да се концентрира върху цялостната картина.

— Успя ли да запишеш регистрационния номер? — Люк, вече тръгнал да излиза от стаята, подхвърли въпроса през рамо.

— Да, разбира се, записах го. — Гари натисна някакво копче на клавиатурата и номерът се появи на екрана. — Ти какво мислиш, че съм идиот или какво?

Това, явно замислено като риторичен въпрос, беше по-добре да остане без отговор.

— Е?

— Според номера, колата е открадната преди месец в Ашвил. — Гари, застанал на прага на спалнята сега, загледа как Люк отваря вратата, която водеше от кухнята към гаража. — Къде отиваш?

— Да огледам наоколо за колата. По дяволите, това е остров. Фериботите не работят през нощта. Къде би могъл да отиде човек? Ти наблюдавай монитора.

— Да, добре, но...

Каквото и да следваше след това „но“, Люк не го чу. Вратата между къщата и гаража вече се затваряше след него. Той караше двегодишен „Форд Експлорър“, собственост на ФБР, затова внимателно, с премерена скорост, излезе на шосето. Превозните средства на спасителния отряд вече ги нямаше и като се изключат няколко запалени лампи по верандите, тази част на острова беше тъмна като вълча яма.

Както вървяха нещата, Люк започваше да се чувства като един от полицаите на Кийстоун. Фаровете му осветиха изненадан опосум, който замръзна за секунда, преди да подскочи и да се скрие в няколкото борови дръвчета, които растяха край пътя. В този случай определено работеше законът на Мърфи — всичко, което може да се обърка, обикновено се обърква. Агентите, които проследяваха организирани престъпления, обикновено получаваха всичко най-хубаво — най-бързите коли, оборудване последна дума на техниката, най-горещите мацки. А това тук разследване никак не приличаше на такова — май никой не ги уважаваше, а и техниката им не беше винаги в ред. Загрижено преди всичко за борбата с тероризма, Бюрото не обръщаше чак такова внимание на местните престъпници. Но все пак държаха под око обичайните заподозрени и бяха събрали достатъчно информация, за да повдигнат обвинения срещу Майкъл де Палма. Люк беше извикан, след като той изчезна нанякъде. Нямаше значение, че беше успял да се наслади само на първата седмица от триседмичната си ваканция — нито за Том Бойс, нито за самия него. Имаше значение това, че той познаваше участниците в тази игра. През първите години, прекарани в офиса на бюро в Филаделфия, беше следил предимно тях. Оттогава досега му се беше наложило да фокусира вниманието си върху няколко случая от първа важност, но решителността му да „закове“ Де Палма, баща му, приятелите му и познатите му, не беше се стопила.

Тази беше причината, поради която Бойс го беше намерил в Кайман Брак, където Люк се занимаваше с подводно гмуркане в компанията на приятели. Като беше чул новината, Де Палма беше изчезнал, Люк беше зарязал ваканцията си, опаковал багажа си и хванал първия самолет за Дъръм, Северна Каролина, откъдето беше отплавал за остров Окраоук, където, според многото проведени телефонни разговори, дочути от електронните уши на Бюрото, огромна сума пари ще претърпи трансфер с неизвестна цел. Необичайното място — защото Джърси беше обичайният район за действие на Де Палма и съдружниците му, сумата на парите, настоятелността и спешността на случая, времето, всичко говореше, че ще се появи самият Майкъл де Палма или поне така мислеше Люк. В Дъръм, по молба на Бойс, местният офис го беше снабдил с кола, оборудване и временен партньор в лицето на Гари. Колата беше поносима, оборудването не беше кой знае какво, Гари въобще не беше запознат с компютрите, както го бяха препоръчали, но пък май не можеше и много други неща. Едва тази сутрин бяха пристигнали на острова и се бяха нанесли в къщата, която нарочно беше опразнена за тях. Кристи Петрино вече се беше настанила в съседната къща. Люк беше изненадан — не, да кажем, дори шокиран — че човекът, когото трябва да следят, е не някой друг, а секси гаджето на Майкъл. Но това само засили вътрешното му убеждение, че самият Майкъл ще получи парите. Защо, иначе, ще използват нея, освен ако Майкъл, който винаги действаше бързо, не си беше наумил да прибере едновременно парите и момичето?

Но в тази теория имаше и няколко слаби места, както започваше да открива. Кристи Петрино ужасно се страхуваше. В това нямаше никакво съмнение. В действие с план Б, който беше да се приближи още до нея и да види какво ще открие, с малко приятелско бърбене, той я виждаше в съвсем нова светлина. Когато беше гаджето на Майкъл, записана на няколко видеоленти, тя беше хладна и самоуверена, с поглед, винаги насочен към целта. А когато се оказа сама, в личен план, тя беше уплашена и беззащитна. Заплашена. И да, да признаем истината, страшно секси.

Точно тази последна нейна черта го тревожеше. Страхуваше се, че това му пречи да разсъждава трезво. Защото започваше да се пита дали Кристи беше тук, на острова, сама и свободна. Тонът на дочутия

телефонен разговор, поведението ѝ и неговите инстинкти го караха да се пита дали някой не я принуждаваше да прави това.

Тази мисъл го измъчваше и когато паркира пред хотел „Кросуиндс“. Сградата беше малка, двуетажна, имаше седемнайсет стаи за гости и басейн в задната част. Семейна атмосфера. Люк знаеше, защото беше проверил всяко място и всеки човек още преди да пристигне на острова.

Паркингът беше пълен, което означаваше, че има точно двайсет коли. Празното място, където беше паркираната „Максима“, се забелязваше лесно. Люк спря срещу него, слезе, извади фенерчето от багажника, провери района наоколо с надеждата да открие нещо — изпусната визитна картичка, каквото и да е, което да му даде някаква идея кой е бил в колата. Но всичко, което откри, беше смачкана пластмасова чашка за кафе от „Старбакс“, която беше една от любимите спирки на Майкъл. Тя можеше да е на всеки, знаеше го, но той пак я взе, защото след анализ тя можеше все пак да даде полезна информация. Дори отпечатъци от пръсти, кой знае. Утре щеше да направи дискретно проучване сред гостите на хотела, но вече беше доста сигурен, че онзи, когото търси, няма да е сред тях. Работата щеше да се окаже прекалено проста. А до този момент нищо не беше толкова просто.

Върна се в колата и прекара двайсет минути в пътуване из острова. Маршрутът не беше никак сложен — освен дългия и силно криволичещ път, който беше успореден на брега, имаше още два главни пътя, които водеха към града. Наричаха се — какво въображение! — „Задна улица“ и „Предна улица“ и по това време на нощта по тях нямаше никакво движение. Проблемът беше в това, че сега беше разгарът на сезона и тук беше раят за туристите. Техните автомобили бяха навсякъде — паркирани в алеите, пред хотелите и на местата, определени за къмпинги. По улиците. И на пристанището. Много автомобили. Доколкото можеше да види, онзи, който той търсеше, не беше сред тях. Имаше, разбира се, още много места, като например гаражи и тесни улички, замърсени задни дворове, където един автомобил лесно може да се скрие. Накрая се отказа. Най-добре беше да заложи на наблюдението на фериботите, когато започнат работа в седем сутринта. Ако се погрижеше и двата да бъдат наблюдавани, щеше поне да знае, ако колата напусне острова.

Беше след четири, когато Люк се върна обратно в къщата и намери Гари да дреме в люлеещия се стол. Люк го побутна по рамото. Гари се стресна изненадан.

— Нещо? — запита Люк и кимна към монитора, който не показваше нищо. Екранът беше тъмен. Май беше включена само едната камера, а тя не обхващаше спалните и баните. Но Люк искаше да наблюдава предимно дневната и вратите и това го интересуваше и в момента. Очевидно в къщата беше тъмно.

— Не. Тя изгаси осветлението и си легна малко, след като ти излезе. — Гари се прозина шумно. — Ти откри ли нещо?

— Не. В седем ще започнем наблюдение на фериботите. Не знам за теб, но аз ще се опитам да поспя поне два часа.

— Да. — Гари се изправи, свали очилата и разтри очите си. — А какво за нея? — кимна той към монитора.

— Ще чуем, ако се раздвижи.

— Чудесно.

Гари премигна като сънен бухал, измърмори нещо, което звучеше като пожелание за лека нощ и тръгна към спалнята си. Люк си помисли с копнеж за огромното легло в стаята, която беше избрал за себе си. Но оборудването беше тук и, просто в случай на друго обаждаване или нещо такова през нощта, той искаше да е на разположение. За щастие, беше известен с лекия си сън. Щом беше в една и съща стая с монитора, щеше да поспи колкото може и пак щеше да е сигурен, че нищо не е пропуснал.

Щеше да е добре да вземе душ, но не искаше да пропилява нито секунда от ценните два часа сън. Съблече се, изключи осветлението и легна, съвсем гол, на леглото. Обърна се на една страна, дръпна завивките до раменете си и хвърли последен поглед на монитора. Не че се виждаше нещо. Освен зелената светлина, която го увери, че е включен и работи, в къщата беше абсолютно тъмно. Но, напомни си той, те са снабдени и с устройство за шумовете и той щеше да чуе, дори тя да започне да диша тежко.

Беше много уморен и се надяваше, че нищо няма да се случи.

ГЛАВА 5

По-рано той беше следил Кристи Петрино по плажа, наслаждаваше се на всяка секунда, на нарастващия ѝ страх. Тя беше напрегната, нервна, в това нямаше никакво съмнение, страхуваше се да върви сама в нощта. И имаше причина за това, той го знаеше най-добре от всички. Държеше я под око, следваше я, спираше, когато тя спираше, въобще не бързаше да прави каквото и да е. Сега всичко се беше променило — тя трябваше да умре. Сега. Тази вечер. Времето не беше подходящо, мястото — също, всичко беше не по план, но не можеше нищо да се направи. Беше го видяла, докато стоеше наведена над Лиз. Беше го гледала достатъчно дълго, също както и той я беше огледал добре. За нея той вече не беше невидим. Преди да се е сетила къде го е виждала, преди да си разменят погледи на плажа, преди да е казала нещо, което може да помогне да го намерят, той щеше да я убие.

Проблемът беше, че беше свикнал да взима жените във време и на място, избрани от него. Отдавна не му се беше налагало да убива така. Промяната го беше разтърсила, беше изгубил хладнокръвието си. Опита се да пъхне шперца в ключалката на къщата ѝ, но той не пасваше добре и произведе доста шум. Той замръзна и остана така, докато шумът заглъхне. В къщата остана тъмно и спокойно. Не се запали нито една лампа. Нямаше знак, че е чула нещо. Сигурно шумът е бил едва доловим и само на него му се е сторил оглушителен. Напрегнатите му сетива са го увеличили многократно.

Не беше обичайно за него да е толкова напрегнат и уплашен. Сведе поглед и видя, че ръцете му треперят. Ръцете му никога не трепереха. Прекалено висок адреналин. Чуваше учестеното биене на сърцето си, блъскането на кръвта във вените си. Мускулите му бяха напрегнати, прекалено напрегнати, той дишаше учестено и шумно. И стискаше шперца и дръжката прекалено силно.

Нахлуването в чужди къщи не беше нещо, което той правеше много често напоследък. Някога беше добър в това, но уменията му бяха позабравени. Пъхна шперца между зъбите си и опъна пръсти.

Ръцете му бяха в ръкавици. После опита отново. Шперцът се плъзна безшумно в ключалката. Той го натисна по-навътре и успя да помръдне езичето. Нищо.

Опита отново.

Трябваше да е достатъчно, но ключалката беше изключително неподатлива. Истината беше, че бягството на Лиз го беше разстроило силно. Как беше успяла да избяга от клетката си? Нито една преди нея не беше успявала. Нито една.

Каза си, че и по-късно можеше да се тревожи за това, как тя е успяла да избяга. Засега трябваше да му е достатъчно, че я е заловил и наказал, накарал да замълчи завинаги. Завинаги. Изразът на пълен ужас в очите ѝ, когато я беше сграбчил за косата и извил главата ѝ назад, беше все още в ума му. Тя се беше опитала да се бори, да вика, но беше прекалено слаба, а той — много бърз. Гърлото ѝ беше меко като масло, в което потъна ножът му. Очите ѝ, втренчени в неговите, се бяха разширили стократно и проблеснаха, когато почувства острието. Всичко свърши само за един кратък миг. Приглушението ѝ вик се превърна в гъргорене. Острият мирис на кръв изпълни ноздрите му. Едва успя да откъсне поглед от очите ѝ, вече безжизнени и странно лъскави. Но макар моментът да беше кратък, удоволствието беше интензивно. Триумфът винаги беше такъв.

Но Кристи беше успяла да му се изплъзне, защото му се беше наложило да спре, за да се погрижи за Лиз. Не за дълго обаче. Оставаше още около час до зазоряване. Все още можеше да оправи нещата. Имаше достатъчно време.

Наложи се да остави тялото на Лиз на плажа, нямаше време да направи нищо друго. Тя беше първата от неговите жертви, която беше открита след преместването му на юг. Тревожеше се, че я намериха. Знаеше, че ще намерят следи за неговата самоличност. Тялото, също като мястото на престъплението, винаги издаваше.

Но какво щяха да покажат уликите, зависеше и от хората, които ги интерпретираха. Онова, което щяха да открият, нямаше да е достатъчно да го идентифицират. Освен ако Кристи не ги насочеше в правилната посока. Тогава може би щяха да се досетят кой е.

Ключалката най-после поддаде с леко метално клик, което прозвуча като изстрел от пушка в ушите му. Той го върна към другите инструменти, прикрепени с колан на кръста му, и се огледа с

любопитство. Нощта беше тъмна, но изпълнена с шумове — крякането на дървесните жаби, далечният тътен на морето. Дърветата в двора шумяха, защото вятърът раздвижваше листата им. Близките храсти закриваха стъпалото, на което стоеше той. Наоколо нямаше никого. Помощта, която беше дошла прекалено късно за Лиз, си беше отишла и пътят пред къщата беше безлюден. Къщите и от двете страни бяха тъмни. Беше невъзможно дори да се доловят очертанията им, покрити от черното покривало на нощта.

Той завъртя бавно топката на вратата, внимаваше да не издаде никакъв звук, и влезе в къщата. Затвори след себе си и остана неподвижен за миг, напрегнал сетива, за да се ориентира в обстановката. Очите му се приспособиха бързо. Стоеше напред дневната. Точно пред него имаше врата, покрита със завеса. Двата края на завесата бяха леко осветени в жълто, което означаваше, че вратата води навън и лампата там е запалена. Той изсумтя. Като че ли тази светлина можеше да го спре или да го забави.

Кухнята беше вляво. Спалнята трябваше да е...

Чу шум и погледна рязко вдясно.

Беше звук, който би могла да издаде жена, изненадана от нещо — смесица от ахване и вик. Той се напрегна, готов да се нахвърли върху нея. Претърси с поглед мрака, но не успя нищо да види. Къде ли беше тя? Беше ли го видяла? Дали в този момент се опитваше да се скрие, да избяга?

Той замръзна на мястото си и се послуша внимателно. Не чу стъпки, нито приглушено дишане, нищо, което да подсказва паническо бягство. След около минута напрегнато очакване чу нещо друго — несъгласувани, тихо измърморени, фрази. Последва скърцане на пружини и лекият шум на чаршафи. Той изпусна бавно дъха, който до този момент сдържаше. Шумовете на неспокойния сън? Почти сигурно. Викът? Може би тя имаше кошмари. И защо не? Беше открила Лиз. Беше видяла и него там, на плажа. Дали подсъзнанието ѝ не възпроизвеждаше страха, ужаса ѝ? Откри, че му харесва идеята той да е кошмарът от сънищата ѝ. Дори в този момент да не сънуваше него, той можеше да гарантира, че ще присъства в следващия ѝ.

На устните му заигра лека усмивка. „Знаеш ли какво, Кристи? Най-лошият ти кошмар вече е тук, в къщата ти.“

Погледът му падна върху телефона. Като предпазна мярка, беше прерязал външните жици, но съществуваше възможността тя да има един от онези проклети мобилни телефони. Той знаеше обаче, че невинаги е добре да се използват телефони, които не са местни, а нейният най-вероятно беше купен във Филаделфия или Атлантик сити. Не че той щеше да ѝ даде възможност да го използва.

Започна да се движи внимателно. Давайки възможност на очите си да се адаптират, той прекоси дневната и стигна до вратата във формата на арка, която водеше към къс коридор без прозорци. Знаеше, че е къс, защото си позволи да включи фенерчето, което носеше винаги със себе си. Светна набързо и видя бели стени, бежова пътека. Две, три, четири врати — три спални и баня. Стъпките му въобще не се чуваха. Тръгна към спалнята в далечния край.

Тази беше единствената затворена врата. Знаеше, че тя е зад нея, без дори да погледне в другите стаи. Чувахе я как се върти в леглото, чуваше неспокойното ѝ бълнуване, тежкото ѝ дишане. Усещаше мириса на сапун, шампоан, на жена.

Дали беше будна? Това дори най-леко съмнение го накара да смръщи вежди. Ако не беше, значи спеше много шумно. Спря до вратата и долепи ухо до нея. Всичко, което чу, го убеди, че тя е заспала. Въобще нямаше да го усети, преди да я парализира с пистолета си. После тя ще е негова.

При тази мисъл, почувства как започва да се възбужда. Това убийство първоначално не беше замисляно от звяра, но звярът започваше да се вълнува. Чувстваше нарастващото напрежение, предчувствието. Кристи Петрино беше млада жена, привлекателна, от типа жени, които той харесваше. Сега, когато Лиз я нямаше, тя щеше да е другарче в игрите на Тери.

С тази щастлива мисъл, той се усмихна пред затворената врата и протегна ръка към бравата. Беше заключена. Е, този проблем беше лесен за разрешаване. Извади отново шперца и фокусира лъча на фенерчето в ключалката, после пхна шперца в дупката.

ГЛАВА 6

Сънят започна приятно — беше в апартамента си във Филадельфия, във веселата, боядисана в жълто, кухня и поставяше чиниите в машината за миене. Беше почти девет часът вечерта, беше се върнала от работа преди час и все още имаше доста работа в куфарчето, която трябваше да довърши, преди да си легне. Бързо почукване на входната врата я накара да прекоси антрето и да надникне през шпионката. Бившият съпруг на сестра ѝ Никол стоеше на прага. Франки никога не е бил от любимите ѝ хора, дори когато беше женен за Никол, и със сигурност не беше сега, когато всичко беше приключило, но той звънеше наистина настоятелно. Тя отвори вратата. Той буквално скочи отгоре ѝ.

— Идват след мен! Трябва да ми помогнеш! — замоли се той и я стискаше за ръцете толкова силно, че я болеше. Беше почти на нейната възраст — строен и красив мъж с пригладена лъскава черна коса и кафяви очи. Обикновено беше наперен до степен на непоносимост, но в момента беше завладян от истински ужас.

— Кой е след теб! — запита тя, смръщила вежди.

И той ѝ разказа...

Картината изведнъж стана друга — тя беше коленичила до момичето на плажа, топлите ѝ пръсти докосваха студена кожа. Накъсаното, отчаяно „помогнете ми“ беше едва доловимо, заглушено от вълните на прилива. Към нея тичаше мъж, тъмен и заплашителен, силуетът му — очертан на нощното небе, обсипано със звезди. Нещо в този огромен силует извикваше дълбок ужас. Тя подскочи и запищя...

Кристи се събуди рязко. Миг лежа неподвижна, като премигваше в полумрака, немного сигурна къде се намира. Сърцето ѝ биеше тежко. Дишането ѝ беше накъсано. Беше сигурна, че нещо заплашва живота ѝ. Шестото ѝ чувство я изпълваше цялата. Нервите ѝ бяха като полудели, сякаш някой ѝ нашепваше да скочи и да бяга.

Погледът ѝ се насочи към тясната ивица светлина, която идваше от недобре затворената врата на банята, и ужасът ѝ започна малко да

заглъхва. Спомни си, че беше оставила тази лампа запалена, преди да си легне, спомни си, че остави вратата така, че светлината да не пречи на съня ѝ, но все пак и да не е пълен мракът. Спомни си всичко изведнъж. Разбира се, беше на остров Окраоук, в къщата до плажа, в огромното легло в голямата спалня. Свита на напрегната малка топка, надничаща страхливо изпод завивките.

С огромно облекчение, Кристи осъзна, че е сънувала кошмар. Каква изненада! След ужаса, на който беше станала свидетел на плажа, след всичко, което беше преживяла напоследък, кошмарът вероятно беше най-леката последица. Беше *травмирана*, по дяволите. Не беше честно. Това не биваше да се случва. Тя не трябваше да е тук. Искаше си живота обратно. Нейният безопасен, спокоен, мирен и щастлив живот.

Никакъв шанс.

Всичко това беше по вина на бившия ѝ зет Франки Хил, който нямаше достатъчно ум да се пази от беди и което беше по-важно, да държи голямата си уста затворена. Не, вината беше и на Майкъл, защото...

Мислите ѝ прекъснаха и тя втренчи поглед, с отворена уста, във вратата на спалнята. Или по-точно в бравата. Топката започваше да се върти.

Част от секундата тя просто гледаше с широко отворени очи, отказваше да вярва на онова, което ѝ казваха очите.

Топката не би могла наистина да се върти. Въпреки процеждащата се светлина от банята, стаята беше достатъчно тъмна, за да съществува възможността да греши. Освен това, не беше напълно разбудена. Онова, което мислеше, че вижда, може би беше останка от кошмара.

Или не.

Тази мисъл се загнезди в главата ѝ, когато топката започна да се върти в обратната посока.

Сърцето ѝ се качи в гърлото и заби учестено. Космите по тила ѝ се изправиха. Спря да диша. Погледът ѝ беше прикован в лъскавата пиринчена топка и тя гледаше с нарастващ ужас как тя бавно, но неотклонно, се въртеше наляво.

Нямаше съмнение — вече напълно будна и напълно в контрол на всяко едно от сетивата си. Освен ако това не беше някаква извратена

версия на реалити шоу или някой епизод на „Досиетата Х“ някой се опитваше да влезе в спалнята ѝ.

Слава богу, че беше използвала скрина, за да барикадира вратата. Беше тежък и тя едва го беше преместила, с обилно потене, като при това се беше чувствала и малко глупаво, но сега усилията ѝ се отплащаха. Всъщност — те може би щяха да ѝ спасят живота. Защото, ако топката се въртеше, със сигурност ключалката е насилена. Да, видя езичето да стърчи в средата на топката и преглътна мъчително. Трябваше да погледне в лицето ужасната истина — скринът беше всичко, което беше между нея и онзи, който се канеше да нахълта.

Дори да доживееше до сто, никога вече нямаше да позволи да стане жертва на параноята.

Още преди мисълта да се е оформила в главата ѝ, тя грабна мобилния си телефон и защитния спрей — беше ги оставила стратегически до леглото, просто така — и стана. Свита като бегач на стартовата линия, изгледа още веднъж въртящата се топка на вратата и се втурна към банята. В спалнята имаше прозорец, който гледаше към плажа и морето и към оградата, която делеше къщата ѝ от онази на мъжа, изгубил котарака си. Дали да не се опита да избяга през него? Доколкото си спомняше, той изглеждаше така, сякаш не е отварян от години. Беше готова да заложи живота си, че е закован с гвоздеи или боядисан така, че да не може да се отвори.

Имаше още ужасното подозрение, че животът ѝ виси на косъм.

В гърлото ѝ напиреха смразяващи кръвта викове, но тя ги потисна и внимателно и тихо затвори вратата на банята. Заклучи се, макар да ѝ беше ясно от случилото се с предишната ключалка, че на тази защита не може да се разчита. Дишаше тежко, сърцето ѝ биеше в гърлото. Подпря се на плочките и бързо набра 911. Не ѝ се виждаше умно да започне да пищи и така да информира нападателя си, че е усетила присъствието му. Освен това, дори да започне да вика, кой щеше да я чуе? Стените на къщата бяха циментови, къщата беше строена, преди да бъдат измислени климатичните инсталации, и беше проектирана така, че вътре да е хладно през горещите дни. По-добре да оставеше вдигането на шум на полицията, когато тя пристигнеше. Скринът не беше чак *толкова* тежък. Всеки по-силен мъж би могъл да влезе с малко усилие.

Като си спомни огромното туловище, което беше видяла на плажа, Кристи се обля в студена пот. Знаеше, с инстинктивна сигурност, която никога вече нямаше да подлага на въпрос, че това е мъжът от плажа. Очевидно той се опитваше да я събуди и вероятно още нямаше представа какво му пречи да нахълта в спалнята ѝ. А когато се досетеше...

Тя се замисли за бедната мъртва жена с прерязаното гърло и започна неудържимо да трепери.

— Съжаляваме, трябва да наберете единица и кода на областта, преди номера...

Кристи отдалечи телефона от ухото си и втренчи в него невярващ поглед. От всички безполезни...

От спалнята се чу тъп звук, който я наелектризира. Знаеше на какво се дължи той. Той се беше досетил, че нещо блокира вратата на спалнята, и се опитваше да нахълта, удряйки я с рамо.

„Мили Боже, ще ходя на молитва всяка седмица през остатъка от живота си, ако само ми помогнеш да се измъкна“

Според теорията, Господ помагаше на тези, които сами си помагат, затова тя отново набра 911 и започна да се моли, в същото време огледа като в треска помещението, което беше без прозорци — търсеше нещо, с което да барира вратата. То беше може би седем на девет фута, подът беше покрит с черно-бели плочки, стените — със зелени. В единия край беше мивката, в другия — ваната, а вратата и тоалетната чиния заемаха една и съща стена. Нямаше нищо, което би могло да ѝ послужи за защита. Освен етажерката.

От спалнята се чуваше: тад, тад...

— Ако искате да се обадите, моля затворете и опитайте отново. Ако имате нужда от помощ...

Кръвта бушуваше в ушите ѝ. Сърцето ѝ прескачаше. Умът ѝ трескаво работеше, тя захвърли безполезния телефон върху капака на тоалетната чиния и грабна единствения по-едър предмет — една ароматизирана свещ — и го остави до телефона. Можеше да ѝ помогне единствено етажерката. Наклони я на една страна и с това разпиля по пода всички хавлии. Етажерката не беше чак толкова нависоко, но банята не беше достатъчно широка за нейните свободни действия...

Бързо подпря единия край на етажерката на вратата, но за нещастие другият край не стигаше до срещуположната стена.

Етажерката трябваше да е може би с фут по-дълга.

От спалнята продължаваха да долитат обезпокоителни шумове.

Кристи преглътна.

Той беше в спалнята.

Чуваше стъпките му, заглушени от килима. Когато престанаха, тя реши, че е спрял до леглото. Сигурно щеше бързо да забележи, че тя не е сред нагънатите нарочно завивки, щеше да вдигне поглед и да види светлината, процеждаща се през вратата на банята.

Пулсът ѝ биеше неудържимо. Тя си пое дълбоко дъх, в опит да овладее надигащата се паника. Беше прекалено късно да изгаси осветлението. Не че това щеше особено да ѝ помогне. Банята и гардеробът бяха единствените места, където би могла да се скрие. Тя се заслуша внимателно и го чу да отива към гардероба, чу как му отваряше вратичките. После го чу да се приближава към банята.

Страхът накара кръвта ѝ да замръзне във вените. Дишането ѝ беше все така тежко. Време беше да погледне фактите в очите — банята не беше убежище, а смъртоносен капан.

„Моля те, Господи, моля те“.

Погледът ѝ падна на кошчето за отпадъци. Грабна го и го пхна между края на етажерката и стената. По-добре, но дали беше достатъчно сигурно? Все още оставаха няколко свободни инча. Огледа се диво наоколо.

Стъпките приближаваха. Бяха по-шумни. После, тя всъщност чакаше това със затаен дъх, бравата помръдна. Беше я намерил. Беше точно пред вратата.

Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите. Дишането ѝ беше мъчително, остро. Зави ѝ се свят. Стаята се наклони на една страна.

„Мили Боже, моля те, не позволявай да припадна точно сега“

Тя грабна чантичката си за тоалетни принадлежности от мивката, където я беше оставила, и я напъха между етажерката и кошчето за отпадъци. Вече нямаше свободно място. Кошчето за отпадъци опираше в стената, етажерката — във вратата.

Въпросът, за чийто отговор беше готова да даде милион долара, беше дали тази импровизирана барикада щеше да издържи. А в същото време мислеше, че може би не иска да знае отговора.

Бравата отново помръдна, по-силно.

— Кристи?

От този висок мъжки глас по кожата ѝ полазиха тръпки. Но още по-голям беше ужасът от това, че той знаеше името ѝ. Тя отстъпи назад, но нямаше накъде — гърбът ѝ скоро опря в стената.

— Знам, че си там. Отвори вратата.

Погледът ѝ попадна на огледалото и тя видя, че лицето ѝ е смъртнобледо. Очите ѝ бяха огромни, блестяха, изразяваха животински ужас. Устните ѝ бяха разделени и безцветни — тя се задъхваше за въздух.

Клик. Резето щракна и се отвори.

За миг, не по-дълго, замръзна на мястото си, втрещена с ужас в бравата. После се втурна и отново заключи вратата, натисна резето с длани, като че ли това щеше да я спаси. Мисълта, че той е толкова близо, от другата страна, само на няколко инча, не излизаше от главата ѝ. Искаше ѝ се да вика като обезумяла. Но при тези обстоятелства викането беше може би най-лошото, което можеше да направи, каза си тя. „Не му показвай, че си смъртно уплашена!“ Трябваше да остане спокойна и да мисли.

— Обадох се в полицията от мобилния си телефон. Те са на път! — извика тя.

Беше лъжа, но той нямаше как да го знае. Бравата пак помръдна и стомахът ѝ се сви на топка.

— Ще съжаляваш, че ми създаде толкова много проблеми! — каза отново странният му, висок глас.

Въпреки усилията ѝ, ключалката отново щракна. Той блъсна силно вратата и тя помръдна, сякаш щеше да падне отгоре ѝ. Кристи изпищя и отстъпи назад, когато вратата блъсна етажерката и тя се плъзна по пода. Кошчето се сплеска в стената с металически звук. Вратата се отвори на около инч. Окъпана в студена пот, дишаща така, сякаш беше пробягала няколко километра, подпряла се на ръба на мивката, Кристи беше втрещила поглед в този тъмен процепа и се чувстваше така, сякаш надничаше в бездната на ада.

В спалнята беше тъмно, а процепа не беше достатъчно голям, за да види тя лицето му. Не можеше да види нито една негова черта, само приблизителната му височина. И все пак... и все пак...

— Здравей, Кристи.

Тя не го виждаше, но той я виждаше. О, господи, той я виждаше. Тя направи бърза крачка вляво, за да не попада в полезрението му.

— Казах ти, полицията ще дойде всеки момент! Ще бъдат тук всяка минута! Ще те арестуват! По-добре е веднага да тръгваш!

— На колко искаш да се обзаложим, че ще успея да те взема със себе си, преди да са пристигнали?

Той отново блъсна вратата. Кошчето вече наистина се сплеска в стената. Етажерката се разклати. Вратата затрепери. Не можеше да остане спокойна — Кристи трескаво затърси защитния спрей. Но бариерата удържа. Виеше ѝ се свят от страх и ужас, притискаше спрея до гърдите си и мислеше, че може би само след секунди той ще успее да влезе. О, господи, и какво щеше да прави тя тогава? Може би щеше да успее да пръсне спрея право в очите му и след това да го удари. Но това не беше достатъчно добро, за да заложиш живота си на него. Дивият ѝ поглед се спря отново на телефона. Грабна го и се опита да набере „Информация“, 411. Там поне винаги имаше оператори на смяна.

Пръстите му се пъхнаха в процепа. Носеше черни кожени ръкавици. Кристи гледаше, вкаменена от страх, как ръката му се склочи около освобождения край на вратата.

Звън.

— Идвам вече, Кристи. После ще можем да си поиграем.

Звън.

— Полицията ще дойде всеки момент. Току-що говорих с диспечера. Ще бъдат тук след секунда! — Тя преглътна в напразен опит да облекчи внезапно пресъхналото си гърло. После, като лъжеше толкова убедително, колкото можеше, тя извика във все още звънящия телефон: — Да, тук е номер дваисет и девет на „Оушън роуд“. Хваната съм в капан в банята и някакъв мъж се опитва да нахлуе и да ме убие. Имам нужда от помощ веднага! — Секунда, в която тя се престори, че слуша. — Почти са тук? — Хвърли поглед към вратата. — Чу ли какво казах? Полицията е почти тук!

Единственият му отговор беше удар с рамо по вратата. От гърлото ѝ излязоха неудържими писъци, докато той удряше вратата отново, отново и отново — бързо и силно. Етажерката започна да проскърцва. Бариерата нямаше да издържи още дълго и тя го знаеше. Гледаше безпомощно тъмния процеп, който бавно се разширяваше. И успя да види очите му. Студените и безмилостни очи на хищник...

Сега процепът беше широк около четири инча. Той успя да пхне ръката си до лакътя в него. После щеше да пхне и рамото си...

Обля я пак студена пот, когато разбра, че в следващите няколко минути вероятно ще умре.

— Не! — извика високо Кристи. Хвърли телефона на земята и скочи към отвора, прицели се със спрея и натисна бутона. Гъстият бял гел премина през процепа. Острата киселинна миризма я накара да мисли за изгоряло, за пожар. — Така ти се пада, задник такъв!

Той извика и ръцете му изчезнаха от другата страна на вратата.

— Проклетата кучка!

Бинго. Да.

Кристи, изпълнена с адреналин, пусна празното шише на пода, скочи върху вратата, затвори я и отново я заключи.

— Ще ти отрежа проклетата глава!

През дървото се показва острието на нож и върхът му одраска рамото ѝ. Тя изпищя и отскочи назад, притиснала раната с длан. Нямаше болка. Изпитваше шок, последван от ледена изненада, когато вдигна окървавената си длан пред очите. Загледа с невярващи очи как кръвта се просмуква в дрехата ѝ.

— Пипнах те! — извика той триумфално. Дървото изскърца, когато издърпа ножа обратно.

— Махни се! — извика отчаяно Кристи.

Той натисна вратата с цялото си тяло. Тя забрави за раната, беше заложен животът ѝ. Кристи се втурна да затисне вратата, да я заключи. Ножът отново се вряза в дървото и за малко пропусна лицето ѝ. Кристи вече изпищя така, че можеше да събори покрива, изправи етажерката и я подпря със собственото си тяло. Спреят го беше уцелил, но май го беше повече ядосал, отколкото наранил. Чуваше го да проклина, чуваше го как бързо и накъсано си поема въздух. Той вече не се опитваше да отключи отново вратата, в гнева си се опитваше да влезе заедно с нея.

„Мили Боже, моля те, спаси ме. Ще направя всичко...“

Кръвта се стичаше по ръката ѝ на червени струйки. Чувстваше топлината ѝ. Тя капеше на пода и той ставаше хлъзгав, вече не можеше да разчита и на опората на краката си. Раната не беше кой знае — какво, драскотина на лявото ѝ рамо, с дължина може би три инча, съвсем чиста, защото острието явно беше много остро, но за щастие,

тя нямаше да се окаже фатална. И все пак, като я погледнеше, и ѝ призляваше. Коленете ѝ заплашваха да се превърнат в желе. Не можеше обаче да се остави на истерията, не биваше да припадне. Ако припаднеше, вече беше мъртва.

— Ще те нарежа на парчета, кучко! Ще те накарам да викаш за пощада.

Раменете му отново се забиха във вратата, отново, отново и отново. Кристи викаше неудържимо и виковете се отразяваха в покритите с плочки стени, опитваше се да удържи вратата. Той отново заби ножа в дървото и тя беше принудена да отскочи назад. Беше напълно беззащитна. Огледа се отчаяно за телефона. Можеше да е къде ли не — под хавлиите, разпилени по пода, зад тоалетната.

Чу се силен шум и вратата се огъна навътре. Тя отскочи назад и почти падна върху тоалетната чиния.

Този път процепът беше по-широк и ръката му отново се вмъкваше. Етажерката трепереше, защото вратата я блъскаше безмилостно, неудържимо. Тя като че ли се наклони. Това беше. Нямаше да удържи...

Ужасът я накара да действа. Грабна машината си за къдрене, също оставена на мивката, и го заудря по пръстите. Той изруга и ръката му изчезна. Но преди да е успяла отново да затвори вратата, той я удари силно. Тя пак отскочи назад и се подхлъзна на собствената си кръв. Почти падна на земята. Този път той пхна крака си в процепа. Беше обут в черни кожени ботуши.

— Помощ! — започна да вика отчаяно тя. — Имам нужда от помощ!

Слабо, едва доловимо, чу тропане по вратата на двора. А може би това беше биенето на пулса в ушите ѝ...

— Чу ли това? Полицията е тук! Те са тук!

Извика високо думите, макар да беше сигурна, че са лъжа, и отново затисна вратата. Не че очакваше да го задържи още дълго — още един или два здрави удара и той щеше да е вътре. Но когато натисна вратата, с изненада откри, че той не ѝ противодейства. Всъщност тя можеше спокойно да затвори и заключи вратата. Той я беше счупил, така че тя вече не пасваше точно в рамката.

Дали си беше отишъл? Не можеше да повярва. Или това беше капан? Дали не я причакваше в тъмната спалня с надеждата тя да

отвори вратата, готов да я сграбчи, когато го направи? Тя потисна писъците си и долепи ухо до дървото.

В спалнята светнаха лампите. Кристи премигна, когато светлината премина през дупките, направени в дървото от ножа му.

— Кристи?

Вратата хлътна навътре точно когато тя се канеше предпазливо да надникне. Стресната силно, така че почти си изгуби ума, тя изпищя и отскочи назад. Ръка се пхна в отвора и обхвана свободния край на вратата. Само че тази ръка беше със загоряла кожа. Без ръкавици.

— Кристи, аз съм Люк. Добре ли си?

Люк. Все още дишаща учестено, тя надникна през процепа и срещна погледа му. Той я гледаше така, както допреди малко я беше гледал другият мъж. Но все пак имаше разлики, прекрасни разлики, които обаче й трябваха няколко секунди да възприеме — очите му бяха различни, ръцете му бяха различни, както и гласът му, топъл, южняшки. Беше запалил осветлението в спалнята, така че тя го виждаше ясно. Това със сигурност беше съседът ѝ.

— О, мили боже! — каза тя. Когато осъзна, че все пак няма да умре тази вечер, коленете ѝ се огънаха и тя падна на пода.

— По дяволите. Колко лошо си ранена? — Усещаше погледа му върху себе си. Той заблъска нетърпеливо по вратата. — Кристи? Кристи, пусни ме да вляза.

— Внимавай. В къщата има мъж. Опита се да ме убие.

Успя да процеди думите през устните си, макар те да трепереха. Беше ѝ толкова студено, че щеше да замръзне. И кървеше. Сега раната започваше да я боли. Навсякъде имаше кръв, по ръцете и краката ѝ, по дланите ѝ, по плочките. Тя подгъна крака под себе си и стисна зъби, опита се да се контролира и протегна ръце към близката хавлия.

— Той си отиде. С мен е един приятел, той оглежда наоколо, за да сме сигурни, но който и да е бил, тръгна си, когато ни чу. Сега си в безопасност. Обещавам ти. — Гласът му беше нежен, той ѝ говореше тихо и успокоително като на дете. Отново бутна вратата. — Кристи, няма ли да ме пуснеш вътре?

Тя не се чувстваше съвсем добре, виеше ѝ се свят. Погледна го — косата му беше рошава, веждите се бяха склусили на красивото му лице, беше по къси панталони и обут в маратонки — не, той очевидно

не беше нападателят ѝ. Наистина беше в безопасност. Обзе я облекчение, което започна да нараства и да я изпълва.

Той започна да блъска бравата.

— Кристи, пусни ме.

Този път това беше заповед, не молба. В това състояние на почти замъглено съзнание, тя имаше нужда точно от тази заповед. Извика на помощ последните си сили, изправи се и изрита кошчето за отпадъци от мястото му.

ГЛАВА 7

Люк влезе, огледа се и коленичи пред нея. Очите му бяха изпълнени със загриженост. Бяха сини, отбеляза тя разсеяно. Яркосини, живи, калифорнийско сини.

— Добре, да видим.

Тя придържаше хавлията към раната, а той сложи дланите си върху нейните. Отмести ги и нежно повдигна изцапаната с кръв хавлия. Погледна загрижено кървящото ѝ рамо. Сви устни. Постави хавлията на мястото ѝ, дланта ѝ — върху нея и я погледна в очите. Като устните му, сега и очите му бяха по-твърди.

— Не е толкова лошо. — Гласът му беше все още нежен, въпреки че очите му не бяха. — Вероятно ще ти направят един-два шева. Ранена ли си и на друго място?

Кристи поклати глава. Сега, когато опасността беше преминала, тя не знаеше какво точно изпитва. Стискаше зъби толкова силно, че челюстите я боляха. Ако не ги стискаше така, те щяха отново да започнат да треперят. Тя трепереше, дишането ѝ беше плитко и бързо и се чувстваше странно омекнала, сякаш нямаше кости — като медузата, която по-рано беше видяла на плажа. От този спомен стомахът ѝ пак се сви.

— Сигурна ли си?

Той я изгледа внимателно от главата до петите. Едва тогава тя си спомни, че почти не е облечена. Обикновено спеше по тениска и бикини. Тази вечер бикините ѝ бяха от розова коприна. Тениската беше памучна, но много тънка, някога неоновозелена, но в резултат на чистото пране сега беше придобила нюанс на цвета, характерен за гъсениците. Тя така прилепваше към гърдите ѝ, че дори най-малката подробност — като например реакцията на зърната ѝ на шока — не оставаше за въображението. Сексапилът обаче сега беше сведен до минимум, тъй като тя цялата беше изцапана с кръв.

— Какво се случи?

— Казах ти, той искаше да ме убие. Влезе, докато спях. Имаше нож... — Тя млъкна, защото не можеше да продължи. Точно както се страхуваше, зъбите ѝ затракаха и започнаха да издават смущаващи звукове.

— Това ли се е случило с рамото ти? Нападнал те е с ножа?

— Опита се да ме наръга през вратата. — Тя потрепери, после събра всичките си сили и отново започна да говори: — Беше мъжът от плажа. Онзи, който е убил жената. Той ме преследваше. — Отново потръпна. — Щеше да ме убие. Ако не беше дошъл...

— Но дойдох. И то навреме. Той си отиде и ти си в безопасност.

Той вдигна една от хавлиите, сгъна я и смени другата върху раната ѝ. Тя автоматично я притисна към раната, а той ѝ помогна да се изправи. — Ще ми разкажеш останалото, докато пътуваме към спешното отделение на болницата. Можеш ли да стоиш права?

Кристи стисна зъби, кимна и се опита. Но въпреки че той я стискаше за лактите за подкрепа, тя нямаше достатъчно сили. Мускулите ѝ просто не ѝ се подчиняваха. Наложил се той буквално да я изправи на крака, но коленете ѝ се подгънаха и тя се отпусна върху него. Той беше топъл и твърд, миришеше на лосион против изгаряне и омекотител — миризма, която тя помнеше и отпреди. Помисли, че вероятно така мирише ризата му. Беше със същата риза, но този път бяха закопчани само две копчета, и то — накриво. Панталоните му бяха с дължина до коленете в избеляло синьо и вероятно бяха същите, които беше носил и преди. Външността му издаваше, че е чул виковете, скочил е от леглото, грабнал е първите дрехи, които са му попаднали, и е изтичал да ѝ помогне.

Едно я озадачаваше: Как беше успял да чуе виковете, като се имаше предвид, че стените на къщите са дебели, а ревът на океана никога не заглъхва? Ако е спял в къщата си... Тя смръщи вежди.

— Как разбра, че съм в беда?

Той премигна.

— Скъпа, виковете ти приличаха на свирката на влак — каза той и я взе на ръце.

Сварена неподготвена, почти толкова изненадана, колкото и смутена, Кристи замълча и той тръгна към вратата с нея. Беше доста силен. Ръцете, които я държаха, бяха твърди и мускулести, гръдният му кош беше широк и стегнат. Челюстта му беше започнала да

потъмнява от наболата брада. Русите му къдри май заблуждаваха, че е безгрижен лентяй, реши Кристи и отпуска глава на впечатляващо широкото му рамо. Той определено беше мъж от главата до петите.

— Мога да вървя — запротестира тя неубедително, защото не ѝ харесваше да се чувства чак толкова уязвима и зависима.

Но знаеше, че вероятно няма да може. Трепереше, виеше ѝ се свят, повдигаше ѝ се. Е, понякога е нормално да изгубиш сили. Люк ѝ хвърли поглед.

— Бъди реалистка.

Беше прав. Не ѝ оставаше друго, освен да се отпусне в ръцете му и да се концентрира в опитите си да спре тракането на зъбите си. Той я носеше без никакво видимо усилие. Влязоха в сега напълно осветената спалня.

— Той избяга през входната врата. Поне така мисля, защото не е възможно да е минал през задната. Щяхме да...

Непознатият глас я изненада. Люк я стисна по-здраво, когато един мъж с очила подаде глава през отчасти все още блокираната врата на спалнята. Той спря рязко, когато погледът му попадна на Кристи. Изражението му я накара изведнъж да осъзнае как изглежда — видът ѝ едва ли беше приличен, освен това беше оплескана с кръв.

— Уоу! — каза непознатият и наистина звучеше изненадано.

Кристи смръщи вежди. Сигурно шокът от нападението заглъхваше, защото започваше да се чувства неудобно от вида си в присъствието на двама непознати мъже.

— Огледа ли наоколо навън? — запита Люк.

Непознатият кимна, без да отделя поглед от Кристи.

Веждите на Люк бяха силно смръщени и той добави изключително сериозно:

— Гари, запознай се с Кристи. Кристи, това е Гари Фримън.

Погледът на Гари срещна този на Люк и за няколко секунди, между двамата протече ясно доловима невербална комуникация. После Гари направи гримаса, кимна за поздрав и хвърли на Кристи още един бърз поглед, който не отиде по-надолу от хавлията, притисната към раната.

— Откъде е всичката тази кръв? — запита Гари с вече напълно нехаен тон.

— Копелето я нападнало с нож.

— Гадняр!

— Да — каза Люк. — Щял да я промуши през вратата.

Гари бързо пристъпи в спалнята и кимна въпросително към скрина, избутан сега зад вратата. Беше по пижама, която изглеждаше съвсем нова, забеляза Кристи, когато минаха край него. Босите му крака бяха напъхани в домашни пантофи.

— Има ли причина това да е тук? — запита той, като имаше предвид, разбира се, шкафа.

Люк вече го беше заобиколил и я беше изнесъл в коридора. Тя не искаше да признае, че се е страхувала да спи, без да се е барикадирала. Но какво друго можеше да направи?

— Бях блокирала вратата с него. — Ако имаше някаква защитна нотка в думите ѝ, то беше, защото не бе могла да я избегне.

— Така ли? — Люк ѝ хвърли кос поглед. — Преди да си легнеш?

— Хей, това вероятно спаси живота ми. Ако беше влязъл в спалнята, без да го чуя, щях вече да съм мъртва. — При тази мисъл тя отново започна да трепери. — Ти заключи ли вратата? — запита тя тревожно Гари, който ги беше последвал в коридора. — Възможно е той да се върне. Не мисля, че имаше оръжие, но...

— Няма да се върне. — Люк звучеше така убедително и Кристи се успокои, макар да знаеше, че той няма как да е сигурен в това. — Той е искал да те завари сама. Повярвай ми, сега, като знае, че имаш компания, няма да дойде.

— Както и да е, заключих входната врата — каза Гари. — А вратата на двора... ами...

— Трябваше да я разбием, за да влезем — завърши вместо него Люк.

В този момент влязоха в ярко осветената дневна и Кристи разбра какво искаше да каже той. Завесите на входната врата бяха дръпнати, а крушката отпред светеше и разпръсваше мрака навън. Едната вратичка висеше накриво, другата беше буквално изтръгната от пантите. След това Люк я занесе в кухнята.

— Ключовете за колата? — погледна я Люк.

— До телефона са. — Тя кимна в указаната посока. Видът на телефона ускори мисловния ѝ процес, който досега се движеше със скоростта на костенурка. — Трябва да се обадя в полицията.

— Вече го направих — каза Гари. — На път са. Телефонът ти не работи, между другото. Наложих се да използвам моя мобилен.

— Той вероятно е прерязал жиците. — Люк взе ключовете за колата и тръгна към гаража. Спря се, за да хвърли поглед на Гари. — Кажи им, че могат да говорят с нея в клиниката на „Франт стрийт“, ако искат да знаят нещо, преди тя да се е върнала.

— Чакай — каза Кристи, защото едва сега осъзна какво става. — Не мога да отида никъде така. Имам нужда от дрехи, халат. И от чантата си. Застрахователната ми карта е в нея.

— А къде е халатът ти?

— В гардероба в спалнята.

— Добре. — Той погледна Гари.

— Разбрах — разбърза се Гари.

— Чантата?

— На стола.

Кристи се бореше с това виене на свят, което я караше да се чувства така, сякаш щеше всеки момент да припадне. Тя кимна към един от четирите стола от ковано желязо, които бяха наредени около малката масичка, покрита със стъкло, в средата на кухнята. Чантата ѝ от черна кожа висеше на облегалката. Люк успя да я вземе, без да я изпуска от прегръдките си. Тогава се върна и Гари с халата.

— Ето — каза Гари.

Халатът беше в наситен червен цвят, от коприна, с ревери и колан от сатен и доста секси. Продължаваше да се чувства неудобно от присъствието на двамата непознати мъже. Но пък, от друга страна, ако кръвта се просмучеше в него, петната нямаше да личат.

Като я държеше здраво за подкрепа, Люк я спусна на пода и ѝ помогна да облече халата. Още преди да е успяла да пъкне ранената си ръка в ръкава, той я загърна в него, стегна здраво колана на кръста ѝ, праметна чантата през рамото ѝ и отново я взе на ръце.

— Достатъчно добре ли е вече да тръгваме?

Кристи кимна. Само след минута беше настанена на предната седалка на собствената си „Тойота“. Поеха през града в мрака, малко прекалено бързо за нейния вкус. Освен че беше тъмно като в преизподня, отново валеше силно. Дъждовните капки трополяха по покрива, чистачките работеха на пълна скорост. Мирисът на мокро беше достатъчно силен дори вътре в колата. Патрулна кола мина край

тях и спря на „Силвър Лейк Роуд“. Лампата светеше и се въртеше, но сирената ѝ беше изключена — без съмнение, жест към спящите мирно граждани. Вероятно бяха тръгнали към къщата ѝ, предположи Кристи, освен ако в този район не беше извършено и второ престъпление.

— Добре ли си? — запита Люк и я погледна.

Не бяха говорили, откакто я настани в колата. В далечината меко блестяха светлините на пристанището и Кристи ги забеляза, като обърна глава към него. Във всички сгради до плажната ивица беше тъмно. И тишината беше пълна, като се изключеше свистенето на техните гуми по мокрия паваж.

— Добре съм. — Но всъщност ѝ беше... студено. И я болеше. И беше много уплашена. Много, много уплашена. Но не виждаше никаква причина да сподели това с него. — Знаеш ли, че ти вероятно ми спаси живота тази вечер. Благодаря ти.

— Просто бях там.

Тя се усмихна леко, после смръщи вежди.

— Чудя се защо другата ми съседка, мисис Кастелано, не ме е чула да викам и пиццата и не е извикала полицията.

— Кой знае? Може би спи тежко, дълбоко — каза Люк.

— Може би. — Кристи потрепери.

— Марвин прибра ли се?

Кратка пауза.

— Да, беше се прибрал преди мен. — Той ѝ хвърли кос поглед и крайчетата на устните му се повдигнаха леко нагоре. — Хей, навсякъде ли, където отидеш, предизвикваш такова раздвижване?

Кристи направи гримаса и поклати глава.

— Обикновено вода много тих и спокоен живот. Аз, между другото, също съм адвокат.

Той повдигна вежди.

— Не думай? Никога нямаше да позная. Не приличаш на адвокат.

— Ти — също. — Тя го огледа от главата до петите. Реши, че профилът му наистина е хубав, а и къдрите му започваха да ѝ харесват. Както и той. — Във ваканция ли си тук?

Той пак ѝ хвърли поглед.

— Да. Дойдох от Атланта. А ти?

— И аз. — Тя погледна през предното стъкло, когато той спря на едно кръстовище, а после зави и влезе в главното шосе, което водеше

към Окракоук вилидж.

— Ти пристигна едва днес, нали? — Колата отново набра скорост. — Очакваш ли и някого другиго? Съпруг? Приятел? Някой, който е от значение?

— Не.

Нямаше причина да му казва, че току-що се е разделила с гаджето си, че в живота ѝ вече няма мъж. Този тук може и да беше наистина приятен, но в момента тя беше загрижена единствено да оцелее. Не се интересувахе от това да „закачи“ нещо.

— Прекарваш си добре, а?

— Нещо такова.

— Колко лошо да ти се случи това, докато се разхождаш по плажа. Голям късмет, няма що.

— Да. — О, да.

— Относно този, който нахлу в къщата ти... Каза, че е същият, когото си видяла на плажа?

— Да, абсолютно сигурна съм.

— И какво те прави толкова сигурна?

Кристи навлажни устни.

— Те... просто са еднакви, създават същото усещане. За зло. — Нямаше други думи да опише излъчването, което беше усетила. Отново започна да трепери. — Освен това, бяха с един и същи ръст и телосложение, той знаеше името ми и... Каква е възможността да има двама убийци на едно и също място в една и съща нощ?

— Знаеше името ти? — Гласът на Люк беше станал по-остър и той отново ѝ хвърли кос поглед. — Казваш, че те е наричал по име? В къщата, тази вечер?

Само от спомена за това пак ѝ се зави свят. Тя кимна.

— Да.

— Какво точно каза той?

О, господи, повдигаше ѝ се.

— Извика ме по име, гласът му беше напевен, странно висок. После отвори вратата достатъчно, за да ме види, и каза: „Здравей, Кристи“

— Откъде, според теб, знае името ти?

Всъщност няколко възможности ѝ идваха наум, но не искаше да сподели с него нито една.

— Не знам.

Люк смръщи замислено вежди и Кристи се запита дали, в хода на разговора, не е разкрила прекалено много. Чичо Винс ѝ беше дал ясно да разбере, че ако изпусне нещо, ще я пекат на бавен огън. От друга страна, тя не беше сигурна, че няма да я изпекат и без това. Фактът, че нападателят ѝ знаеше името ѝ, я караше да губи ума и дума сега, когато се замислеше върху това. Отвратителни възможности ѝ идваха наум и чувство за зло и ужас я преследваше, откакто се беше препънала в мъртвата жена на плажа, а когато прибавеше към това и факта, че мъжът знаеше името ѝ, всичко придобиваше нова форма и нюанс — ами ако беше убил онази жена по погрешка? Ако беше нападнал не когото е трябвало там, на плажа? Ако следеше нея, Кристи, с намерението да я убие, но някак си е объркал нещата? А нахлуването в къщата ѝ е било опит да се поправи грешката? Освен другите неща, това би обяснило и откъде той знаеше името ѝ. При тази мисъл, кръвта ѝ замръзна.

— Сещаш ли се за някого, който иска да ти причини зло? — запита Люк.

Въпросът му беше в тон с мислите ѝ и Кристи подскочи от изненада. Трябваша ѝ две секунди, за да постигне контрол над себе си и да отговори.

— Не — излъга тя. — Няма такъв човек.

— Може би е свързано с някой аспект на работата ти като адвокат?

Кристи си пое дълбоко дъх, като се постара той да не забележи това. Беше толкова близо до нейните мисли, че започваше да я плаши.

— Възможно ли е? Да видим, първо, аз живея доста далеч оттук, във Филадельфия. И не върша работа, която да кара хората да искат да ме убият. Аз съм корпоративен адвокат, не прокурор или адвокат по защита на граждански дела.

Да, но корпоративен адвокат, който работи за фирма, може да стане цел на мафията, както беше научила наскоро и тя. Ако Франки, този гаден малък червей, не беше я въвлякъл в някои подробности, тя никога нямаше да открие истината и нямаше да е в тази каша сега. Проклет да е Франки! Беше казала на Никол, че ще сгреша, ако се омъжи за него. Но сестра ѝ не искаше и да чуе. Сестрите ѝ никога не я

слушаха. Те объркваха нещата, а тя се опитваше да ги поправя. Такава беше историята на живота ѝ.

— Каква е твоята теория за случилото се тази вечер?

Кристи се поколеба. Трудно ѝ беше да прецени какво е по-добре да не разкрива в момент като този, когато мозъкът ѝ сякаш се е разтопил. Тя затвори очи и се концентрира — да, трябваше да се придържа към единствената възможна версия — тя е невинна жертва на престъпление и нищо повече.

— Нямам теория. Как бих могла? Знам само, че на плажа е била убита жена тази вечер. Аз я открих, а после някакъв луд нахлу в къщата ми и се опита да ме убие. Не трябва да си гений, за да видиш връзката между нещата.

Тя затвори очи, защото ѝ струваше усилие да води този разговор. Той мълча известно време, което ѝ дойде като благодат — очевидно беше зает със собствените си мисли.

— Ужасен ден, особено като първи ден за ваканция.

В това имаше известна доза горчив хумор. Кристи ококори очи и го погледна. Устните му бяха извити във възможно най-леката усмивка.

— За теб също.

— Да.

Колата намали скорост и Кристи разбра, че са стигнали до клиниката. Което беше добре, защото хавлията беше просмукана с кръв, а рамото ѝ пулсираше от болка. До клиниката имаше супермаркет, който още беше отворен. В почти пет часа в дъждовна съботна сутрин изглеждаше, че нито клиниката, нито супермаркетът имат успешен бизнес. На паркинга пред тях имаше общо три коли.

— Няма да ме занесеш на ръце вътре! — каза Кристи, когато паркираха пред клиниката.

— Както кажеш.

Но тя продължаваше да седи, макар и отворила вратата и спуснала единия си крак навън. Той заобиколи колата и я погледна. Кракът ѝ имаше толкова сила, колкото и спагети, скоро откри тя. Дори с огромно усилие на волята пак нямаше да успее да стигне до клиниката.

— Нямам обувки — каза тя в отговор на въпросителния му поглед.

Все още валеше, макар и вече по-слабо, и по лицето и косата му проблясваха дъждовни капки. Ризата беше залепнала за раменете му. Тротоарът представляваше поток мътна вода, която също блестеше под светлината на уличните лампи. Той отново се усмихна — добре беше, че намираще веселото и в тази ситуация.

— Това определено е проблем — съгласи се той и плъзна ръце около нея.

Кристи сгуши глава на рамото му и той нежно я понесе към клиниката.

ГЛАВА 8

Беше почти на зазоряване. Той се беше върнал в замъка си, където беше в безопасност. Беше отново в леговището на звяра. И звярът бушуваше, обладан от гняв. Тази вечер всичко, абсолютно всичко, вървеше в погрешна посока. Кристи Петрино беше още жива. Трябваше да бяга, за да спаси живота си, и то не един път, а два пъти. И Лиз беше успяла да му избяга.

Как, по дяволите, Лиз беше успяла да избяга?

Щеше да помисли по въпроса, но не сега. Трябваше да се концентрира върху това да се успокои. Беше доста напрегнат. Навсякъде го сърбеше. Чувстваше кожата си готова всеки момент да се сцепи. Звярът беше пораснал, беше станал огромен и много силен и не можеше вече да стои заключен в човешкото тяло. Отново се беше възбудил, но този път беше останал незадоволен. Трябваше скоро да се отърси от това. Ако му се наложеше да работи отново толкова скоро — а трябваше да действа бързо — някой можеше да забележи.

Какъв беше той?

Трябваше да се задоволи с Тери. Тя все още беше в клетката си. След като беше наказал Лиз, той се беше втурнал да провери дали и тя не е успяла да избяга. Защото това щеше да му създаде огромни проблеми — щеше да му се наложи да я намери. Бързо.

Но това не се беше случило. Тери беше все още там, където той имаше нужда да бъде. Досега не беше имал много полза от нея. С тази нескопосана прическа, плоски гърди и голям задник, тя никак не отговаряше на обичайните му стандарти. Беше поиграл малко с нея, за да я опита, но главно я беше карал да гледа какво прави той с Лиз. Отначало Тери пищеше и плачеше, молеше го да не наранява приятелката ѝ, но той се беше справил лесно. Умееше да отказва момичетата от лошите им навици. Три дни след отвлечането Лиз му отговаряше още докато щракнеше с пръсти. Щеше да го постигне и с Тери.

Щеше да успее и с Кристи, когато я доведеше тук. Щеше да си поиграе малко с нея, преди да я убие. Тя беше от неговия тип. Фактът, че я познаваше, преди да я отвлече, добавяше малко повече удоволствие. А това, че беше успяла да му избяга тази вечер, увеличаваше забавлението от лова.

Щеше много да се наслаждава на Кристи Петрино.

Като слизаше надолу, включи осветлението. Винаги по този начин предупреждаваше момичетата за идването си. Обикновено малко след това чуваше дрънченето на веригите им, когато те се изправяха от пода, чуваше уплашеното биене на сърцата им, чуваше ги да облизват устните си и нервно да размърдват крака, докато го чакаха да се появи. Научаваха се да не викат и да не плачат. Научаваха се, че той е господарят и че трябва да го обичат и да му се подчиняват. И да се страхуват от него.

Стигна края на стълбите и взе чантата си с играчките от куката, забита в стената. Тук имаше, освен другите помещения, четири килии. Не че някога беше отвлечал четири момичета наведнъж, но обичаше да е подготвен за всякакви обстоятелства. Бяха по две във всеки край, разделяше ги стълбището и една тоалетна. Държеше Лиз и Тери в двата края, за да не могат да се виждат, докато не им разреши. Това беше едновременно наказание и удоволствие за тях и увеличаваше удоволствието му. Знаеше, че разговарят, викайки, когато са сигурни, че го няма, но той нямаше нищо против. Стените бяха напълно шумоизолиращи.

Килията на Лиз беше вляво, но в момента той не искаше да поглежда вътре. Щеше да се ядоса още повече, а не беше готов да убие и Тери, не и докато не ѝ е намерил заместничка. Знаеше, че вратата с решетките на килията на Лиз е заключена, а веригата, която беше заключена около крака ѝ, лежеше безполезна на пода. Беше все още здраво прикрепена към стената, ключалката ѝ също беше здрава.

Как беше успяла? Как? Как? Хрумна, му, че е вероятно Тери да знае.

— Тери? — Усети, че гласът му е станал още по-висок, както обикновено, когато беше възбуден. — Тери, готова ли си да си поиграем?

ГЛАВА 9

Офисът, на шерифа се помещаваше в удивително и неподобаващо чаровна сграда на „Франт роуд“, точно срещу „Хауърдс Паб“. От едната ѝ страна беше оживената бензиностанция, а от другата — не толкова оживен фризьорски салон. Кристи паркира на улицата, тънеща в сянката на кестените, която, като всички улици в Окраоук, отначало е била проектирана за коне и двуколки и не изглеждаше да е разширявана, след като тези превозни средства са излезли от употреба. Не беше лесно да се намери свободно място, защото островът, който имаше зимно население от приблизително 900 жители, през лятото беше претъпкан — населението му нарастваше до 6000 души. Кристи знаеше, защото беше опитала да си намери стая в хотел за останалата част от престоя си тук, който, надяваше се, щеше да е извънредно кратък. За нещастие, нямаше късмет. Всички хотели, от много стария „Блекбърдс Лодж“ до съвсем новия „Хаят“, бяха пълни.

Щеше да спи в колата, защото не искаше повече да ношува в онази къща. Не можеше да влезе дори за да вземе дрехите си. Само като си помислеше за това, и се обливаше в студена пот. Чувстваше се като хваната в капана на огледала и всеки път, когато се опиташе да избяга, стигаше до задънена улица. Започваше да се страхува, че няма път навън.

Най-страшното беше съзнанието за това, че е абсолютно сама. Нямаше на кого да се довери, на никого нямаше доверие. Немислимо беше да се обърне към семейството си, защото щеше да постави и тях в смъртна опасност. Чудеше се дали да не се обърне към властите, но ако го направеше, и от мафията разберяха, щеше да ѝ се наложи да се крие до края на живота си. Щеше да се наложи да се крият и майка ѝ, и сестрите ѝ, и децата на Никол. С една дума, ситуацията беше невъзможна. По-добре да правеше това, което искаха от нея, докато се уверят, че тя не е заплаха и може да ѝ се има доверие, че ще държи устата си затворена. Трябваше да остане жива, докато те схванат как стоят нещата.

Дори съседът ѝ я беше изоставил. Люк ѝ каза, че има предварително установен график, който не може да наруши, и изчезна скоро след като шериф Шулц и един от неговите помощници се бяха появили в клиниката. Тя се почувства странно изоставена и самотна. Смущаващо беше да открие, че се чувства в безопасност, когато той е наоколо. Беше се впечатлила от онова, което той беше направил за нея. Както и от факта, че то не изглеждаше да му струва много усилия. Беше спасил живота ѝ, беше успокоил страховете ѝ и беше оставил у нея впечатлението, че е човек, на когото винаги и напълно може да се разчита. А после си беше тръгнал — вероятно за да поднови прекъснатата си ваканция. Тя, от друга страна, беше оставена да се потопи в кошмара, в който се беше превърнал животът ѝ.

Разбира се, не съжаляваше, че си е тръгнал. Той ѝ беше напълно непознат, адвокат във ваканция, който просто случайно беше наел съседната къща. Не можеше да ѝ предложи истинска помощ. Беше глупаво да се чувства изоставена, и то още от мига, в който беше надзърнал през вратата на болничната стая, за да ѝ каже довиждане. Шерифът беше при нея, когато той си тръгна, и ѝ задаваше въпроси дори докато лекарят правеше трите шева на рамото ѝ. С други думи, тя беше оставена в добри ръце. След това шерифът се беше обадил по телефона и ѝ беше осигурил онова, което Люк не можеше — стая в хотел „Силвър лейк“. Помощникът му я беше закарал до хотела, където тя се беше опитала, без особен успех, да поспее няколко часа.

Биенето на църковни камбани я беше събудило по обед, минути преди будилника. И ѝ хрумна, че беше пропуснала молитвата въпреки обещанията, които беше дала на Бога предната вечер. Тръгна към банята и трепна от болката в рамото, което внимателно обви в найлон, за да предпази раната, преди да вземе душ. Отправи извинение към небето и благодарност, че е все още жива. Надяваше се само Господ да не ѝ се разсърди за това, че отлага обещаното.

Беше малко след един без петнайсет в един от най-горещите неделни следобеди, които Кристи някога беше преживявала. Тя пътуваше към офиса на шерифа, за да разгледа по негова молба някои снимки на престъпници от областта с изявена склонност към насилие. Не че това щеше да помогне. Както беше казала и на него — и на всеки, който беше пожелал да я изслуша — не беше успяла да види достатъчно ясно мъжа, та да го разпознае по снимка.

Но дори да можеше да го идентифицира, щеше да се страхува да го направи. Не беше казала обаче това на шерифа.

Обикновено заспалото по това време селце Окракоук беше изненадващо оживено. Опашката от хора, които чакаха да влязат в „Хауърдс Паб“, за да хапнат набързо, завиваше чак зад ъгъла на тротоара. Тя я заобиколи, като едва избягна група велосипедисти, които се надяваха, че така ще изгорят част от калориите, погълнати на обед. Две момиченца, все още в празничните си роклички за църква, хванали майките си за ръка, прекосиха улицата в обратната посока. Бързаха — като че ли да се присъединят към опашката пред заведението. Паркингът до офиса на шерифа беше пълен. Освен леките автомобили, имаше и по-големи превозни средства като камиони и автобуси и дори две лодки. Кристи ги изгледа крайно недоволено. Тя лично никак не се забавляваше в това претъпкано и задушно ваканционно селище. Болеше я главата, рамото ѝ пулсираше и беше изнервена.

Изпита облекчение, когато влезе в офиса на шерифа и откри, че там климатичната инсталация работи. Помещението изглеждаше по-хладно и заради покрития със сив линолеум под и зелените стени, характерни за всички институционни сгради. Беше излязла от хотела преди по-малко от петнайсет минути и вече се къпеше в пот. Или може би се топеше беше по-добрата дума. Тя, както се изразяваха тук, на Юг, блестеше, което означаваше, че кожата ѝ е обсипана с малки капчици пот. Благодарение на магазина в хотела носеше бели бикини, оранжева тениска и къси бели панталони, но от високата влажност на въздуха всичко беше залепнало за кожата ѝ. Косата ѝ, също влажна, беше прилепнала към тила и тя нетърпеливо закрепил зад ушите си няколко непокорни кичура. Дори стъпалата ѝ в сандалите с каишки се потяха.

Бюрото, където трябваше да ѝ дадат информация, се намираще вляво от вратата и беше празно. Зад него, през отворената врата на офиса, се виждаха трима мъже — Горди Кастелано, шериф Шулц и Арон Щайнберг. Първите двама бяха в униформи, третият — по бермуди и бяло поло. Шерифът: як мъжага на около шейсет години, със славянски черти и напълно побеляла коса, седеше зад металното бюро. Другите двама стояха от двете му страни и, изглежда, спореха разгорещено нещо по отношение на документите и снимките, разпръснати по бюрото.

— ... нямаме нужда от това. — Кастелано ожесточено посочи с пръст един от листовите и изгледа ядно Щайнберг.

Шериф Шулц вдигна поглед, видя Кристи и прекъсна спора им, като се изправи.

— Е, мис Петрино, как се чувствате? Успяхте ли да поспите? — Той заобиколи бюрото, за да я поздрави, като се усмихваше приятелски, ведро.

— Малко.

Тя се усмихна механично. Не вярваше той да е наистина загрижен за нея, тъй като ѝ беше казал да дойде едва четири часа след настаняването ѝ в хотела. Но той беше направил много за нея, преди това и тя оценяваше усилията му. Никак не ѝ помагаше това, че той, както и другите двама мъже в стаята, имаха физическите данни на нейния нападател.

— Отново ви благодаря, че ми намерихте стая.

— Няма защо. На ваше разположение съм по всяко време.

— Чух, че снощи сте имали още едно отвратително преживяване.

— Щайнберг я изгледа от главата до петите с широко ококорени очи. Той се обърна развълнувано към Кастелано, който ѝ кимна за поздрав.

— Нали ти казах, това е истина. Погледни я. Тя попада в типа. Тъмна коса, стройна, около двайсетте, привлекателна...

— Това са най-големите глупости, които съм чувал — каза Кастелано.

Очите му се спряха на Кристи и, за нейно неудобство, също я изгледаха от главата до петите. Тя го виждаше за първи път на дневна светлина и забеляза, че тъмната му коса е подстригана във военен стил и че лицето му никак не е привлекателно. Той пак погледна Щайнберг.

— Да, тя е стройна и с тъмна коса. Както и много други жени. И какво?

— Казах ти, отговаря на типа.

Кастелано изви очи към тавана, после я погледна.

— Не му позволявай да те изплаши до смърт. В ума му е влязъл някакъв сериен убиец.

— Не знам, Горди, може би Арон има право. — Шериф Шулц хвана Кристи за ръката и я поведе към бюрото. — Разбира се, може и да греши.

— Какви са тези приказки за тъмната коса и стройното тяло?

Кристи дискретно издърпа ръката си от тази на шерифа. Както и предната вечер, като видеше едър мъж, и по гръбнака ѝ полазваха тръпки. Той издърпа един дървен стол с права облегалка, постави го пред бюрото и тя седна.

— Той харесва този тип жени. Преследва ги. Всички изчезнали момичета си приличат. — Щайнберг изглежда победоносно останалите мъже. — Погледнете снимките и ми кажете дали мис Петрино отговаря на модела.

— Говорите сериозно, нали?

Сърцето на Кристи прескочи един удар, докато дълго и внимателно оглеждаше снимките. От нейната гледна точка, те бяха обърнати на обратно, но нямаше съмнение, че са снимки на млади жени. Стройни, привлекателни млади жени с тъмни коси. На всяка снимка с главни букви беше изписано: ИЗЧЕЗНАЛА. Под снимките имаше информация за идентичността на лицата. Снимките изглеждаха така, сякаш бяха обработени на компютър.

— Дяволски си права, говоря абсолютно сериозно — каза Щайнберг. После, след като хвърли бърз поглед на Кристи, добави: — Съжалявам за езика. Не исках да те обидя.

— Тази работа, според Арон, е извънредно сериозна — каза шерифът с тон, който беше почти извинителен, и срещна погледа на Кристи. — Разбира се, ако се окаже истина, това действително е извънредно сериозно.

— Аз пък настоявам да не разпространяваме информация, за която нямаме доказателства. Без доказателства, всичко това са слухове и размишления — изръмжа Кастелано. — Освен това не е редно да разискваме това пред мис Петрино, защото я плашим излишно.

— Слухове... Хм. Ако това е съвпадение, ще изям панталона си — каза Щайнберг. — Изчезнали са вече осем. Осем през последните три години. В обхват от двеста мили нагоре и надолу по крайбрежието. Пет само тази година в този район. Мис Петрино трябва да знае, защото се касае за безопасността ѝ. Това засяга безопасността на обществото!

— Не исках да го казвам, Горди, но в това наистина има смисъл. — Шерифът поклати глава. Вдигна една снимка. Кристи видя, че на нея има глава и рамене на красиво момиче, във възрастта за колеж, с дълга кафява коса и замечтан поглед. — Да вземем последните две —

Елизабет Ан Смолски и Тери Лин Милър, които са били студентки първа година в университета в Джорджия миналата година. Дошли са тук преди две седмици, за да прекарат ваканцията си в Нагз Хед, и са изчезнали от бара, след като са изпили по две питиета. Снощи намерихме Елизабет мъртва на нашия плаж, на около седемдесет мили от мястото, където е изчезнала. Видяхте тялото ѝ. Знаете какво се е случило с нея. А Тери все още не е открита. — Той избра една от другите снимки и забарабани с пръсти по нея. Тя беше на момиче на почти същата възраст, с къса коса и заразителна усмивка. — Как ще обясните всичко това, ако нямаме работа със сериен убиец?

— Ще каже, че това са домашни престъпления — каза с отвращение Щайнберг.

— Казвам само, че Елизабет Смолски има белези навсякъде по тялото си! Била е пазена жива в продължение на две седмици, през което време е била измъчвана и държана гладна! Нима казвате, че приятелят ѝ ѝ е причинил това? — Щайнберг удари с юмрук по бюрото и накара и снимките, и Кристи, да подскочат.

— Казвам само, че е по-добре да разследваме всяка друга възможност, преди да започнем да плашим хората с истории за серийни убийци. Знаеш ли какво ще стане, ако публикуваш това във вестника? Хората ще се страхуват да отидат до тоалетната! — каза Кастелано. Лицето му се беше сгърчило от напрежение.

— Какво, нима мислиш, че приятелят на Елизабет Смолски я е убил, а два часа след това е нападнал Кристи Петрино в къщата ѝ? Бих казал, че това е много по-малко вероятно, отколкото в района да действа сериен убиец. — Щайнберг изгледа гневно Кастелано, който също го изгледа гневно в отговор. След това погледът на Щайнберг се премести върху Кристи. — Или мислиш, че двете нападения не са свързани? Може би мис Петрино има бивш приятел, който също е склонен на убийство?

Предположението, очевидно замислено като сарказъм, беше всъщност толкова реална възможност, че за миг Кристи просто го гледаше стъписана. Никога не беше разглеждала въпроса в такава светлина — *но да, нейният бивш приятел беше способен на убийство*. Беше успяла да разкрие, че криминалните деяния на Майкъл са разнообразни: от проституция и контрабанда, до пласиране на наркотици и оръжие, не липсваха дори поръчкови убийства. Въпросът

беше дали той беше поръчал тя да бъде убита. *Майкъл*? Той ли стоеше зад случилото се снощи? Наложил се Кристи да прехапе устни, за да спре треперенето им.

Тя си представяше, че е жертва на безлична организирана банда. Сега, внезапно, започна да се пита дали лицето зад поръчката не е Майкъл. Не че това имаше значение, защото, който и да го беше поръчал, щеше да е достатъчно лошо да изгуби главата си. Отчаяно реши, че ще ѝ е по-лесно да се тревожи за заплахата от сериен убиец. Защото, като се прибере у дома, серийният убиец ще изгуби дирите ѝ. А Майкъл ще е като заразна болест — ще я следва навсякъде, няма да може да се отърве от него и рано или късно ще умре.

— Мис Петрино? — проговори шериф Шулц, но и тримата я гледаха със смръщени вежди, макар и в различна степен. Кристи почти изпадна в паника и се запита какво ли е издало изражението на лицето ѝ.

— Не, не мога да кажа, че имам такъв приятел — отговори тя, горда колко спокойно звучи гласът ѝ. — Освен това, аз не го видях много ясно, но все пак видях достатъчно, за да кажа, че убиецът не прилича на нито едно мое гадже. А съм сто процента сигурна, че мъжът от плажа и онзи, който ме нападна в къщата, са едно и също лице.

— Виждате ли? — Очите на Щайнберг блестяха победоносно, когато погледна Кастелано.

— Добре, вие двамата, нека постигнем съгласие — ще проучим още малко работата, преди да избързаме да публикуваме каквото и да е във вестника. Може би резултатите от ДНК анализа на Елизабет Смолски ще ни помогнат. Междувременно, мис Петрино и аз имаме работа. Извинете ни.

— Да, разбира се. — Кастелано гледаше Кристи, докато Щайнберг събираше снимките. — Тази вечер в къщата ли ще останеш?

В никакъв случай. И защо той искаше да знае? Тя и без това изпитваше подозрение към него.

— Запазих ѝ стая в „Силвър лейк“ — каза му шерифът.

— Разбира се, само за тази вечер. — Обърна се към нея. — Ще останеш ли в града по-дълго?

— Не знам — каза тя. Много искаше той да не беше споменавал името на хотела ѝ. — В момента нямам никакви планове. Не мога да

правя такива.

— Леля Роза има две свободни спални.

— Аз и съпругата ми също имаме допълнителна спалня. Ако искаш, можеш да ни бъдеш гост. Знам, Елен ще се радва на компанията ти — каза шерифът.

— И аз бих ти предложил гостоприемството си, но къщата на Бъд е по-хубава, а и Елен готви изключително вкусно — каза Щайнберг с намигване.

Погледът на Кристи се спря последователно на тримата мъже. При мисълта, че може да прекара нощта близо до някой от тях, в главата ѝ изникнаха думите: „Няма начин“. Не можеше да им се довери до такава степен, дори на шерифа.

— Благодаря. Ще го имам предвид — каза тя.

Кастелано и Щайнберг излязоха от офиса, а тя разгледа снимките, които шериф Шулц имаше за нея. Да бъде сама с шерифа, беше изпитание за нервите ѝ и тя разгледа снимките набързо. Няколко от мъжете на тях бяха с яко телосложение и тъмна коса. Нито едно от лицата не ѝ изглеждаше познато. Може би това се обясняваше с факта, че тя всъщност не беше успяла да види лицето на нападателя си.

— Е — каза той с очевидно разочарование, когато тя се изправи да си върви. — И отрицателният резултат е някакъв резултат. Слушай, мислех си, че ако се тревожиш за безопасността си, моят помощник може да те охранява днес. Неделя е, а в неделя, като се изключи инцидентът снощи, обикновено е спокойно. А и по него не можем да свършим много работа, докато не получим резултатите от тестовите.

Щеше да е чудесно да е в компанията на помощника на шерифа, но нали имаше среща с член на мафията. С искрено съжаление, тя поклати глава, като все пак успя да се усмихне.

— Мисля, че на дневна светлина, съм достатъчно в безопасност.

Шериф Шулц смръщи вежди.

— И аз мисля така, но човек никога не знае. Обади ми се, ако попаднеш в беда.

Той извади визитна картичка от портмонето си и написа нещо на гърба ѝ. После ѝ я подаде.

— Това е номерът ми тук, в офиса — каза той и посочи лицето на картичката. — Това... — Той обърна картичката и прокара пръст по колонката телефонни номера, които току-що беше написал — е

домашният ми телефон. Това е мобилният ми телефон. Това е пейджърът ми. Обади ми се, когато пожелаеш, чу ли?

Кристи кимна, прие визитката и внимателно я прибра в чантата си. После се сбогува и излезе. Навън все още беше горещо и влажно като в сауна, улиците и тротоарите бяха все така претъпкани с летовници, но Кристи не забелязваше нищо, докато вървеше към колата си. Все още, въпреки че той си беше отишъл, изпитваше неприятно чувство по отношение на Горди Кастелано. Но можеше да си представи и шерифа, и Арон Щайнберг, в ролята на убиеца. Завладяна пак от паника, преди да отвори вратата на колата си, тя се огледа наоколо. Като че ли половината от населението на Окраоук отговаряше на описанието на нападателя. И тя се ужаси, когато осъзна факта, че нападателят ѝ можеше да е всеки, абсолютно всеки.

„Възможно е той да ме наблюдава и сега“

При тази смразяваща кръвта мисъл, Кристи потрепери и побърза да седне в колата. В мига, в който голите ѝ бедра докоснаха нагорещената седалка, тя извика леко и забравила за нападателя. Извади хавлия от жабката на колата и я постели под краката си. Запали мотора, свали прозорците, въпреки опасността да я убият, за да намали поне малко температурата вътре. Климатичната инсталация не работеше. Не направи опит обаче да подкара колата. Бърз поглед към часовника на таблото ѝ каза, че е един и половина. Имаше половин час до срещата, а ѝ трябваша десет минути, за да стигне до маяка.

Имаше малко време. Достатъчно време, за да се обади по телефона. Не ѝ харесваше да живее така, завладяна от ужас, и щеше да направи каквото може, за да отстрани това чувство.

Беше нервна и сърцето ѝ биеше тежко, не беше сигурна дали е умно да постъпи така, но не се сещаше за по-добър начин да остане жива. Извади мобилния си телефон, който един от помощниците на шерифа загрижено ѝ беше върнал в клиниката, вдигна прозорците, за да си осигури спокойствие, и набра номера на Майкъл.

ГЛАВА 10

Докато слушаше телефона да звъни, Кристи чувстваше стомаха си на топка и ѝ прилошаваше. Разбира се, сега, когато не знаеше дали иска да проведе разговора, със сигурност щеше да се свърже. Животът винаги ли е такъв?

Последния път, когато беше говорила с Майкъл, беше, за да го засипе с обвиненията на Франки, да му каже, че е намерила доказателства за тези обвинения, докато е търсила информация във файловете в офиса, че знае кой е той и с какво се занимава.

„Така се правят нещата“, беше отговорил сприхаво Майкъл и не беше показал нито изненада, нито разкаяние, каквито беше очаквала тя. „Винаги така се забогатява. Време е да излезеш от своите заблуди, Кристи, да видиш реалността и да свикнеш с нея“.

Редактираната версия на нейния отговор можеше, доста удачно, да се сведе до това: Не съм завършила право, за да нарушавам законите, така че можеш да вървиш по дяволите.

Беше глупачка да мисли, че Майкъл има законен бизнес, че фирмата му е адвокатска. Сега разбираше нещата и виждаше грешките си. Трябваше да знае, че крушата не пада по-далеч от дървото.

— Добре дошла в семейството — беше ѝ казал Джон де Палма по Коледа, когато Майкъл ги беше информирал, че са се сгодили. Като си спомни тези думи сега, Кристи поклати глава, учудена от собствената си наивност.

Телефонът продължаваше да звъни. Беше живяла в Атлантик сити през по-голямата част от живота си и знаеше повечето от историите за Джон Де Палма. Не трябваше да си гений, за да се досетиш в какъв нюанс той използва думата „семейство“

Може би тя не беше точно глупава, а нарочно и подсъзнателно си беше затваряла очите. Половината от населението на Плезънтвил беше свързано с мафията по един или друг начин. Престъплението беше дори нещо като индустрия, последната възможност. Почти всеки телевизор и компютър, както и което и да е електронно устройство в

квартала, където беше израснала, беше купено от Ник. Всички знаеха, че в автоматичната пералня на самообслужване можеш да направиш и залаганията си и че в „Мики Дийз“ на ъгъла на „Четвърта“ и „Мейн“ можеш да купиш и някои недотам обичайни неща заедно с хамбургера си. Но тя беше сменила Плезънтвил за по-добър живот и по-добра професия във Филаделфия. Ако искаше да бъде престъпник, можеше да остане и там, а и нямаше да ѝ се наложи да скъса задника си от учене, да работи на две места и да завърши първо колеж, а после и право.

Тя искаше онзи вид успех в живота, който не изисква непрекъснато да се тревожиш дали не си нарушил закона, да нямаш тревога нито за настоящия момент, нито за бъдещето.

Беше решила, че Майкъл — мургав, красив, десет години по-възрастен от нея, мъж, който носеше костюми за хиляда долара и ценеше превъзходното вино, което, да си кажем истината, за нея имаше вкуса на сироп за кашлица — чувства нещата по същия начин. Независимо от това кой е баща му. Въпреки че е израснал в сянката на мафията. Беше решила, че той се е сблъскал с различни нарушения на реда в младежката си възраст — така, както и на нея се беше наложило да види някои неща. Очевидно беше сгрещила.

Когато той ѝ предложи висока заплата, въпреки факта, че току-що се е дипломирала, тя беше очарована и прие. Беше очарована и от възможността да живее във Филаделфия, което не беше много далеч от Атлантик сити, където живееха майка ѝ и сестрите ѝ. Както, между другото, и голям брой роднини на Майкъл, който я беше взел под крилото си като по-опитен адвокат. За двете години, през които работи за неговата фирма, тя успя да си купи апартамент в един хубав и скъп квартал на града, прекрасни дрехи, великолепна кола. Обичаше работата си, имаше нови и симпатични приятели и удачна, пълна с любов, връзка с Майкъл. Когато той ѝ предложи, по време на романтична вечеря на свещи, тя дори не изпита необходимост да помисли. Отговори, радостна и щастлива, с „да“. През следващите няколко месеца беше по-щастлива отвсякога в живота си, благословена като Пепеляшка в мига, в който обува стъклената пантофка.

Докато Франки не се беше появил в апартамента ѝ като пословичната змия и не беше унищожил нейния рай. Беше ѝ казал, че е

провалил операция, която е трябвало да проведе за Майкъл, и се страхува, че ще го убият.

Майкъл най-после отговори и гласът му я стресна и я извади от мислите ѝ. През първите две секунди ѝ се виеше свят само от мисълта за този така добре познат глас. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Дишането ѝ спря. Кожата ѝ настръхна. После осъзна, че слуша съобщение, а не самия Майкъл, и отново задиша свободно. Отпусна се, изпитала неочаквано облекчение. И в този момент разбра със сигурност — вече не обичаше Майкъл. Страхуваше се от него.

— ... ще ви се обадя веднага, когато мога. Благодаря. — *Бип.*

Кристи си пое дълбоко дъх. Само ако можеше да говори с него и да му обясни...

— Кристи е. Важно е. Обади ми се.

Когато приключи, откри, че ръцете ѝ треперят. Гледа втренчено телефона известно време, после възобнови решителността си и направи още едно обаждане.

— Да? — Гласът от другата страна ѝ беше толкова познат, колкото и този на Майкъл.

— Чичо Винс? Кристи е.

Чу го как си поема рязко въздух.

— Исусе Христе, защо ми се обаждаш? Сега не мога да говоря с теб. Тук нещата са...

В тона му имаше нещо, което ѝ подсказа, че той ще затвори всеки момент.

— Снощи някой се опита да ме убие — прекъсна го отчаяно тя. — Поръчано ли е било? Дали Майкъл, или някой друг не го е поръчал?

Наистина много кратка пауза.

— *Исусе!* — Чу звук, който я накара да помисли, че той преглъща мъчително. — Не, разбира се, че не, няма нищо такова. Казах ти, ако правиш, каквото ти кажат и си държиш устата затворена, всичко ще е наред.

— Виж, предадох куфарчето. Каза ми, че това е всичко. Но ми се обадиха снощи и...

— *Не по телефона. Не ми казвай по телефона.* — Тя чуваше дишането му — забързано и трудно. — Виж, ще проверя. Сделката беше: Предавах куфарчето и си свободна. Но може би нещо се е променило. Тук сме подложени наистина на горещ натиск и може да са

решили да направят нещо различно. Прави, каквото ти кажат, докато не ти се обади да ти кажа нещо различно. Трябва да затвора.

— Чакай! Нанесени бяха доста щети на къщата, трябва да се сменят ключалките...

— Обади се на Тони в „Манели Мениджмънт“. Той ще се погрижи. И не говори така по телефона. Не се обаждай на Кармен, не я замесвай в това, каквото и да става.

Той затвори.

Не се обаждай на Кармен. Майка ѝ. Кристи си пое дълбоко дъх и изключи телефона. Не, нямаше да се обади на майка си, която, въпреки че пушеше като комин и обичаше партитата, обичаше и нея, и сестрите ѝ, както никой и нищо друго на света. Ако майка ѝ разбере, че Кристи е дори в най-малка опасност, щеше да вдигне такъв скандал на чичо Винс, че щеше да се чуе чак в Канада. После щеше да дойде в Окраоук. Щеше да вдигне още врява, вероятно щеше да се забърка в кашата и също като Кристи щеше да бъде убита. А може би също и Никол, и Анджи.

Да се обади на майка си, беше, без съмнение, лоша идея. Но много ѝ се искаше да го направи. Когато изпаднеше в *истинска* беда, майка ѝ беше човекът, към когото автоматично, инстинктивно, се обръщаше.

Въпросният случай: Когато се беше противопоставила на Майкъл, беше постъпила като всяка пораснала и разчитаща единствено на себе си жена, която току-що се е разделила и с гаджето, и с работата си — беше се обадила на майка си. Не искаше да каже прекалено много неща, преди да е имала време да помисли, и просто беше казала, че с Майкъл са се скарали. Майка ѝ каза да се върне у дома и да помисли — това беше обичайната рецепта за всички беди. Но когато Кристи беше направила точно това, беше претърпяла най-големия от всички шокове — когато спря на кръстовището малко пред къщата на майка ѝ, заобиколиха я черни лимузини. Заплашиха я с оръжие и я хвърлиха на задната седалка на черно „БМВ“, паркирано наблизко, в което я чакаше чичо Винс. Той я изведе на разходка на чист въздух, както се изрази, и по пътя ѝ обясни и изложи някои факти от нейния живот. Когато най-после разбра, кръвта на Кристи замръзна във вените.

Ако беше помислила да отиде при някой свой приятел прокурор с онова, което знаеше — а преди да чуе чичо Винс, тя мислеше да направи точно това — то сега се отказа. Изгуби илюзиите си. Прималя ѝ от ужас и тя се съгласи да извърши само една „услуга“ за него — да занесе куфарчето, което той ѝ даде, в Окракоук и да чака да ѝ се обадят на кого и къде трябва да го предаде. Той ѝ обеща, че ако държи устата си затворена, след това и тя, и семейството ѝ, ще бъдат оставени на спокойствие. Завинаги. Реши, че е разбрала — той знаеше, че след като предаде куфарчето, тя не може да отиде да се обади в полицията, защото щеше да предаде и себе си.

Освен другите негативни последици, адвокат, обвинен в криминално деяние, губеше своята правоспособност. Ако отидеше в полицията, всичките години на упорит труд щяха да отидат на вятъра. Ценното ѝ и скъпоструващо образование нямаше да послужи за нищо. Тя също щеше да е престъпник.

И го знаеше. Беше готова да заложи бъдещето си, да предаде куфарчето и да получи опрощението на мафията. Тази алтернатива беше далеч по-добра от другата — да намерят смъртта си и майка ѝ, и сестрите ѝ. Защото чичо Винс ѝ беше дал ясно да разбере — ако не им сътрудничи, не само тя ще е в опасност, но и майка ѝ, и Никол, и Анджи.

Когато най-после успя да говори с майка си онази нощ, тя ѝ каза само, че с Майкъл са скъсали, че като последица от това е напуснала работа и че отива да прекара няколко дни ваканция в Окракоук, където чичо Винс щедро ѝ е предоставил къщата на плажа.

Майка ѝ разбираше прекрасно проблемите на жените с мъжете и не каза нищо по въпроса.

Настоятелно почукване по стъклото я стресна и рязко я върна към действителността. Тя обърна глава толкова рязко, че я заболя вратът. Когато срещна черните очи на Кастелано, почти припадна, вероятно и от горещината, преди да успее да постигне контрол над себе си. Улицата беше пълна с хора, той беше в униформата си на помощник на шерифа. Каква беше възможността да ѝ навреди при тези обстоятелства?

Тя спусна прозореца и осъзна, че въпреки всичко диша прекалено учестено и той я гледа леко загрижено.

— Нещо не е наред ли? — запита я той. — Седиш тук от дълго време.

— Обаждах се по телефона. — Кристи успя да се усмихне. — Но благодаря, че сте загрижен за мен.

— Добре, тогава. Съжалявам, че те обезпокоих.

Той вдигна ръка за довиждане и се изправи до колата. Слънцето блестеше толкова ярко, че тя трябваше да присвие очи, за да го види. И онова, което видя, смъртно я уплаши, чак костният ѝ мозък замръзна. Светлината се отразяваше от повърхността на колата и размазваше чертите на лицето му, което едва ли беше повече от неясна форма — така той много, невероятно много, приличаше на мъжа от плажа.

Но дали беше същият? Мили боже, не беше сигурна.

Сърцето ѝ отново заблъска в гърдите и Кристи вдигна прозореца.

„Стегни се, каза си тя ожесточено, когато стъклото ги раздели. Не може да ти направи нищо тук, независимо дали е бил той или не“

И все пак побърза да поеме по пътя си. Усещаше погледа на Каstelано върху себе си, пулсът ѝ все още не се беше нормализирал, но Кристи успя да му махне за довиждане и да навлезе в уличното движение. Поглед към часовника на таблото ѝ каза, че е 1:52. Ако не побързаше, щеше да закъснее.

Дали Каstelано щеше да я чака до маяка? Или някой друг? Гласът по телефона не ѝ даде никакви подробности. Това означаваше, че може да е всеки.

Единственото, в което беше сигурна — или поне донякъде сигурна — беше, че гласът по телефона не принадлежеше на Каstelано.

А после си каза, че единственото, което може да направи, е да прави внимателно стъпка след стъпка и да види дали ще може да се измъкне от тази стая на ужасите, преди тя да я е убила.

Поглед в огледалото за обратно виждане ѝ каза, че той стои съвсем неподвижен на тротоара и я гледа как се отдалечава. Приятелска загриженост или нещо друго, заплашително? Не знаеше. Не можеше да каже.

Премисляше всевъзможни вероятности, докато минаваше край заведения, момичета и момчета в летни дрехи и по сандали, велосипедисти от всякакви възрасти, покрай живописни сгради, богато декорирани, покрай заспали на вид коне, дърпащи карети, пълни с

туристи — но без всъщност да вижда нещо. Не виждаше колко живописен е островът, не я успокояваше тази атмосфера на деветнайсети век, когато я заплашваше смъртна опасност. Антикварните магазини, ресторантите, които до един рекламираха прясна морска храна, красотата на пристанището, което изглеждаше като всяка лъскава пощенска картичка — всичко това беше изгубено за нея. Когато видя маяка през предното стъкло, се изненада, че е стигнала, без всъщност да мисли за пътя и посоката. Около маяка имаше толкова много туристи, колкото глухарчета има на огряна от слънцето лятна поляна. Докато слизаше от колата, ѝ хрумна, че не знае какво или кого търси.

Но това нямаше значение. Изпитваше сигурност, че другият ще я намери. И при тази мисъл сърцето ѝ се сви.

Сега, когато беше въвн от колата, горещината я обгърна като влажна целувка. По кожата ѝ отново блеснаха ситни капчици пот още преди да е направила и две крачки. Дрехите ѝ приличаха на току-що извадени от центрофугата. Не можеше да ѝ е по-топло, въпреки възможно най-лекото облекло, ако беше загърната от главата до петите във вълнено одеяло. Извика в съзнанието си образите на глетчери и пингвини, в напразен опит да се охлади, и прекоси паркинга. Отиде до оградата, която не пускаше туристите прекалено близо до маяка, който, според брошурата, пъхната в ръката ѝ от услужлив служител на някаква туристическа агенция, датираше от 1823 година. Сравнен с безоблачното небе, заслепяващо очите, и дълбокия тюркоазен цвят на океана, маякът имаше разочароващо обикновен вид. Кристи застана пред него и ѝ хрумна, че той изглежда точно като солница, изправена на ивица свежа зелена трева.

Е, може би днес не беше настроена да се радва на исторически забележителности.

Но поне шестото ѝ чувство работеше. Разбра го, когато леко настръхване на космите на тила ѝ ѝ подсказа, че някой я наблюдава. Стиснала брошурата така, сякаш беше нейният билет за бъдещето, тя се огледа бързо. Нито един човек не привлече вниманието ѝ. Но чувството, че нечий поглед се е впил в гърба ѝ, че дълбае като свредел, не си отиваше.

Навсякъде, където погледнеш, имаше хора. И нито един от тях не ѝ обръщаше внимание.

Дишаше все така неравномерно, а сърцето ѝ биеше неспокойно — като птиче, затворено в клетката на гърдите ѝ. Сведе поглед и видя, че мачка брошурата в дланите си, без дори да осъзнава действията си. Страхът имаше свой собствен метален вкус, както беше научила през последните няколко дни, и сега, като навлажни устни с език, отново го усети.

Хвърли брошурата в близкото кошче за отпадъци и тръгна неспокойно покрай оградата, която водеше към офиса на агенция с изглед към океана. До него имаше снекбар, който беше отворен, музей, посветен на Блекбърд, магазин за сувенири и каменни стъпала, които водеха до плажа, обсипан със скали. Туристите се бяха събрали на малки, весело бърбрещи групи, позираха на фона на маяка и правеха снимки, хапваха топли хамбургери и пържени картофи. Мирисът на тези вкусни неща минаваше край ноздрите на Кристи и ѝ прилошаваше. Горещината и липсата на сън се комбинираха така, че главата ѝ пулсираше от болка. Не беше яла и днес, осъзна сега, и реши, че вероятно заради това стомахът ѝ не е в ред. Чувството, че е наблюдавана, не си отиваше, но не можеше да прецени кой от всички хора тук е източникът на това неспокойство. Огледа се наоколо, разходи се в парка, правеше всичко възможно да изглежда като турист, без всъщност да вижда каквото и да е от заобикалящото я. Чакаше някой да я потупа по рамото или нещо друго, което да ѝ подсказва, че с нея са установили контакт.

Измина час и половина. Нищо, освен че понякога влизаше в стълкновение с някой пластмасов меч или дете, пиццачо и тичачо наоколо с пиратска шапка на главата, увлечено в игра. Един възрастен човек я помоли да направи снимка на семейството му и поне половин дузина комари решиха да се нахранят с незащитената ѝ плът. Да се обади на фирмата, която щеше да извърши поправките в къщата, ѝ отне точно пет минути, после отново нямаше какво да прави. Накрая се отказа да познае коя е свръзката ѝ и влезе в снекбара, където си поръча диетична кола и малка опаковка аспирин. Беше прекалено горещо и беше прекалено нервна за нещо друго.

Седна, в неспокойно състояние на духа, на една маса, глътна аспирин, изпи колата и прочете една от брошурите, които сякаш бяха разпръснати навсякъде.

И докато четеше, хрумна ѝ, че в неделя маякът затваря за посетители в пет часа.

Оставаше малко повече от час. Страхът ѝ беше притъпен от горещината и от липсата, на каквото и да е действие. Освен това, нямаше никакво желание да излезе и отново да се подложи на изгарящите слънчеви лъчи. Ако някой я търсеше, не беше чак толкова трудно да я намери. Не се изискваше кой знае какво умение. Тениската ѝ беше оранжева, за бога, и тя беше една от малкото, които се разхождаха безцелно съвсем сами.

И какво щеше да се случи, ако никой не се свържеше с нея? Тази мисъл изпълваше сега съзнанието ѝ. Реши да отиде до тоалетната. И продължи да мисли: Дали това означаваше, че е свободна да събере багажа си и да се върне у дома? Много ѝ се искаше да е така, да тълкува фактите, както ѝ е изгодно. В огледалото срещна погледа на жена, която миеше ръцете на малкото си момиченце, и разбра, че е изказала желанието си на глас.

Влезе в една от кабинките и докато изхвърляше хартията в кошчето за отпадъци, случайно погледна под вратата. Край нея минаха — странно, крака — обути в мъжки работни ботуши. Още не осъзнала факта и обхваната от ужас, и вратата на съседната кабинка се отвори с тихо съскане.

ГЛАВА 11

Като проследи дискретно Кристи до тоалетната, Люк пое добре пресметнат риск и реши също да се отбие до тоалетната. Знаеше, че няма много време, вълнуваше се и бързо търсеше място, откъдето ще може да наблюдава Кристи, когато тя излезе — когато тя се появи тичешком като изстреляна от катапулт — и буквално връхлетя отгоре му.

По дяволите.

— Хей! — каза той, хвана я за лактите и тя изненадано вдигна поглед. Същевременно тялото ѝ се извъртя безпомощно и дупето ѝ опря в земята. Ако можеше, той би предотвратил падането ѝ, защото не искаше да ѝ причинява никаква болка. Мислеше, че случилото се снощи ѝ е достатъчно. Само че той нямаше никаква представа, че някой ще се опита да влезе в къщата и да отнеме живота ѝ. Очакваше по-скоро приятелят ѝ да се появи и да се свърже с нея. Късметът не ги спохождаше често напоследък, но чашката за кафе от „Старбакс“ беше малък проблясък — на нея имаше непълен отпечатък от палеца на Майкъл де Палма. Разбира се, чашката можеше да е останала в колата и след като Де Палма е слязъл от нея и е поел някъде другаде, преди неизвестно колко време, и можеше да е изхвърлена от някого от партньорите му, но Люк беше готов да се обзаложи, че Майкъл е на острова.

— Л... Люк.

По някаква неизвестна нему причина, тя сведе поглед към краката му. После вдигна рязко глава и погледът ѝ срещна неговия. По лицето ѝ се изписа калейдоскоп от емоции, но той забеляза единствено, че големите ѝ красиви очи са потъмнели от страх. Мускулите му се напрегнаха. Досега нищо хубаво не се беше случило на това момиче.

— Какво има?

Устните ѝ затрепериха и тя хвърли уплашен поглед през рамо.

— Мисля... Мисля, че той е в тоалетната. Мъжът от снощи.

Тя трепереше, очевидно уплашена до смърт. Той погледна през рамото ѝ към вратата, през която току-що беше излязла.

— Чакай тук — каза ѝ остро.

Остави я и влезе в дамската тоалетна. Не го посрещнаха с възмутени писъци, което беше облекчение, но за това имаше причина — нямаше никого в помещението. Той провери внимателно всяка кабинка, после откри, че има и задна врата. Осъзна, че Кристи отпред е сама и побърза да се върне при нея. Тъкмо отваряше предната врата и жена на около шейсет години се блъсна в него, спря се и отвори широко уста.

— Съжалявам, сбърках тоалетната — измърмори той бързо извинение, докато жената го гледаше с нескрито възмущение.

Кристи се беше свила до боядисаната в жълто циментова стена, която скриваше от поглед останалите помещения. Погледът му я обхвана от главата до петите и впечатлението отново беше за същество, изпълнено от неистов ужас. Не можеше обаче да не забележи и колко секси е тя. Той автоматично отбеляза подробностите — права кафява коса, втъкната зад ушите, кожа, влажна от горещината, бръчка на загриженост и тревога между веждите, меки розови устни, леко раздалечени, за да може тя да си поема бързо и плитко въздух, гърди, които бързо се повдигат и спускат и няма как да не привлекат вниманието на всеки мъж, ценител на жените. Без да иска, той забеляза как тениската ѝ приляга към пълните ѝ гърди, как очертава и превръзката на раната ѝ и зърната на гърдите ѝ, колко е стройна и колко дълги са краката ѝ, разкрити от късите панталони, колко е красива.

Също така забеляза, че лицето ѝ е пребледняло, а очите — подивели от страх.

— Там няма никой — отговори той на напрегнатия поглед, с който тя го посрещна.

— Не може да бъде.

— Има и задна врата. Хайде.

Тъй като бързаше, но не искаше да я остави сама, той я хвана здраво за китката и я задърпа след себе си. Заобиколиха сградата, за да видят дали от другата страна няма човек, който бързо да се отдалечава. Тя вървеше с него без колебание и той имаше впечатлението, че се радва да не е сама. Или може би се радваше на неговата компания.

Изпитваше силно желание да я защитава. Каквото и да беше — или да не беше — направила, беше очевидно, че в момента здравата е загазила.

— Какво правиш? — запита тя, когато спряха до една боклукчийска кофа, а той заслони очи с длан и внимателно се огледа.

Той не знаеше как се е случило, но пръстите им бяха преплетени. Кожата ѝ беше нежна като сатен, а това го наведе на мисълта, как я беше държал в ръцете си снощи и какво беше усещането за нейното тяло. Кожата на голите ѝ крака също беше нежна като сатен, тялото ѝ беше топло и твърдо и много женствено в онзи червен халат...

„Не мисли за това“, предупреди той сам себе си. Трябваше непрекъснато да си напомня, че в играта на котка и мишка, която играеха с Майкъл, тя имаше ролята на примамка за мишката.

— Все още би трябвало да можем да го видим, ако е излязъл през задната врата.

— Не е тук — каза тя и като че ли беше наистина сигурна.

Той огледа възможните заподозрени и трябваше да се съгласи, че тя вероятно е права. Виждаше се само едно момиче в тийнейджърска възраст със слушалки на главата, възрастна двойка, която ядеше сладолед до една от масите за пикник, поставени под близките дървета, и разносвач, който буташе количка, натоварена с кутии, по бетонния тротоар към магазина за сувенири. На пръв поглед, разносвачът изглеждаше като вероятност, но беше чернокож, докато, според Кристи, нападателят ѝ беше бял.

— Възможно ли е да е отишъл в мъжката тоалетна? — Кристи гледаше обратно към сградата. Люк се огледа и видя, че мъжката тоалетна също има задна врата.

— Ще проверя.

Люк внимателно освободи пръстите си от нейните и се върна да търси мъж с яко телосложение, среден ръст и тъмна коса — нейното описание на психопата от снощи — но беше почти сигурен, че е закъснял. Ако онзи наистина беше проследил Кристи в дамската тоалетна, а после се беше скрил в мъжката, сигурно отдавна си беше отишъл. Така, както тичаше, тя се е издала, че го е видяла. Едва ли той щеше да се мотае наоколо и да чака да бъде заловен.

Беше прав. Единственият човек там беше много слабо момче, което спокойно уринираше. Люк подаде глава през вратата и се огледа

набързо, но не видя нищо подозрително. После се върна при Кристи.

Тя стоеше близо до кофата с ръце, скръстени на гърдите, и се оглеждаше предпазливо наоколо.

— Нищо — каза той, когато отиде при нея. — Искаш ли да извикаме шерифа?

Тя като че ли се поколеба, но поклати глава. После вдигна поглед към него с израз, който беше зловещо близо до подозрение.

— А ти какво правиш тук? — запита тя. Той буквално усещаше как издига бариери около себе си, как се отдалечава от него и се затваря в себе си, как предпазливостта ѝ нараства.

Не беше глупаво това момиче.

— Същото като теб, предполагам. Разглеждам маяка. Хей, туристите винаги правят нещата, които се очакват от тях, нали?

Той ѝ се усмихна и се надяваше, че усмивката му е едновременно невинна и чаровна. Отговорът не беше кой знае колко умен, но не можеше да ѝ каже истината — че срещата ѝ при маяка беше най-добрата възможност, която му беше останала. Наблюдаваше я от пристигането ѝ с надеждата някой — ако имаше късмет самият Де Палма или някой много близък негов „сътрудник“ — да се появи. Беше изпуснал обаче мъжа от тоалетната — ако такъв имаше и тя не беше си изгубила ума — и това го правеше нервен. Какво още щеше да изпусне?

Тя не изглеждаше напълно убедена, което никак не беше изненадващо. Той също нямаше да е удовлетворен от такъв отговор. Успя да насочи вниманието ѝ в друга посока, като побърза да каже:

— Ще ми кажеш ли, съвсем точно, какво се случи в дамската тоалетна?

Номерът свърши работа. Очите на Кристи проблеснаха, тя се огледа бързо наоколо и отново доби крайно уплашен вид.

— Видях ботушите му. Черни работни ботуши, оръфани при пръстите. Бях в кабинката, погледнах под вратата и го видях да минава.

Тя потрепери. Сега Люк разбра защо беше свела поглед към краката му, когато се беше блъснала в него. Проверяваше с какво е обут. Но той беше по сандали, къси сиви панталони с дължина до коляното и синя тениска. Облеклото му не отговаряше съвсем точно на стандартите и изискванията на Бюрото, но той искаше да изглежда като турист.

— Сигурна ли си?

— Че съм видяла черни ботуши? Да. Ако е бил той... — Тя се поколеба, очевидно премисляше всичко. — Не. Не съм сто процента сигурна. Но ми се видя възможно.

— Хм. — Този беше най-добрият отговор, който успя да измисли. Отново се огледа, този път — за да види с какво са обути хората наоколо. Раздавачът беше изчезнал, но възрастната двойка очевидно бяха чисти, извън подозрение. Едно от момичетата обаче носеше черни ботуши в комплект с къси панталони.

— Възможно ли е да си видяла тези ботуши? — кимна той по посока на тийнейджърката.

Кристи погледна и смръщи вежди.

— Предполагам, че е възможно — каза тя след миг, но той виждаше, че не е убедена.

— Каква полза? Да кажем просто, че съм видяла подозрителни ботуши?

Тонът ѝ издаваше умора и Люк я изглежда остро. Слънцето ги обсипваше с безмилостно горещите си лъчи. Това не му създаваше проблеми вероятно защото беше свикнал да се излага с часове на него по време на ваканциите, които не му се беше налагало да прекъсва. Но горещината в добавка към ситуацията, в която се намираше, явно изтощаваше Кристи. Макар и цветът да се беше върнал отчасти на лицето ѝ, тя пак беше доста бледа, а под очите ѝ с дългите мигли определено имаше тъмни кръгове. Разбира се. Той беше спал около час, а тя със сигурност не е имала време да спи повече. Разликата беше, че той беше свикнал и с това. Нередовният и оскъден сън беше част от работата му.

Отново почувства загриженост към нея. Тя очевидно лесно извикваше това чувство у него.

— Обядва ли вече?

Тя поклати глава.

— Закуси ли?

Тя отново поклати глава.

— Въобще яде ли нещо?

— Пих диетична кола. И взех два аспирина.

— Какво ще кажеш да ти купя сладолед?

Предложението беше съвсем импулсивно, защото тя изглеждаше така, сякаш малко захар ще повдигне и кръвното ѝ налягане, освен настроението ѝ. Тя обаче се поколеба, което му показва, че внимателно обмисля отговора си. Той буквално можеше да прочете мислите, които се въртяха в главата ѝ — вероятно не беше добре да е в компанията му, ако някой ще се свърже с нея. От негова гледна точка, да изплаши човека, който ще се свърже с нея, също не беше особено умно, защото това беше надеждата му да хване Майкъл. Но пък тя изглеждаше толкова уморена и уплашена и, да признаем истината, така поразително секси, че той непрекъснато забравяше за работата си.

— Е?

Това прозвуча кисело и малко грубо, защото той не искаше да признае факта, че е достатъчно привлечен от нея, за да ѝ позволява да му създава проблеми.

— Разбира се — каза тя и се усмихна. Усмивката озари цялото ѝ лице. За негово огорчение, сърцето му прескочи един удар от вълнение.

— Хайде, тогава.

Това вече прозвуча недоволно. Люк много внимаваше да не я докосва, докато вървят към снекбара. Тя не говореше, той — също. Беше зает с това да си напомня, че тя е гаджето на Майкъл де Палма, че е затънала до гуша в проблеми и че най-вероятно накрая ще му се наложи да я арестува, когато всичко свърши. Нямаше значение. Защото не можеше да избие от главата си как изглеждаше тя снощи по халат и розови копринени бикини. И кръвта, с която беше изцапана.

— Аромат? — запита той сякаш още по-недоволно и това въобще не прозвуча като въпрос.

— Ванилия, само една лъжичка и малка вафличка — каза тя на момичето, което очакваше поръчката им.

Той поръча два сладоледа, плати и отидоха до една от масите за пикник, разположени в благословената сянка на дъбовете — оазис в обляния от слънцето парк. Възрастната двойка си беше тръгнала, но две жени на средна възраст седяха до друга маса, бърбреха и пиеха безалкохолни напитки, докато гледаха групата деца, които тичаха безгрижно по тревата. Мястото беше идилично — само маякът нарушаваше безкрайността на небето и океана. Прекалено лошо, че не беше дошъл тук, за да се забавлява.

— Как е рамото ти? — запита той с поглед в превръзката, която представляваше малка, но забележима издуптина под тениската ѝ.

После погледна друга част от тялото ѝ — дупето — докато тя вървеше пред него. Тя сви рамене и му хвърли поглед през рамо.

— Ще оживея.

Седнаха възможно най-далеч от играещите деца. Лекият бриз носеше със себе си мириса на море и като че ли намаляваше малко температурата на въздуха. Над главите им, дърветата бяха украсени със сребристосивите фестони на испанския мъх. Насекомите жужаха, птиците пееха, а децата викаха и му припомняха защо е все още неженен въпреки положените усилия на няколко бивши приятелки.

— Колко шева ти направиха?

— Три. И инжекция против тетанус.

Тя направи гримаса, защото струйка разтопен сладолед се стече по пръстите ѝ. Той гледаше, очарован, без да иска, как тя вдига ръка и го облизва. Видът на езика ѝ, докосващ разтопения сладолед, извика в ума му образи, които беше по-добре да не си представя. Той ги отблъсна и фокусира вниманието си върху предстоящата задача — да измъкне от нея някаква информация.

— Изненадан съм, че въпреки преживяното и раната си решила да разглеждаш забележителностите. Не трябваше ли да си в леглото?

Погледът ѝ беше сведен към сладоледа.

— Шерифът искаше да разгледам някакви снимки. Тъй като и без това трябваше да изляза, реших да разгледам и маяка. — Тя срещна погледа му и сви леко рамене. — Както каза и ти, туристите правят това, което се очаква от тях.

Да.

— Мислиш ли сега да съкратиш ваканцията си?

— Всъщност въобще за нищо не съм мислила. — Тя отново близна от сладоледа, после прокара език около върха му.

— Как мина твоята среща?

Среща? Трябваше му известно време, за да се сети за какво говори тя, защото вниманието му беше приковано в езика ѝ, ближещ сладоледа. Наложил си да се концентрира и си спомни лъжата си. О, да, измислената причина да я остави насаме с шерифа и лекаря тази сутрин.

— Добре — каза той мило и отхапа от своя сладолед. — Шерифът има ли някакви теории за това, което се случва?

— Говореха за възможността да е дело на сериен убиец. — Тя го изгледа така неочаквано, че той трябваше да положи усилие да не издаде чувството си за вина. — Виж, имаш ли нещо против да не говорим за това? Аз наистина бих предпочела да го забравя, поне за малко, ако мога.

Той интерпретира думите ѝ по следния начин — и тя като него не вярваше в съществуването на сериен убиец. Колкото повече мислеше Люк, толкова повече се чудеше дали тя не е успяла по някакъв начин да скъса с мафията.

— Няма проблем. — Реши да се наслади на сладоледа си докато в същото време я гледа как тя яде своя. Не, тази последна част не беше добре. Разбра го и се застави да извърне поглед. — Кажи ми нещо. Какво те накара да дойдеш в място като Окракоук съвсем сама?

Очите ѝ проблеснаха. Не беше добра лъжкиня. Беше забелязал това виновно пламъче в погледа ѝ и преди и вече си беше направил извода, че то се появява, когато тя се кани да каже нещо различно от истината.

— Просто исках да сменя обстановката.

— И приятелят ти не можа да дойде с теб?

— Какво те кара да мислиш, че имам приятел?

Той се усмихна широко.

— Красивите момичета като теб винаги имат приятели. Гарантирано. Ако не и съпруг. Но ти не носиш пръстен, затова предположих, че не си омъжена.

Тя му направи весела гримаса, което беше може би нейният начин да приеме комплимента му, и отново близна от сладоледа си. И преглътна. Наложил се Люк отново да погледне към децата. Господи, колко време беше минало, откакто за последен път си беше легнал с жена?

— Прав си. Не съм омъжена. И нямам приятел. Вече не.

— О, така ли? — Това беше новина, ако казваше истината. Но в очите ѝ нямаше виновно пламъче и това вероятно беше самата истина. — Звучиш така, сякаш нещо тревожно се е случило.

Той заби зъби в сладоледа си, като че ли да покаже, че отговорът не го интересува чак толкова. Нямаше повече желание да гледа как тя

се справя със своя.

— Всъщност ние просто скъсахме и това е всичко.

— Скоро ли се случи това? — Той лапна остатъка от сладоледа си на една глътка.

— Съвсем скоро.

Истинска новина. Тя заби зъби във вафлената кофичка, а той впи поглед в долната ѝ устна. Ако я целунеше сега, щеше да има вкуса на сладолед... Мислено се скара на себе си: „Насочи вниманието си към разследването, идиот такъв“.

— Това обяснява нещата. Дошла си тук да лекуваш разбитото си сърце, нали?

Тя сведе поглед и мълча достатъчно дълго, за да стане ясно, че отговорът е отрицателен.

— Нещо такова, предполагам.

Въпреки най-добрите му намерения, не можеше да откъсне поглед от онова, което езикът и устните ѝ правеха със сладоледа. Побърза да погледне към децата, но откри, че те, заедно с майките си, бяха изчезнали. Дори не беше забелязал кога са си тръгнали, което не беше чудно.

— Този твой приятел... адвокат ли беше?

Тя присви очи и го изгледа. Слава богу, почти беше привършила сладоледа си. Той я загледа как лапна последната вафлена кора, и почти въздъхна от облекчение.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ти си адвокат. Логично е и приятелят ти да е такъв.

— Знаеш ли, задаваш много въпроси.

— Да, интересувам се.

— И какъв интерес е това? — Тя избърса ръцете си в салфетка, после постави двете си длани върху масата и неочаквано го изгледа предизвикателно. — Какво всъщност правиш ти тук?

Да кажем, че с това го изненада, ще бъде достатъчно описание на състоянието му. Успя да не ококори очи, което отдаде на професионализма си.

— Имаш предвид, защо седя на масата за пикник и разговарям с теб? — каза той с крива усмивка в опит да спечели време.

Тя сви устни.

— Много умно! И не ме засипвай с тези глупости, че си турист и искаш да разгледаш маяка, защото няма да мине. Прекалено голямо съвпадение е да сме тук по едно и също време. А аз вече не вярвам в съвпаденията.

Лошата новина беше, че винаги си беше падал по красиви момичета с остър ум.

— Хвана ме. — Той направи гримаса, после нарочно се усмихна виновно. — Добре, признавам — видях те в града и те последвах дотук.

— *Проследил си ме?* — Изведнъж очите ѝ потъмняха от подозрение, тялото ѝ сякаш се вцепени. — *Защо?*

— Исусе, нима трябва да ти го казвам? Мислех, че си умна. Мисля, че си страшно привлекателна. Проследих те дотук, за да те поканя на вечеря, но после ми хрумна, че може би се каниш да се срещнеш с някого, затова изчаках — да се уверя, че си сама.

— *Проследил си ме дотук, за да ме поканиш на вечеря?*

Тя изпитваше подозрение, но като че ли се замисли над отговора му. Очевидно беше свикнала да е предмет на мъжките домогвания. Подозрението още не си беше отишло, но вече започваше да се разпръсва.

— *Защо не? Нали си свободна? Аз също съм свободен, а и двамата трябва да ядем.*

Тя го изглежда.

— Хм.

— Това „да“ ли е или „не“?

Изражението ѝ видимо омекна.

— Знаеш ли, наистина бих искала, но...

— Тогава кажи „да“. Какво друго ще правиш? Ще се храниш сама? Ще се върнеш в къщата и ще си поръчаш пица?

— Имам стая в хотел за тази вечер.

— Можем да се срещнем в ресторанта. Ти кажи в колко часа.

— Ти дори не знаеш в кой хотел.

— Можеш да ми кажеш. Ще е по-добре, отколкото да се храниш сама в стаята си.

Очите ѝ подсказваха, че не иска да остане сама. Не можеше да я вини след случилото се снощи.

— Кристи? — настоя той. — В кой хотел си отседнала?

Погледите им се срещнаха.

— В „Силвър лейк“ — Тя се предаде неохотно, но той пак беше доволен. — Това обаче не е среща, разбираш, нали? Просто приятели, които вечерят заедно.

— Разбирам и ще съм там в... Колко? Шест и половина? Седем?

— Седем. — Така, както го гледаше, беше ясно, че вече може би съжалява за даденото съгласие.

— Седем. — Като видя изражението ѝ, той се засмя. — Не се тревожи, мама ме е учила да не натискам момичетата за секс още първия път. — Направи пауза. — Винаги изчаквам поне до втория път.

Тя се засмя. Досега не я беше виждал да се смее. Двете дълбоки трапчинки, които се появили на бузите ѝ, бяха почти толкова привлекателни, колкото и блясъкът в очите ѝ. Неговата усмивка също стана по-широка, по-щастлива.

Някъде съвсем наблизо, но приглушено, се чу звънът на телефон.

Тя рязко спря да се смее. Очите ѝ се разшириха. Радостта се отдръпна от лицето ѝ, като че ли някой я беше измил. Само като я гледаше, той също се напрегна.

— Извинявай.

Тя грабна чантата си и се отдалечи от масата, докато в същото време тършуваше вътре за телефона. Когато най-после го извади, почти изтърва чантата си. После я набута тромаво под мишница и доближи телефона до ухото си.

Той не чу нито дума от разговора. Беше доста далеч, подпряла се на гигантския ствол на едно от вековните дървета, а и Люк беше сигурен, че нарочно говори тихо. Не можеше дори да долови движението на устните ѝ, защото се беше обърнала с гръб към него. Не че тези нейни действия го тревожеха особено. Гари се беше оказал наистина много, много добър, поне в едно. Като беше използвал някакъв вид компютърна алхимия, беше успял да изгради система да наблюдава всяко входящо и изходящо обаждане по нейния мобилен телефон.

Докато я чакаше да свърши разговора, Люк мислено поздрави партньора си. Не осъзнаваше точно къде беше насочен погледът му, докато тя не свърши разговора си и не се върна при него. Дотогава той вече беше сигурен в онова, което беше забелязал и преди — Кристи Петрино наистина имаше страхотен задник.

Когато се върна при масата, лицето ѝ беше също толкова бяло, колкото и когато беше изтичала вън от тоалетната и се беше блъснала в него. Тя нервно хапеше долната си устна.

— Лоши новини от дома? — запита той, като повдигна едната си вежда.

За части от секундата, когато погледите им се срещнаха, нейните очи бяха незащитени. Той видя страх и отчаяние в тях и мускулите му веднага се напрегнаха — отговор, който не беше доброволен. И той осъзна, че мисията му току-що се е разраснала — трябваше не само да се раздаде правосъдие на Майкъл де Палма, трябваше да опази Кристи жива и здрава.

— Нещо такова. — Тя му се усмихна, но това беше слаб и мъчителен опит, не беше като лъчезарната усмивка, извикала трапчинки на бузите ѝ. — Виж, за вечерята — не мога. Трябва да вървя.

После, без да каже дума, тя се обърна с гръб към него и се отдалечи. Люк остана на мястото си и гледа след нея. Когато тя почти се беше скрила от погледа му, той извади предавателя от джоба си.

— Ти си на ред — каза той на Гари, който беше в колата на паркинга. — Тръгна към теб. Не я изпускай от очи.

ГЛАВА 12

Видян на лунна светлина, хотелът „Силвър лейк“ беше един от най-романтичните на острова — истински рай за туристите. Той застана пред него, близо до басейна и до някакъв храст, който изпълваше въздуха със сладък и упойващ аромат, и загледа сградата с възхищение. Не беше сам, в басейна имаше две двойки и деца, въпреки че беше почти полунощ. Те обаче не го притесняваха. Той отново беше невидим, смесваше се с хората и с нощта.

Кристи щеше да прекара нощта в стая 322.

Третият етаж представляваше известна трудност, но не беше нещо, с което да не може да се справи. Нейната стая нямаше тераса, което винаги улесняваше нещата. Имаше начини как да се изкачиш дотам. Но тъй като такава възможност не съществуваше, трябваше да измисли нещо друго. Закритите коридори също не бяха нещо лошо. В хотелите обикновено не се разхождаха хора след, да кажем, три след полунощ.

Клиентите на хотела, освен това, бяха предимно възрастни двойки или семейства с деца, което също щеше да помогне на плановете му.

Минус бяха охранителните камери. Почти всички хотели вече имаха такива. Като гаранция за правата на туристите и в случай, че нещо се случи с тях. Но камерите тук, както и на почти всички други места, имаха ограничено приложение. Те покриваха изцяло фоайето и района около асансьорите, но само отчасти коридорите, където бяха разположени стаите за гости. Нямаше камери по стълбището.

Беше проверил.

Така че, възможно беше да се избегнат камерите, а стълбището беше на разположение, ако се наложеше бързо бягство.

Трудността възникваше, когато се запиташе как да проникне в стаята ѝ. О, ключалката и веригата не бяха проблем. Щеше да се справи с тях за минута най-много. Но вече беше открил, че тя е подозрителна по природа. Може би щеше да се чувства в безопасност

тук, в този прекрасен семеен хотел. Но ако не станеше така и тя отново барикадираше вратата, с което му попречеше да влезе бързо, нарастваше възможността да привлече вниманието с крясъците и писъците си или да телефонира на някого за помощ.

Или, макар това да не беше възможност, която да му допада особено, винаги можеше да изчака до утре.

Ако продължаваше да я преследва, рано или късно щеше да му се удаде възможност да я отвлече. Днес почти беше успял. Но тя беше успяла да му избяга, което обаче нямаше да има никакво значение за крайния изход на нещата. Красивите малки газели винаги попадаха на правилното място и време за него, но погрешно за тях. Проблемът беше, че той не можеше да си позволи лукса да отдели на лова неограничено време. Защото той не я искаше само за да си поиграе с нея. Искаше я мъртва.

Защото, рано или късно, тя щеше да си спомни къде го е виждала. Той си я спомняше перфектно. Можеше да възстанови срещата им, до най-малката подробност.

С тази мисъл в главата, той глътна и последните капки от колата, която държеше в ръка, хвърли кутийката в кошчето за отпадъци и тръгна спокойно и уверено към хотела.

ГЛАВА 13

Зората на следващия ден беше ярка и красива, още един великолепен ден в рая. Кристи знаеше, защото беше будна, когато слънцето изгря. Тя стоеше до огромния прозорец на хотелската си стая, от който се откриваше истинска панорама, и гледаше как вълните заливат безлюдния бряг. Видя и се наслади на блестящите потоци розова и пурпурна светлина, на златистите отблясъци, озарили небето и морето. Не че състоянието на ума ѝ беше спокойно и предполагаше наслаждение на природата. Макар че беше струпала всички мебели от стаята пред вратата, не беше успяла да спи достатъчно и добре. Всяка стъпка по коридора отвън, всеки звук от отваряща се или затваряща се врата, всеки шум от съседен прозорец я стряскаше и сърцето ѝ започваше да препуска.

Обаче нищо не се беше случило. Никой не я беше обезпокоил. Бяха я оставили на спокойствие.

Въпреки това тя нито за секунда не си беше позволила да помисли, че всичко е приключило. Нищо не се беше променило. Тя не беше в безопасност и не беше свободна.

Телефонното обаждане, получено в парка, ѝ беше дало ясно да го разбере. Макар да бяха минали часове оттогава, все още ясно чуваше всяка дума от разговора.

— Ало? — беше казала с ясното съзнание, че Люк я наблюдава. Беше се отдалечила от него и обърнала гръб повече от сигурна, че той нищо не би могъл да чуе. Никога не беше изпитвала такава радост в живота си да види някого, както когато буквално се беше блъснала в него на излизане от тоалетната. А в онзи момент ѝ се искаше да може да щракне с пръсти и той просто да изчезне.

— Какво си мислеше, че правиш, когато се обади на Амори? Мислиш, че той ръководи шоуто? Аз ръководя шоуто. Няма да се обаждаш на никого, докато не ти кажа, ясно ли е?

— Кой си ти? — Коленете ѝ омекнаха, тя се облегна на дървото и съвсем забрави за Люк. Откъде този човек знаеше, че се е обадила на

чичо Винс? Тя си задаваше трескаво този въпрос, но не намираще отговор. Дали чичо Винс му беше казал? Или...

— Кралят на шибаната Вселена, окей? Чуваш ли какво ти казвам? Няма да се обаждаш повече на Амори.

— Чувам те.

— И по-добре да ме слушаш. Това тук да не ти е някаква шибана игра!

— Някой се опита да ме убие снощи. Ти ли беше? — Тя дишаше трудно.

Възможно най-кратката пауза.

— Ако се бях опитал да те убия, щеше да си мъртва. Сега ме слушай. Има промяна в плана. Забавяне. Ще получиш доставка в къщата през следващите два дни. Тогава ще ти се обадя и ще ти кажа какво да правиш. По същото време, както преди — около един след полунощ. Бъди там, разбра ли?

— Но аз...

В гласа ѝ се усещаше паника, когато започна да обяснява, че не може и няма да го направи, че няма да остане нито в къщата, нито на острова, нито някъде в радиус от хиляди мили дори час повече, камо ли два дни, че е ужасена от нападението снощи и мисли, че мъжът ще се върне да довърши работата си и че всичко, което тя иска, е да се прибере у дома и отново да води спокоен живот.

Обаче не ѝ беше даден такъв шанс.

— Бъди там или наистина ще си мъртва! — каза той и затвори.

Както и разговорът, гласът също беше запечатан в ума на Кристи. Беше сигурна, че е на мъжа, който ѝ се беше обадил два пъти преди това — първия път, за да занесе куфарчето до паркинга и втория — да отиде до маяка, но беше също така сигурна, че не го е чувала никога преди в живота си. И двата пъти го беше послушала и изпълнила заповедта и двата пъти се беше срещнала с нападателя си. Или поне тя мислеше така. Възможно беше ботушите, които беше видяла в тоалетната, да не са неговите. Тя обаче не мислеше така, не приписваше всичко на страха си. Шестото ѝ чувство никога не грешеше. А щом беше така, този глас или подготвяше убийството ѝ, или нападателят беше в състояние да следи действията ѝ. Или, въпреки че го отричаше, този, който се обаждаше, беше нападателят и...

Основното беше, че тя имаше две възможности — или всичко беше планирано, или тя случайно се беше превърнала в мишена на сериен убиец.

И в двата случая някой искаше да я види мъртва.

Стана обед. Трудно ѝ беше да напусне сигурността на хотела. Облечена отново в специално купени розова тениска и черни къси панталонки, Кристи напъха новите си вещи в найлоновата торбичка, в която бяха дрехите от магазина, провери дали Майкъл е върнал телефонното ѝ обаждане (*не беше*) и като нямаше повече извинение за закъснението, трябваше да тръгне. Излезе на паркинга и отново се почувства като в сауна. Кожата ѝ заблестя от ситни капчици пот, но тя трепереше леко, докато вървеше към колата си. Движеше се бързо и се оглеждаше подозрително за всеки и всичко, което се движи. Чувстваше се така, все едно имаше нарисувана мишена на челото. Чувството, че някой иска да те убие, не би могло да е приятно, изнервяше я. Беше толкова изнервена, че като стигна до колата си, се спря с ключовете в ръка, преди да ги пхне в ключалката. После, като се чувстваше малко глупаво, се наведе да провери дали има бомба. Не че знаеше как изглежда едно такова устройство, но щеше да забележи, ако нещо е по-различно отпреди. Не забеляза нищо подозрително под колата, нито под предния капак, нито в багажника, където откри пистолета, който майка ѝ ѝ беше дала, когато се беше преместила да живее в собствен апартамент. Той беше все още в калъфа си. За Кармен, която държеше един пистолет в чекмеджето с бельото си, друг — в дамската си чанта и трети — в жабката на колата си, пистолетът беше домашна необходимост като микровълновата фурна и ютията. За Кристи, която мразеше оръжието от всякакъв вид, пистолетът беше нещо, което трябва да скриеш някъде и ако е възможно, да забравиш за него.

Досега. Сърцето ѝ заби малко по-бързо, когато отвори калъфа и взе пистолета. Беше тежък. Металът беше топъл от горещината в багажника, чувстваше го странно гладък и галъвен в ръката си. Слънчевите лъчи се отразяваха от стоманата. Тя постави пръст на спусъка и зачака познатото свиване на стомаха, което винаги се появяваше, когато докоснеше оръжие. Стомахът ѝ се напрегна, но не се сви и не ѝ прилоша, както когато майка ѝ ѝ го беше дала, за да го прибере вероятно в своето собствено чекмедже за бельо в новия си апартамент. Беше минало време и тя беше забравила за

съществуването на пистолета. Мразеше оръжията така, както някои хора мразят паяците, но, благодарение на своите първи години в Плезънтвил знаеше как да използва оръжие. Баща ѝ я беше научил.

Сега обаче нямаше да мисли за това. Спомените ѝ трябваше да са достатъчни за целта. Важното беше, че знаеше как се използва пистолет. Щом беше заложен животът ѝ, щом се наложеше да стреля, за да се защити, можеше да го направи. И щеше да го направи, реши тя, като си спомни как Елизабет Смолски беше заклана на плажа и как блестящите зли очи я бяха погледнали през вратата на банята.

О, да, щеше да го направи.

Проблемът беше, че имаше пистолет, но нямаше патрони. Не беше зареден, когато майка ѝ ѝ го даде, а кутията с патроните, каквато също ѝ беше дадена, май беше загубила отдавна. Но това можеше лесно да се поправи. Тя прибра пистолета в джоба си, като се чувстваше малко смешно, влезе в колата и пое към магазина „Хардис Спортинг Гуудс“, който, ако си спомняше добре, не беше далеч от офиса на шерифа.

— Вие сте вероятно двайсетата жена, на която продавам патрони или някакъв вид оръжие днес — каза ѝ продавачът. Беше едър мъж към петдесетте с бирено коремче, което се плъзгаше свободно наляво и надясно над колана на панталоните му. Името, изписано на тениската му с поло яка, беше Дейв. — Сигурно сте прочели статията във вестника.

Кристи изпита някакво лошо предчувствие.

— Каква статия?

— Онази, в която се говори за сериен убиец. — Той ѝ подаде кафявата кутия с патроните заедно с рестото. Кимна вляво и добави: — Имам броеве от него ей там.

Кристи погледна и видя, че единият рафт близо до изхода е пълен с внимателно подредени вестници. Тя благодари набързо, отиде и взе един брой, после бутна вратата и излезе навън, в мъчителната горещина.

Докато прекосяваше паркинга, намери статията. Заглавието беше изписано с едри черни букви и гласеше: **ДАЛИ ПО ПЛАЖА НИ НЕ БРОДИ СЕРИЕН УБИЕЦ?** Под заглавието имаше осем малки снимки, подредени в две правилни редици. За Кристи беше лесно да ги разпознае като снимките, които беше видяла в офиса на шериф Шулц

предния ден. Тя се настани зад кормилото, включи климатичната инсталация и прочете статията.

„Осем млади жени са изчезнали от крайбрежни градове през последните три години. В събота вечер една от тях беше намерена мъртва на плажа на остров Окраоук. Елизабет Ан Смолски, на 21 години, от Атина, Джорджия, била още жива, когато туристка я намерила да лежи на плажа малко след полунощ. Тя починала от рани, нанесени от остър нож, преди спасителите ѝ да стигнат до мястото. Шериф Майер Шулц описа случилото се като «особено жестоко убийство». Тери Лин Милър, на 21 години, от Мемфис, Тенеси, която изчезнала заедно със Смолски на 2 август, още не е открита. Както и нито една от шестте млади жени на възраст от 18 до 25, които са докладвани като «изчезнали» в район от двеста мили по крайбрежието на Външните брегове. Нито една от изчезналите жени не е била местен, постоянен жител. Освен че са били гости за градовете, те имат почти еднакви физически характеристики: всички са описани като привлекателни, стройни и тъмнокоси. С изключение на Тери Лин Милър, всички са с коса до раменете или по-дълга. Това, както и убийството на Елизабет Смолски, навежда някои от местните власти на мисълта, че в района броди сериен убиец, който отвлеча момичетата, докато се забавляват на плажа. Властите го наричат Скитника по плажовете...“

Имаше и още, но ръцете на Кристи трепереха толкова силно, че думите се замъгляваха пред очите ѝ. Така, както ги виждаше заедно, младите жени наистина много си приличаха. Би могло да бъдат сестри. Тъжното беше, че всички се усмихваха, всички изглеждаха щастливи, очевидно без да имат и най-малката представа какво им готви бъдещето. Като си спомни съдбата на Елизабет Смолски, на Кристи ѝ се зави свят. Наложил се да облегне глава назад и да затвори очи. Вестникът падна от изведнъж изнемощелите ѝ ръце. Не можеше да избие от главата си яркия спомен за онези няколко минути на плажа,

когато бедното момиче я беше молило за помощ, а тя беше избягала. Но ако не беше избягала, без съмнение също щеше да умре, напомни си с ожесточение. И все още можеше да умре.

Но не и ако се постараете да го избегне.

Проклетата да е, ако се остави да си отиде така нелепо. Да израснеш в Плезънтвил имаше своите минуси, но имаше един огромен плюс — знаеше какво трябва да прави, за да оцелее.

Чувството, че отново е следена, бавно се просмука в съзнанието ѝ. Когато разпозна предупредителното настръхване на кожата на тила си, тя ококори рязко очи и изправи гръб. Пулсът ѝ биеше неравномерно, тя стисна кормилото с две ръце и се огледа. Много коли, много хора. И нито един като че ли не обръщаше особено внимание на нея.

Но сърцето ѝ биеше тежко и цялата ѝ кожа настръхна.

За нея това беше достатъчно. Тя си пое дълбоко дъх, запали двигателя и излезе от паркинга. Докато шофираше, виждаше с крайчеца на окото си осемте малки снимки с лицата на изчезналите жени. И все мислеше, че можеше да е една от тях. По челото ѝ изби студена пот, дланите ѝ овлажняха и кормилото стана хлъзгаво.

Паниката нямаше да ѝ помогне. Но мисленето можеше.

Планираше следващата стъпка да е спирането в компанията, която щеше да осигури новите ключалки за къщата. Но вместо това прекоси селището, за да отиде до „Кърл-О-Рама“. Изведнъж реши, че теорията за серийния убиец е напълно възможна. И тогава, най-вероятно, тя беше негова цел, защото той се страхуваше, че може да го идентифицира. Или защото отговаряше на физическите характеристики на изчезналите жени.

Това беше нещо, което можеше да промени.

Като влезе в „Кърл-О-Рама“ доста по-уверено, отколкото се чувстваше, тя каза на момичето на рецепцията какво иска. Минути по-късно, обвита в черен найлон, беше застанала пред мивката за измиване с шампоан, защото фризьорката Клод щеше да работи с косата ѝ. Клод беше висока и пълна, облечена в черно, и носеше косата си на спретната конска опашка, вързана ниско на тила. Клод постави стола така, че тя да е с гръб към огледалото. Не ѝ разреши да се погледне, докато не е привършила работа.

— На теб стои *фантастично* — каза тя и разроши небрежно новите ѝ, къси къдри. — Толкова млада, толкова свежа, толкова нова.

На стола до нея, жена на средна възраст с коса, завита във фолиеви парченца, вдигна поглед от списанието, което четеше, и изгледа Кристи с възхищение.

— Съпругът ти наистина ще е изненадан.

— Не съм омъжена.

— О, така ли? Е, не съм изненадана. Съпрузите не обичат жените им да променят косата си. — Смръщила вежди, тя погледа Кристи още малко, после погледна собствената си фризьорка, русокоса и доста пълна, която в момента метеше пода, след като си беше починала няколко секунди. — Знаеш ли, Линда, може би и аз трябва да подстрижа косата си така.

— Хенри ще те убие. — Линда разви едно от парченцата фолио, за да провери какъв е цветът. — Винаги си казвала, че обича косата ти да е дълга.

— Но това е толкова досадно. И я нося така още откак съм завършила гимназия. А съм вече на четирийсет и седем!

— Понякога е добре да направиш нещо различно — каза Клод и завъртя Кристи, за да може да се погледне в огледалото. — Човек може и да се отегчи да вижда все едно и също лице сутрин. — Тя срещна погледа ѝ в огледалото и запита: — Е, миличка, ти какво мислиш?

С широко ококорени очи, Кристи гледаше отражението си. Не приличаше на себе си, беше първата ѝ мисъл. Косата ѝ едва стигаше до линията на челюстта, падаше на въздушни слоеве и беше руса като тази на Мерилин Монро.

— Определено не е скучно — каза като продължаваше да се гледа. С нейните очи и кожа, този цвят не би трябвало да ѝ отива, но странно, отиваше ѝ...

— И аз това искам. Нещо, което да не е скучно — каза жената до нея твърдо.

— Мерилин... — каза Линда, което прозвуча като предупреждение.

— Харесва ми — каза момичето от рецепцията, което беше напуснало поста си, за да участва в представлението.

Сега всички, които се намираха там, гледаха втренчено косата на Кристи.

— Винаги можем отново да я направим тъмна, ако пожелаеш — предложи Клод. Очевидно беше приела факта, че тя се гледа дълго в огледалото, като израз на съмнение.

— Не. — Кристи не се чувстваше добре като център на внимание. — Това е перфектно. Точно каквото исках.

Което беше истината, мислеше тя, докато вадеше кредитната си карта, без дори да се интересува колко ще трябва да плати за тази пълна промяна. Макар да подозираше, че с плащането за хотелската стая, наложилите се нови покупки и сега — това, сигурно е близо до кредитния си лимит. Не ѝ помагаше и мисълта, че тъй като сега беше безработна, банковата ѝ сметка нямаше да се напълни скоро. Само че финансовото ѝ здраве трябваше да отстъпи на заден план. Животът ѝ беше по-важен. Новата ѝ прическа щеше да ѝ помогне да го запази.

Няколко часа по-късно тя все още имаше проблеми с това да разпознава самата себе си всеки път, когато зърнеше отражението си в някоя блестяща повърхност или огледало. Но можеше да гледа на това и откъм веселата страна — онзи, който се опитваше да я убие, също нямаше да я разпознае.

Разбира се, фактът, че се налагаше да остане в къщата, можеше да е фатален — тя трепна при тази дума — за нея.

Беше почти шест и половина, когато събра достатъчно кураж да спре пред гаража. Не искаше да изчака до по-късно, защото самата мисъл да влезе в къщата след падането на мрака караше стомаха ѝ да се свива и превръщаше коленете ѝ в желе. Хрумна ѝ да се обади на шерифа и да го помоли да изпрати помощника си да я пази през нощта, но макар и неохотно, отхвърли тази мисъл. Знаеше как работи мафията. Тя можеше да преодолее всичко. Какво беше за нея някакъв си шерифски офис в малък град? Освен това самият шериф Шулц отговаряше на описанието на нейния нападател. И освен това какво, ако шерифът ѝ изпрати Кастелано? Ако се довереше не, на когото трябва, все едно да скочи сама в тигана.

Горчивата истина беше, че е съвсем сама.

Като не желаше да си спомня какви поражения може да нанесе, което и да е огнестрелно оръжие, Кристи извади пистолета, автоматичен „Колт“, трийсет и осми калибър, и се обля в студена пот, докато го зареди. Навън горещината и влажността бяха намалели до поносими граници, макар слънцето все още да се усмихваше

благосклонно от западния хоризонт. Вътре в къщата беше хладно и тъмно. Всичко изглеждаше на мястото си, съвсем спокойно. Видът на къщата, осъзна Кристи с известна изненада, докато прекосяваше бързо стаята с вече заредения пистолет в ръка, не подсказваше, че тук се е разиграла грозната сцена на нападението. Стъклото на вратата беше отново поставено, счупените парчета — изметени. Скринът беше върнат на мястото му под огледалото в далечния край на спалнята. Банята беше почистена и беше поставена нова врата. Само етажерката липсваше. Когато и да бяха изпратили от компанията, беше свършил страхотна работа. И все пак всичко, което тя искаше, беше да се махне по-скоро оттук.

Което, разбира се, нямаше да се случи. Докато не получи и предаде онова нещо, за което ѝ беше говорил загадъчният глас, трябваше да остане в къщата. При тези обстоятелства трябваше, доколкото може, да се погрижи за своята безопасност. Вече имаше пистолет. Освен новите ключалки, на входната врата беше поставена алармена инсталация, която щеше да вдигне шум от поне хиляда децибела. На вратата, която водеше от гаража в кухнята, бяха поставили същото изобретение. Вратата на двора беше малко неудобна, но тя беше намерила аларма и за нея, както и скоба, която щеше сериозно да попречи на похитителите да влязат безпрепятствено. С всичките тези приспособления, тя се чувстваше достатъчно в безопасност, за да разтовари покупките, които беше направила в супермаркета. После отиде да се преоблече. След двата дни, прекарани в онова, което можеше да се намери в магазина за подаръци на хотела, беше добре отново да облече нещата си.

Обаче не можеше да използва банята, където беше нападната. Взе душ във втората баня възможно най-бързо, сигурно постави рекорд в тази операция, а през цялото време в ума ѝ се въртяха сцени от филма „Психо“, подсуши се, obu бикините си и навлече лимоненожълта памучна рокля с голяма розова роза отпред. Свободна и с дължина до коленете, тя беше идеална за онова, което Кристи имаше наум — вечер, прекарана пред телевизора и мисли как да запази живота си.

Роклята, в добавка към новата ѝ прическа и новия цвят на косата ѝ, я караше да прилича на слънчев лъч или на светкавица, реши Кристи, като се огледа в огромното огледало, заемащо цялата врата на

банята. Или на глухарче. Или на нарцис. Не приличаше на себе си — жена, чийто консервативен стил беше преднамерено избран, за да отразява едновременно и професията ѝ и решимостта ѝ да се издигне в нея, както и факта, че е изключително сериозна млада жена.

Но русата коса я правеше по-секси. Да, определено беше по-секси и по-уязвима на вид. Очите ѝ изглеждаха по-големи, а скулите ѝ — по-високи. Вероятно новата дължина на косата постигаше тези ефекти.

Тя само се надяваше, че блондинките наистина се забавляват повече в живота. Или поне имат по-добър късмет. Като брюнетка не беше прекарала кой знае колко добре времето си.

Взе пистолета в ръка и стомахът ѝ се сви по познатия начин. Врхлетяха я лоши спомени, но тя решително ги отблъсна. Стисна оръжието по-здраво и влезе в дневната, остави го на масичката за кафе, сви се на дивана и мислено започна да прехвърля възможностите, с които разполагаше. След като се занимава с това около петнайсет минути и стигна до извода, че цялата тази работа никак не ѝ харесва, тя се предаде. Направи каквото може да се пребори с надигащата се паника, отиде до входната врата и погледна през стъклото.

Над океана започваха да се събират пурпурни облаци, което вероятно предвещаваше още една буря, но вечерта беше великолепна. Виждаше се плажът зад дюните. Той се посещаваше свободно от туристите, въпреки бруталното убийство, станало там преди две нощи, и дори в момента там имаше хора — тя погледна часовника в кухнята — 7:35. Оставаше още час дневна светлина и възрастните и децата еднакво се наслаждаваха на слънчевите лъчи, веселяха се в топлата като чай вода или просто се разхождаха по пясъка, като че ли нищо лошо не се беше случило там. Кристи ги гледа един миг завистливо. Какво не би дала да е една от тях, способна да се радва на красотата на мястото, на ваканцията си, щастлива и свободна. Или поне освободена от ужаса.

Вниманието ѝ привлече движение в храстите близо до вратата. Тя се напрегна и ги изгледа с крайчеца на окото си, страхливо, като да им нямаше доверие. Зеленината беше толкова гъста, че беше невъзможно да се види нещо през нея, но беше с височина само до коленете. Щеше да види нападателя си, освен ако първо не получише

инфаркт. Тя ги гледаше с тревога и когато нещо неочаквано изскочи от тях, тя изтръпна.

Беше черен котарак. Голям черен котарак. Котаракът на Люк. Марвин, май така се казваше. Тя си спомняше с ярки подробности първия път, когато го беше видяла.

В устата му имаше малка сива птичка, която напразно се мъчеше да се освободи. Всички мисли за серийни убийци и поръчкови убийства излетяха от главата ѝ на мига. Кристи свали скобата, изключи алармената инсталация, освободи ключалката и отвори вратата. Соленият бриз погали лицето ѝ. Ушите ѝ бяха изпълнени с весели гласове и рева на океана.

— Ти! Пусни това! — извика тя и запляска силно с ръце, щом излезе в двора.

Котаракът уплашено подскочи. Беше толкова изненадан, че изпусна птичката, която разпляска отчаяно криле, опитвайки се да подскочи по-нататък.

— Изчезвай! — Кристи плесна отново с ръце с надеждата да изплаши котарака.

Марвин я изгледа презрително и фокусира вниманието си върху птичката. Клекна, мускулите се очертаха ясно под късата му козина, очевидно се канеше отново да я улови. Кристи беше по-бърза от него.

— Лош котарак! — скара му се тя и го взе на ръце, въпреки че нещастният му вид беше очевиден.

Котаракът беше едър, тежък и мускулест. Тежеше вероятно двайсет паунда и не се опитваше да скрие недоволството си от това, че са му подплашили вечерята. Гърчеше се, опитваше се да се освободи, но тя, която от малка обичаше котките, вече го беше пхнала на сигурно място под мишницата си, като с едната си ръка държеше предните му лапи. Птичката, подскочи два пъти и успя да излети. Като я видя над главата си, котаракът размаха опашка и започна да мяука.

— О, млъкни!

Кристи го почеса зад ушите. Този жест като че ли не го умилостиви. Той беше напрегнат, ръмжеше недоволно, очевидно изразяваше възмущението си от прекъсването на това важно занимание в живота му. Тя чувстваше как забива задните си лапи в гърба ѝ, и направи движение да ги улови.

— Кристи, това ти ли си?

Мисис Кастелано се появи откъм края на оградата и се спря, за да изгледа Кристи със смръщени вежди. Тази вечер тя беше облечена в дълъг халат на цветя и се подпираше на бастун. Босите ѝ крака бяха обути в евтини сини сандали, каквито могат да се намерят във всеки супермаркет. Над тях, босите ѝ глезени бяха дебели като наденички. Бялата ѝ коса беше причесана плътно към главата, но преди това беше оформена на къдри. Зад нея беше племенникът ѝ, все още огромен, все още страшен, все още в униформа и с оръжието на представител на реда. Той също смръщи вежди, като я видя.

— Да, аз съм.

Кристи трябваше да положи усилие, за да се пребори със страха и да не се скрие обратно в къщата.

— Направила си нещо различно с косата си? — Мисис Кастелано звучеше наистина изненадано.

— Реших да стана руса.

— Отива ти. Това е. — Старицата кимна със задоволство и спря да се мръщи. — Да, виждам защо. Добавя нещо... Изглеждаш по-добре. Не мислиш ли и ти така, Горди?

— Косата изглежда наистина добре. — Той срещна погледа на Кристи.

— Благодаря — каза тя, като се опита да прикрие, доколкото може, недоверието, което изпитваше към него.

— Печяхме се на слънце в двора на леля Роза и те чухме да викаш — обясни Кастелано. — И решихме, че може би имаш нужда от помощ.

— Просто спасих една птичка от устата на котарака на съседа си — отговори Кристи.

Той може и да беше невинен колкото и едно бебе, но я изнервяше. Не ѝ харесваше начинът, по който я гледаше. Не ѝ харесваше и външният му вид и определено се чувстваше неудобно в присъствието му. На този етап, това беше напълно достатъчно за нея.

— Искаш ли да хапнеш с нас? Имаме пържоли — каза мисис Кастелано.

— Хм, благодаря, но мисля, че е по-добре да занеса това лошо момче в дома му, преди отново да се е изгубил. Тъкмо се канех да си взема ключовете и да се отбия при съседа. Не можем да му позволим да изяде всички птички, нали?

С тревожно тупкащо сърце, Кристи се скри в къщата, за да вземе дамската си чанта, като през цялото време наблюдаваше Кастелано през стъклото. Ако направеше някакво движение към нея, щеше да изтича с писъци през входната врата. Но той не направи нищо такова. Тя излезе отново, стиснала здраво Марвин, който все още показваше очевидно намерение да поднови лова си, затвори вратата след себе си и чу как ключалката щракна.

— Е, аз ще се върна скоро.

— Ако искаш да дойдеш у нас по-късно, чувствай се поканена. — Кастелано срещна погледа ѝ и се усмихна. Беше привлекателен, по грубия мъжки начин, но Кристи беше готова да се разтрепери при мисълта, че тези усмихващи се тъмни очи може да са същите, които я гледаха през отвора на вратата в банята. — Леля Роза и аз обикновено гледаме телевизия до към полунощ.

— И дори до по-късно — намеси се мисис Кастелано.

— Благодаря, ще го имам предвид.

Като мина край тях с усмивка и кимване на главата, Кристи едва се сдържа да не затича по пътеката, която водеше към къщата на Люк. Беше преполовила пътя дотам, когато ѝ хрумна, че тича към Люк, защото, откак беше започнал този кошмар, се чувстваше в безопасност само когато беше с него.

ГЛАВА 14

— Тя се размърда. Вече мина през вратата на двора! — извика Гари от командното табло, където наблюдаваше действията, развиващи се в съседната къща.

Люк, който беше прекарал деня по петите на Кристи из града, току-що влизаше в спалнята, след като беше взел душ.

— По дяволите! — Като проклинаше под носа си, Люк се загърна в хавлията и грабна първите дрехи, които му попаднаха. — Къде, по дяволите, отива сега? — После, като размисли: — Каза, че е минала през вратата на двора?

— Точно така казах! — извика Гари в отговор. — Чакай, влезе обратно в къщата. Взе чантата си. Носи нещо... Не, затвори вратата. Отново тръгва.

— Взе ли оръжието със себе си? — Люк обу чифт стари дънки и също толкова стара сива тениска.

— Не. Остави го на масичката за кафе. Виждам го и в момента.

— Изглежда така, сякаш е тръгнала към плажа? С бански ли е? — Люк намъкна тениската през главата си и се огледа за някакви обувки. Аха, ето ги.

— Не знам. Може би под дрехите. Искаш ли аз да тръгна след нея?

— Аз съм готов. Ти продължи своята работа.

А това, което Гари правеше, беше да събира всяко късче информация, което се намираше във вестниците в куфарчето на Кристи, и да ги преглежда през компютъра. Работата вървеше бавно и досега не бяха открили нищо, но Люк продължаваше да се надява да открият място, код, изречение, нещо, което да ги насочи по някаква следа. Разбира се, това можеше и да е уловка, но...

Той тъкмо обуваше втората маратонка, когато на вратата се почука. За части от секундата, Люк замръзна. Не можеше да бъде. Какви бяха шансовете да е някой друг?

— Аз ще отворя! — извика Гари.

Люк го чу да прекосява дневната и вече беше готов да действа. Като познаваше Гари, той сигурно беше забравил да затвори вратата, която водеше към командния пулт.

Наистина я беше забравил. Люк стигна до миниатюрната трета спалня за части от секундата и затвори вратата в мига, в който Гари отвори входната. Две огромни крачки и той вече беше в дневната. Влезе точно навреме да види как Кристи се усмихва на Гари и пристъпва вътре. Погледът на Люк я обхвана от главата до петите — беше преживял ужаса от новата ѝ прическа още когато тя беше излязла от фризьорския салон — и се фокусира върху онова, което държеше в ръце.

В ръцете ѝ беше *котаракът*.

— Котаракът ти отново беше в двора ми — каза тя, докато Гари, застанал зад нея, я гледаше с широко отворена уста. — Малко е разтревожен, защото го накарах да пусне птичката, която беше уловил.

Имаше определено неодобрение в начина, по който каза „птичка“. Не че това притесняваше Люк. Той не даваше и пет пари, ако ще котаракът да уловеше всички птички във вселената. Това, което го тревожеше, беше очевидното ѝ очакване той да поеме котарака от ръцете ѝ.

Люк успя да придаде виновно изражение на лицето си и изглежда котарака, който също го изглежда в отговор. Очите му представляваха две много тесни цепки. И блестяха ядосано в наситен жълт цвят. Той ръмжеше ниско и размахваше с опашка, като удари с нея Кристи по бедрото в опит да се освободи. Кристи го задържа, защото очакваше Люк да я освободи от това бreme.

Времето като че ли се проточи безкрайно дълго, но всъщност беше изминала не повече от секунда, преди Люк да схване колко отвратителна е ситуацията. Този котарак съвсем не беше домашен любимец, беше хищник. Може и да е бил любимец някога, но...

Сега го гледаше, настроен войнствено, мускулест и настръхнал. Изглеждаше котешкият Майк Тайсън.

— Благодаря, че го доведе у дома. — Той се усмихна и протегна ръце към котарака, с което заслужаваше Нобелова награда за актьорско майсторство.

— Не можех да го оставя да изяде всички птички.

Освободена от теглото му, Кристи избърса длани в роклята си. О, господи, по килима се посипаха черни котешки косми. Гари, все още зад нея, придоби още по-ужасено изражение.

— Разбира се, че не — каза Люк.

Котаракът беше тежък. И лукав. Веднага щом се озова в ръцете му, засъска и се опита да избяга през все още отворената входна врата. Люк с радост би му позволил да го направи, но това може би щеше да изглежда подозрително в нейните очи. Та нали това беше неговият домашен любимец! А и Гари вече затваряше вратата.

— Става такъв, когато е много гладен — каза Люк възможно най-сърдечно, положил огромни усилия гласът му да звучи съвсем нормално, и се обърна така, че тя да не вижда нито изражението на лицето му, нито котарака. — Ще отида да го нахраня.

Занесе котарака в банята, а той се опита да го одраска по гърдите.

— По дяволите! — Проклятието излезе от устата му, преди да е успял да го спре. Той хвана лапите на котарака и го отдалечи от тялото си, като добави, в случай че някой слушаше: — Току-що се сетих, че сме свършили котешката храна.

— Ще я включа в списъка с покупки — каза услужливо Гари, а Люк хвърли животното в спалнята си и бързо затвори вратата. Кой би могъл да си помисли, че след всичко тя ще си спомни за котарака?

Люк се отби в банята, за да поръси одрасканото място с антисептичен прах — доколкото знаеше, Гари беше единственият човек на Земята, който използваше такъв — и трепна, когато химическото вещество попадна върху кожата му, намаза го и с крем антибиотик и се върна в дневната, с пресилена усмивка на лицето.

Кристи беше седнала на един стол, подпряла лакти на плота в кухнята, където закусваха, и гледаше как Гари вади от фурната лазанята, която беше обещал на Люк за вечеря. Сега Люк забеляза, че тя е облечена в жълта памучна рокля, която е само два нюанса по-светла от косата ѝ. Роклята беше свободна, но сега, както седеше, тя очертаваше перфектно наистина забележителното ѝ дупе. Дългите ѝ загорели и също толкова забележителни крака бяха боси. Той виждаше очертанието на бикините ѝ. Прашки? Поклати глава. Бяха бикини, а такива тя носеше и... Той спря тези си мисли навреме, но не и преди пулсът му да се ускори.

— Съжалявам, че се забавих толкова — каза Люк. Кристи се обърна и го изгледа. — Но реших, че е по-добре да дам... — Тук той без малко да се издъни, защото забрави какво име беше дал на котарака. — Да му дам вечерята. Да, изглежда му пада кръвната захар. Подивява, когато е гладен.

Гари, който не знаеше нищо за котешката сага, хвърли на Люк див въпросителен поглед, увеличен няколко пъти от стъклата на очилата му. Кристи, за щастие, все още гледаше Люк и не забеляза.

— Гари ме покани да остана на вечеря. Имаш ли нещо против?

Кристи като че ли не беше сигурна, че е добре дошла. Той предположи, че се чувства неудобно или се срамува заради това, че предния ден беше отхвърлила рязко поканата му за вечеря. Или това, или фактът, че беше дошла, за да изрази недоволството си от „неговия“ котарак. Той я погледна — дългите ѝ тъмни кафяви мигли на фона на светлата коса бяха изключително съблазнителни — и сърцето му заби по-бързо.

— Не. Ще се радвам.

— Казах ѝ, че имаме храна, която ще стигне дори за повече от трима — намеси се Гари и започна да трака със съдовете. Люк се зарадва, че могат да отклонят вниманието си един от друг, и погледна към него, без всъщност да го вижда.

— Наистина ще се радвам да остана и оценявам жеста ви — каза Кристи.

— Какво си направила с косата си? — запита Люк и се подпря на плота.

Харесваше косата ѝ такава, каквато беше преди — копринена като кожата ѝ. „Добре, престани да мислиш за нея като за жена“, каза си той. Късата ѝ руса коса, която не го възбуждаше толкова, беше щастливо обстоятелство в живота му, ако въобще имаше здрав разум да види нещата по този начин.

Тя му се усмихна и слабините му се напрегнаха. „О, господи!“, помисли си той. Блондинка или брюнетка, тя все успяваше да сгорещи тялото му. Кое то, при дадените обстоятелства, не беше никак добре. Въобще не беше добре.

Усмивката ѝ изчезна.

— Помниш ли какво ти казах за възможността тук да има сериен убиец? Е, във вестника има статия за жертвите му. Осем през

последните три години, включително момичето, което намерих на плажа.

— Видях я — каза Гари, който продължаваше да сервира. — Докато чаках на опашка в зеленчуковия магазин. Всичките са брюнетки.

— Да — каза Кристи многозначително.

Последва кратко мълчание.

— Нима искаш да ми кажеш, че си била нападната от серийния убиец и се надяваш той да те остави на мира, защото си променила цвета на косата си?

Люк не можа да се сдържи. Трябваше да се засмее. Беше толкова смешно, типично по женски, странна логика и странна реакция на ужасяващата ситуация. Той беше едновременно и развеселен, и очарован от поведението ѝ.

Веждите на Кристи се склупиха застрашително. Господи, нима той не харесваше косата ѝ? Според жените, да изразиш такова мнение, е все едно да размахаш червен плащ пред бика.

— Между другото, косата ти изглежда страхотно — каза той.

— Люк, искаш ли да видиш масата? — запита Гари.

Радостен, че темата на разговора е променена, Люк кимна и заобиколи плота за закуска, за да влезе в малката кухня. Лазанята вдигаше пара. За времето, което бяха заедно, бяха открили едно: Гари обичаше да готви и беше добър в това, Люк обичаше да яде и беше добър в това. Беше почти като да си женен, разсъждаваше Люк. Само дето Гари никак не отговаряше на представата му за съпруга с пригладената си назад червена коса и дебели стъкла на очилата, с костеливото си тяло и неприятно поведение.

— Мога ли да помогна с нещо? Като например да приготвя салата? — запита Кристи и се настани на един от столовете.

— Вече е приготвена.

Гари извади салатата от хладилника, Люк също се настани до масата и само след минути те си подаваха чиниите със салата и лазаня и бърбреха като стари приятели. От мястото си Люк виждаше идеално целия двор. Вече беше почти тъмно и на хоризонта се струпваха огромни буреносни облаци. Хората бързаха да напуснат плажа. Вятърът се беше усилил. Водораслите по повърхността на водата се люлееха забележимо, както и шамандурите в далечината.

— Лазанята е прекрасна — каза Кристи.

Люк гледаше движението на устните ѝ, как те се сключват около вилицата. Насили се да извърне поглед. И очите му се спряха на Гари, който играеше ролята на неин антипод.

— Гари е наистина превъзходен готвач. — Люк наклони шишето с бирата си към него.

— Благодаря.

Гари се усмихна лъчезарно. Кристи гледаше ту единия, ту другия. Роклята се стегна около гърдите ѝ и тя направи нетърпеливо движение. Гърдите ѝ бяха добре закръглени...

Люк откри, че диша малко по-ускорено, и побърза да отпие от бирата си.

— А вие двамата как се запознахте? — запита Кристи, за да поддържа разговора.

Люк не искаше да гледа повече устните ѝ и погледът му се спря на извивката на шията ѝ — виждаше как мускулите ѝ се движат под сатенената кожа, когато преглъща. Представи си, че я целува... Господи, имаше отчаяна нужда от жена. От друга жена, не тази.

— Работим заедно — каза той и се концентрира върху храната.

Знаеше какво има предвид тя — с Гари не бяха никак подходящи за съквартиранти. Разбира се, в програмата не беше предвидено тя да ги види заедно.

— О, ти също ли си адвокат?

Този път, слава богу, тя обърна огромните си кафяви очи към Гари, който се задави с лазанята си.

— Да — отговори Люк вместо него, тъй като Гари беше зает да се изчервява и да кашля, да протяга ръка към чашата с вода.

Лъжата не беше една от силните страни на Гари. Когато приключеше разследването, Люк също щеше да престане да лъже. На първо място, ако не беше лъгал, сега нямаше да има котарак в спалнята си. Да, щеше да му се наложи да се справи с него по-късно. Но междувременно беше необходимо да продължи да лъже, и то възможно най-добре. Мъж, който лъже, рядко бива уличен, а да не те хванат е първо необходимо условие за оцеляването.

— Освен това, той е много добър адвокат. — Люк се опита да приеме възможно най-скромен вид. — Двамата си почиваме като заслужена награда, защото спечелихме последния случай.

Гари издаде неясен звук и отпи още вода.

— Досега не успяхте много да си починете, нали? — Кристи направи гримаса. — Това тук прилича повече на кошмар.

Аха, подход към темата. Сигурно щеше да успее да се справи, ако успееше поне за миг да престане да мисли какво друго би могла да прави устата ѝ, освен да яде лазаня.

— Изненадан съм, че не хукна обратно към Филадельфия.

Тя го погледна, измина секунда. Справи се добре, но той, който знаеше доста неща за нея, виждаше, че отчаяно се опитва да измисли разумен отговор. Всяка разумна жена, току-що оцеляла след жесток опит за убийство, ще затича към дома си колкото може по-бързо. Ако имаше такава възможност. Но от телефонния разговор беше станало ясно, че Кристи не може просто така да си тръгне. Тя беше принудена да остане и най-големият ѝ страх беше, че е мишена не на сериен убиец, а на наемен убиец. Въпросът беше: Защо? Кристи знаеше, но той — не. Тя най-после измисли отговор:

— Тази е първата ваканция, която имам от години... А и скъсването с приятеля ми беше наистина мъчително.

— Приятелят ти все още във Фили ли е? — Люк направи така, че въпросът да изразява съчувствие. Никой не знаеше между нея и Майкъл да е имало скъсване, а той беше проверил. Не беше обаче задължително Кристи да лъже.

— Не знам. — Тя отхапа от лазанята.

— Мислиш ли, че той също може да си почива някъде? — Той я гледаше остро, но с надеждата, че не издава нещо повече от нормален интерес.

— Аз... Не знам. — Тя изглеждаше нещастна.

— Не си ли говорила с него оттогава?

— Не съм. — Тя остави вилцата, пое си дълбоко дъх и погледна Гари. — Страхотна лазаня, но не мисля, че мога да хапна и хапка повече.

Чинията ѝ беше все още наполовина пълна. Вероятно въпросите му я бяха накарали да се почувства наистина неудобно. Той изпита вина, после си припомни, че просто си върши работата. А работата му беше да залови Майкъл де Палма.

— За десерт има сладолед — каза Гари и хвърли на Люк неодобрителен поглед. И без това беше ясно, че тук Люк е „лошото

момче“.

— Не, благодаря. — Кристи хвърли поглед на часовника и като че ли се поколеба. Люк проследи погледа ѝ и видя, че е почти единайсет. Време беше отново да поставят примамката в капана. Колкото по-скоро заловяха Майкъл, толкова по-добре.

— Ако наистина искаш да си тръгнеш, ще те изпратя до вас — предложи той и се изправи.

Кристи го погледна мълчаливо. За миг видя в очите ѝ страх — животински, силен, неподправен. Не можеше да я вини след всичко, което беше преживяла. Почувства се като най-голямото копеле, което някога е живяло на земята, но нямаше как. Независимо дали бяха скъсали или не, тя беше най-сигурната следа към Майкъл. Ако той беше наоколо, а чашката за кафе говореше „да“, рано или късно, щеше да посети Кристи. Със сигурност.

А макар тя да не го знаеше, нямаше причини повече да се страхува да спи в къщата. Той можеше и да я използва за примамка, но щеше да се погрижи да остане жива.

— Аз... — Тя като че ли се канеше да признае страха си, но се прекъсна, преглътна и се изправи. — Благодаря.

Той видя, че раменете ѝ се напрегнаха. Импулсът да я вземе в прегръдките си, да ѝ предложи утеха и закрила, да я увери, че е в безопасност, защото той и Гари са се подсигурили с всевъзможни електронни прибори и я наблюдават денонощно, беше толкова силен, че едва устоя. Жестоко беше, но трябваше да заловят Майкъл.

— Благодаря за вечерята, Гари — каза тъжно Кристи, когато Люк отвори вратата и безмилостно я избута през нея.

— Винаги си добре дошла — отговори Гари.

Като хвърли поглед през рамо към партньора си, Люк осъзна, че той също се чувства виновен. Само че изражението му подсказваше, че Гари като че ли ще остави вината да спечели, да надвие чувството му за дълг. Кавалерството му не беше мъртво, но в този случай трябваше да бъде задушено.

Люк затвори вратата, преди Гари да е имал време да направи нещо глупаво — като например да изплюе камъчето. Не можеше да позволи някой от двамата да провали разследването. За нищо на света.

ГЛАВА 15

— Наистина... е много тъмно — каза Кристи, когато стигнаха края на двора и завиха по пясъчната алея.

Тя вървеше близо до него и ръката ѝ докосваше бедрото му. Нощта беше наистина толкова тъмна, че той едва успяваше да различи очертанията ѝ, но се радваше, че обърна вниманието му на това. Като погледна беззвездното небе, почувства напора на вятъра откъм океана, видя обещанието за дъжд и почувства колко тежък е въздухът, той спря да мисли за топлината на нейното тяло, за нежността на кожата ѝ, за това, колко близо е тя и...

— Ще има буря — каза той.

Като че ли за да потвърди думите му, блесна светкавица и разкри заплашителни пурпурни облаци. Последва далечен гръм. Вятърът миришеше на влага, на дъжд. Кристи потрепери. Пътеката беше тясна, оставена от поколения боси и обути крака, не проправена нарочно. Ако искаше да върви до него, а не пред или зад него, двамата щяха да останат в непосредствена близост. Той усещаше всяко потреперване на тялото ѝ.

— Мразя бурите. Тук май всяка вечер има буря.

— Сега е дъждовният сезон.

— Мразя дъждовния сезон. — Гласът ѝ също трепереше. — Трябва да има слънце и щастливи хора по плажовете, не дъжд и... и...

Тя спря да говори, но това нямаше значение. Той знаеше какво иска да каже: страх, насилие, убийства.

Още една светкавица, този път — по-близо. Гръм. Кристи подскочи и се притисна в него. Дланта ѝ се плъзна в неговата, тя преплете пръсти с неговите, а той почувства това толкова остро, че се разтревожи.

— Бурята приближава бързо — каза той и тя пак потрепери.

— Добре е, че никога не трае дълго — каза тя.

Той не направи движение да освободи ръката си. Всъщност стисна пръстите ѝ, обви дланта ѝ със своята. Тя инстинктивно

постъпваше така, за да държи мрака далеч от мислите си, да се чувства в безопасност и какво опасно имаше в това да ѝ предложи малко топлина и утеха?

Което беше глупост и той го знаеше, но знаеше също така, че няма да пусне ръката ѝ. Вече почти бяха стигнали до къщата. Виждаше тъмните ѝ очертания на фона на светлия пясък. Скоро трябваше да я остави сама.

— Знаеш ли, всъщност не дойдох у вас, за да донеса Марвин.

Гласът на Кристи беше толкова нежен и тих, че едва го чуваше на фона на усиливащия се вятър и рева на вълните. Той се сети, че предполагаемото име на котарака беше Марвин, и се зарадва, че тя го разсея от проблематичната реакция на тялото му към нея.

— Така ли?

— Дойдох, защото се страхувах.

Признанието бързо върна вниманието му върху нея. Познаваше я достатъчно добре, за да знае, че ѝ е трудно да признае страха си, каквато и да било слабост или уязвимост. Нормално, тя не би направила това. Най-после се беше обърнала към него, беше му признала нещо, макар и не онова, на което той се надяваше — нещо, което да му помогне да залови Майкъл. Не, тя не разкриваше чувствата си. А той наистина не искаше това.

— Всеки би се страхувал след онова, което преживя ти.

Гласът му беше малко груб, дрезгав — защото бяха наближили къщата и той знаеше, че ще трябва да я остави сама. Уплашена. При тази мисъл стомахът му се сви.

— Не се страхувам, когато съм с теб.

Сега гласът ѝ не беше нещо повече от шепот, но той я чуваше, чувстваше стискането на пръстите ѝ. Тя му имаше доверие и това го смая, накара го да я погледне остро. Радваше се, че мракът скрива изражението на лицето му. Той спря да върви и я прегърна — като че ли търсеше някакъв отговор, но нали трябваше да се съобразява с наложените му от работата задължения. А работата беше истинската причина, поради която беше тук.

Не можа да измисли отговор.

— Люк.

Тя пусна ръката му, но постави длани на гърдите му. Не я виждаше, но я усещаше, чувстваше натиска на дланите ѝ, косата ѝ го

гъделичкаше, долавяше аромата на шампоана ѝ, чуваше ритмичното ѝ дишане. По дяволите.

— Кристи.

— Хм?

Той дишаше учестено, прекалено учестено, като че ли беше участвал в маратон. Търсеше правилните думи, най-доброто, което би могъл да каже, стискаше я за талията с намерението да я отблъсне, да постави малко разстояние помежду им, за да помисли. Но тя вече облягаше тяло на неговото, дланите ѝ се плъзнаха по раменете му, гърдите ѝ докоснаха гръдния му кош. И тя се повдигна на пръсти, за да докосне устните му.

За секунда или две, може би повече, той беше подложен на мъчението на тези влажни и горещи устни. Почувства езика ѝ, слабото ѝ дишане, сърцето му заблъска диво в гърдите, кръвта изпълни вените му, мускулите му се напрегнаха, той се възбуди, възпламени се.

И се предаде. Предаде се на силите, които бяха по-могъщи от него.

— Кристи.

Това беше гърлено ръмжене, признание за поражение. Той я прегърна здраво — нещо, което отдавна жадуваше да направи. Устните му завладяха настойчиво нейните — той я целуна страстно и дълбоко. Почувства как тялото ѝ потрепери в отговор, и загуби представа за време, място и каквото и да било. Искаше я. И тя го искаше. И само това имаше значение.

Той отдели устните си от нейните, но задържа тялото ѝ близо до своето, обсипа очите, страните, клепачите и скулите ѝ с бързи и горещи целувки. Гореше, но знаеше, че работата е по-силното призвание. Трябваше да я пусне и да се прибере в къщата.

— Прекарай нощта с мен — прошепна тя и дъхът ѝ погали кожата му.

О, господи, и той го искаше! Повече от всичко в живота си. Май беше полудял, идеше му да стене от нужда, искаше да започне всичко това бавно и постепенно да стигне до кресчендо. Тя го целуна страстно, заби нокти в тила му, притисна гърдите си в неговите. Той я натисна в оградата. Изпитваше болка от желание, разтвори бедрата ѝ с коляно и обхвана гърдите ѝ в дланите си. Беше му толкова добре, тя

беше толкова топла, зърната ѝ се втвърдиха. Нямаше начин да успее да се отдели от нея.

— Господи, искам те — прошепна той и я целуна с ясното съзнание, че ще избухне в пламъци.

Тя му отговори, като плъзна език в устата му.

— Исусе!

Целуна го така, както тя искаше, като жената, за която той копнееше. Мозъкът му избухна в пламъци и не можеше повече да мисли. Сърцето му блъскаше в гърдите така, сякаш всеки момент щеше да изскочи. Друга част от анатомията му заплашваше да изскочи през ципа. Той вдигна бедрото си по-нагоре между краката ѝ и чу тихия ѝ стон на удоволствие, което го накара да повдигне роклята ѝ.

Искаше я гола, веднага.

После избухна светкавица, отекна гръм и започна да вали, просто така. От небето се изля поток вода. Люк беше толкова погълнат от нея, че дори не забеляза. След като погледна изненадано нагоре, беше готов да продължи, а бурята можеше да върви по дяволите. Но тя откъсна устни от неговите и го отблъсна леко.

— Да влезем вътре — каза тя.

Когато той не отговори веднага, тя се отскубна от прегръдките му и го хвана за ръката с намерението да го дръпне вътре. Дъждът се изливаше отгоре му, но нямаше никакъв шанс да охлади страстите му и да накара ума му да заработи.

Точно така. Добър план. Вътре. Легло.

Докато тя отключи вратата и двамата прекрачат прага, бяха вече толкова мокри, като че ли бяха взели душ направо с дрехите. Така, както беше мокър, щеше да получи шок от действието на климатичната инсталация. Осъзнаването на обстановката започна да си пробива път през мъглата, обвила разсъдъка му. И той започна да разбира, че никак не е добра идеята да спи с Кристи, неговата примамка. Всъщност това беше най-лошото, което можеше да стори. Но трябваше.

Тя се обърна да затвори вратата, а той я погледна. Като него, Кристи беше абсолютно мокра, косата ѝ беше залепнала за главата, роклята ѝ — към тялото. Очите ѝ бяха разширени и тъмни, устните ѝ — леко раздалечени. Все още дишаше прекалено бързо, зърната ѝ се бяха втвърдили и се очертаваха ясно през дрехата. Беше толкова мокра,

че можеше да бъде и гола. Виждаше точния размер и форма на гърдите ѝ, нежната извивка на талията и бедрата ѝ, очертанието на пъпа ѝ, на сутиена и бикините, леката издупчина на така желаното топло местенце.

Тя потрепери и прокара и двете си длани през мократа си коса, после му се усмихна малко нервно.

Това, което той искаше да направи, беше да я вземе в прегръдките си и да я целуне страстно, да съблече дрехите ѝ и да я люби, докато влагата започне да се изпарява от телата им.

Можеше да го направи, въпреки бавно възвръщащия се разум, ако не бяха две неща. Първо, съзнанието за това, че Гари си върши работата и наблюдава всяко тяхно движение, слуша всяка тяхна дума и, второ, неудобното подозрение, че тя го *използва*.

Или поне се опитва.

Никак не му се искаше да признае истината, която накърняваше егото му, но никак не беше вероятно тя да постъпва така, защото внезапно е започнала да изпитва копнеж по тялото му. Не, по-разумното обяснение беше, че се опитва да прекара нощта в по-голяма безопасност.

С други думи, тя беше готова, желаше го и искаше да размени безопасност срещу секс.

Той я гледаше малко мрачно, когато тя тръгна към него със съблазнително поклащане на бедрата, а после се притисна в него и обви кръста му с ръце. А той си представи, че в момента Гари пада от стола си сащисан.

— Трябва да тръгвам — каза той, свали ръцете ѝ от кръста си и сръчно се отдалечи.

— Какво?

Тя изглеждаше изненадана, а може би и наистина беше. Съмняваше се, че някой някога ѝ беше отказвал, не и на такова маце като нея.

— Да, трябва да стана рано сутринта. С Гари ще отидем на риболов. — Погледът му се спря на пистолета, оставен върху масичката за кафе. Той му припомни, че тя истински се страхува. — Ако искаш, ще проверя дали всичко тук е в ред, преди да тръгна.

— Но...

И от двамата капеше вода, но и двамата бяха прекалено погълнати от мислите си, за да направят нещо по въпроса. Той обиколи

стаите, а тя вървеше след него. Това беше сигурно най-бързият оглед на място. Той не можеше да бъде изненадан — тук имаше толкова електроника, че и комар не би могъл да влезе незабелязан. Тя, тази малка магьосница, беше тук в по-голяма безопасност, отколкото ако беше заключена в банков сейф.

Но тя, разбира се, не го знаеше.

— Люк, чакай! — настоя тя, когато влязоха отново в дневната, а той тръгна бързо към входната врата. Той се обърна и я погледна, а тя го приближи бързо, прегърна го и притисна тяло в неговото. Изглеждаше леко объркана, смутена, но притискаше гърдите си в неговите и го гледаше с тези огромни очи. — Не искаш ли да... Да останеш?

— Някой друг път — каза той и се отскубна от прегръдката ѝ. — Заклучи след мен!

Както Люк очакваше, Гари беше сащисан.

— Искаш ли да ми кажеш какво беше това?

Той се показва от импровизирания команден пулт веднага щом Люк влезе през входната врата и събу мокрите си, пълни с пясък, обувки. Чиниите от вечерята вече бяха измити. В средата на дневната стоеше прахосмукачката, с която Гари явно беше почиствал. Очевидно се беше възползвал добре от времето, през което Люк беше изпратил Кристи. Целият му вид беше самодоволен.

— Не.

Люк беше брутално директен. Тръгна към спалнята си, издърпа мократа риза през главата си, после отиде и я хвърли в пералнята. Можеше, разбира се, да излъже или да каже истината отчасти, да измисли някакво правдоподобно обяснение, но не беше в настроение.

— Добре — каза Гари, който го следваше по петите. — Знаеш ли, тя прилича на свястно мило момиче. Може би трябва да помислим дали да не я вкараме в играта — да ѝ кажем кои сме, да ѝ предложим защита и въобще да сключим някаква сделка с нея.

— Да, и после, ако тя изтича с тази информация при Де Палма или Амори, или при някоя тяхна свръзка, какво ще правим? Нищо, ето какво. Ще сме прецакани. — Люк направи пауза с ръка на бравата на затворената врата на спалнята, смръщил вежди по посока на Гари. — Както и да е, ти нали трябва да наблюдаваш монитора?

Без да изчака отговора му, Люк отвори вратата и една черна топка се изстреля, одраска голия крак на Люк, прелетя край Гари, който остана с отворена уста, и се спря в дневната.

— Оу! По дяволите! Съвсем забравих за проклетия котарак!

Люк хвана здраво одраскания си крак и заподскача на място. От одрасканото капеше кръв.

— Господи! — извика и Гари с ококорени очи. — Това не е котарак, а диво животно!

Гари, на когото все пак не беше нанесена рана, отиде да се погрижи за изпълнението на работната програма. Хвърли на Люк обвинителен поглед и изтича след котарака. А той подскачаше към стените на дневната и отскачаше обратно от тях. Люк чуваше звуците от многобройните сблъсъци, но нищо не виждаше. И не искаше да вижда. Като видя Гари, въоръжен с хавлия да преследва котарака, се засмя, въпреки болката.

— Остави пържолата, ти...!

Звуците от ожесточена битка накараха Люк да се засмее още по-широко. Все пак, той беше професионалист. И трябваше да подкрепи партньора си в тежки моменти. Докуцука в дневната, остро изглежда полуделия котарак, стиснал здраво пържола между зъбите си, премести погледа си върху Гари, застанал войнствено с хавлията в ръка, отвори вратата и се отстрани от пътя на котарака.

— Шуу! Шуу! — извика Гари и отново размаха хавлията.

Котаракът, който не беше глупав, мина като стрела през вратата и изчезна в нощта. С пържолата, естествено. Един по-добър човек вероятно би съжалявал, че е изгонил бедното животно навън в такъв проливен дъжд. Люк затвори вратата и вдигна палец по посока на Гари.

— Какво става с тази котка? — запита Гари, който все още дишаше тежко, поставил юмруци на хълбоци, с праметната през едната ръка хавлия. Бърз поглед из стаята показваше пътя на котарака: накривени картини, съборени лампи, счупени стъкла.

— Дълга история — каза Люк, вече тръгнал към спалнята, за да се погрижи за крака си и да събуе прогизналите дънки, преди да е измръзнал до смърт. — Не питай.

— Но аз питам — извика Гари. — Открадна пържолата, с която щяхме да закусим утре!

Това беше възможно най-емоционално украсеното изказване, което беше чул от Гари. Люк го изгледа с вдигнати вежди.

— Исусе, Гари — каза той с нещо като усмивка. — По-спокойно, човече. Ще ти купя друга пържола.

— Не искам друга пържола. Бях започнал да мариновам тази — каза Гари, очевидно разстроен. — Искам да знам каква е тази история с това диво животно!

— Провери монитора, хайде!

Люк затръшна вратата на спалнята си под носа на Гари. Усмиваше се широко, докато вървеше към банята. Усети, че му мирише на нещо различно от мокри дънки и мокра коса, от мириса на къща, давана под наем. И погледна към леглото си. Онова, което видя, го накара да замръзне на място.

— Проклетият котарак е направил беля върху леглото ми!

— Люк, Люк! — Гари блъскаше по вратата на спалнята му. — Излез веднага!

— Какво? — Като размишляваше върху забърканата каша, Люк почувства, че му прилошава. Той отвори вратата и изгледа гневно Гари, защото не беше в настроение да се справя с истерични припадъци, независимо от какво са причинени.

— Проверих монитора. Тя си тръгва. Опакова си багажа и си тръгва! Кристи! — каза Гари.

ГЛАВА 16

Ако нямате свободна стая в хотела, щеше да прекара нощта във фойето. Така си казваше Кристи, докато тичаше от кухнята към гаража. Запали осветлението, отвори бързо и рязко багажника, хвърли куфара си вътре и буквално скочи зад кормилото. Заклучи вратите на колата и запали двигателя, преди да активира устройството за отваряне вратата на гаража. Не можеше да рискува да пусне в гаража опасностите, които дебнеха навън, преди да е готова да им избяга.

Трябваше да си тръгне. Не можеше да понесе още една нощ тук. Днес нямаше нареждания, така че не ѝ се налагаше да чака обаждане в един часа след полунощ, независимо какво беше казал онзи. Нямаше нужда да стои будна цяла нощ и да подскача при най-малкия шум, да се свива при всяка, дори незначителна, сянка. Нямаше нужда да се справя с тежкото биене на сърцето си, с препускането на пулса си, със страха, свил се на топка в стомаха ѝ и нарастващ с всяка изминала минута. Не и тази вечер. Тази вечер можеше да прекара и другаде и да се върне тук на сутринта. Нищо — нито къщата, нито ситуацията, в която се намираше — не изглеждаше чак толкова зловещо на дневна светлина.

Само допреди час, когато се хранеше в компанията на Люк и Гари, мислеше, че ще успее да преодолее това. Но когато Люк я изпрати до дома ѝ и я остави, ѝ се стори, че нощта я обгърна, хвана я в капана си. Вятърът се усили, вълните се разбиваха шумно в брега, мракът ѝ се струваше страшен и тя разбра, че няма да се справи. Страхът беше мощен двигател, както вече беше научила. Страхът, на първо място, я беше довел тук, в Окракоук. Страхът от това, какво ще се случи, ако не направи точно каквото се иска от нея, а той беше също толкова силен, колкото и страхът от смъртта.

Всъщност, докато премисляше ситуацията, страхът ѝ имаше нещо общо с двата възможни избора — дали да умре сега, или да умре по-късно. Но докато това по-късно съществуваше, имаше и надежда.

Дори къщата я плашеше. Кристи не можеше да преодолее странното чувство, че някой я наблюдава дори когато тя знаеше — или, може би, се надяваше? Молеше? — че е сама вътре.

Хрумна ѝ, че може би нападателят ѝ се крие някъде — в шкафа или под леглото. Люк не беше погледнал под леглата, сети се тя, след като той си беше тръгнал. Можеше да се крие и зад огромния бойлер или в някоя тайна стая и да излезе, след като тя заспи.

Тя, всъщност, нямаше намерение да спи. Нямаше начин. Както виждаше нещата, най-добрата ѝ защита беше пистолетът, а той можеше да я предпази само ако беше будна.

Въпреки оръжието, не можеше да престане да си представя възможно най-лоши неща, които я изплашиха до смърт. Беше толкова уплашена, че само петнайсет минути след като Люк я беше оставил, тя реши да поеме към хотел „Силвър лейк“, независимо от това, че ѝ бяха казали по-рано, че нямат свободни стаи до края на седмицата. Случваше се понякога някой да се откаже от стаята си, а ако не, барът работеше до два часа сутринта, после можеше да остане във фойето. Нямаше да може да спи, но поне щеше да е в безопасност. Мислеше да се обади да ги попита дали случайно някоя стая не се е освободила, но после реши, че ще им е по-трудно да откажат, ако отиде лично. Всъщност нямаше значение дали имат свободни стаи. Нямаше да прекара останалата част от нощта сама. Имаше нужда от хора и от осветление.

И така, тя грабна най-необходимото за прекарване на нощта и буквално се изстреля от къщата.

Дъждът плющеше безмилостно по колата, барабанеше по покрива с настоятелност, която показваше, че няма скоро да престане. А пороят беше започнал преди час. Тогава тя беше съвсем прогизнала, както и Люк. Когато обаче се замислеше какво точно бяха правили по онова време, изпитваше унижение. По-добре беше да не мисли за това. Когато мина покрай къщата на Люк, не можеше да не забележи, че осветлението все още е включено. При други обстоятелства щеше да спре и безсрамно да помоли да я подслонят през нощта. Но след случилото се между тях тя предпочиташе да дреме на стол във фойето на „Силвър лейк“.

Дали наистина му беше казала: „Не искам да съм сама тази вечер“ и го беше целунала така, сякаш умираше да го заведе в леглото

си?

Краткият отговор беше „да“. И го беше направила съвсем преднамерено, защото наистина не искаше да прекара нощта сама в къщата.

А той наистина ли се беше превърнал в машина за секс, наистина ли я беше притиснал в оградата и я беше целувал страстно, толкова страстно, че я беше възбудил?

Да, това също беше вярно.

А после, за нейно пълно изумление, когато беше успял да я възбуди толкова силно, колкото очевидно беше и той, ѝ беше казал, че трябва да тръгва, защото сутринта щял да ходи на риболов с Гари. О, да. Нямахме как да се противопостави на това.

Кристи не знаеше какво всъщност се е случило в онези няколко минути между случилото се в двора и влизането им в къщата, че да го накара да промени намерението си. Но крайният резултат ѝ беше повече от ясен — тя му се беше предложила, а той беше казал „не“. Като си спомни това, се изчерви, въпреки че наоколо нямаше никого.

За щастие, или не, имаше по-важни неща, върху които да се фокусира в момента. Нямахме значение, че нейният сексапил беше претърпял фиаско. По-важно беше да остане жива.

Когато навлезе в шосето, което носеше името на хотела, зад нея имаше кола. Видя фаровете ѝ в огледалото за обратно виждане и смръщи вежди. Разбира се, нямаше причина да смята, че пътят трябва да е безлюден. Беше почти полунощ, което беше късно за местните хора. Валеше като из ведро, което не окуражаваше туристите да се разхождат, но беше понеделник и някои заведения все още бяха отворени — големият супермаркет, барът на хотела, клиниката, пристанището...

Погледна отново в огледалото за обратно виждане. Виждаше само запалените фарове на колата, но и това беше достатъчно, за да каже, че тя е на доста голямо разстояние зад нея и въобще не се приближава. Нямахме причина това да я изнервя, но ставаше все по-нервна.

Впечатлението, че я преследват, сигурно не беше нещо повече от напоследък обичайната за нея параноя, която надигаше глава в най-неподходящо време.

Тя се надяваше. Не, молеше се.

Погледна, за да се увери, че има бърз достъп до двете най-важни за нея неща в момента — пистолета и мобилния телефон. И двете бяха в чантата ѝ, както и нов парализиращ спрей и нова алармена инсталация, която вдигаше толкова шум, че всеки нападател инстинктивно би покрил ушите си с длани. Чантата ѝ беше на седалката до нея. Трябваше само да я грабне, да дръпне ципа, да бръкне вътре и щеше да се превърне в подобие на полицаи.

Не беше успяла да набере 911 по простата причина, че в Окраоук нямаше служба 911. Следващия път, когато имаше нужда от помощ, щеше да се обади на пожарната, защото нямаше доверие на шериф Шулц с якото телосложение. Инструкторът от курса по самозащита, който беше посетила наскоро, им беше казал винаги да викат „пожар“ вместо „помощ“, ако ги нападнат, защото хората биха обърнали повече внимание — пожарът заплашва и тях. Това ѝ беше помогнало веднъж и тя разчиташе, че отново ще ѝ помогне. А вече имаше и записан номер на пожарната.

Ето, значи нямаше никаква причина да се тревожи за фаровете, които все още бяха зад нея. Каквото и да се случеше, тя беше готова. Когато мина покрай пристанището с неговите многобройни светлини, хрумна ѝ, че може би ще види другото превозно средство, когато то прекоси тази осветена зона. Опита се, но попадна в дупка и подскочи до тавана. Беше толкова тъмно и валеше толкова силно, че не можеше да види нищо друго, освен светлините.

Тя зави и от шосе „Силвър лейк“ навлезе в шосето, което носеше името на гробището. То беше вляво и в него бяха положени останките на моряци от кораба „Бедфордшир“, потопен от немско торпедо по време на Втората световна война. Той беше една от големите туристически атракции и около него имаше много хора през деня. Но толкова късно в дъждовна вечер в понеделник гробището беше затворено и пътят — безлюден. Хотелът се намираше почти точно срещу гробището, така че не ѝ оставаше още много път, успокои себе си Кристи. Мина покрай паркинга вляво и строителна площадка вдясно, а после навлезе в онзи отрязък от шосето, от двете страни на който имаше гъсти дървета и който тънеше в непрогледен мрак. В колата беше абсолютно тихо, като се изключеше шумът от движението на чистачките и трополенето на дъждовните капки по покрива. Не беше забелязала досега колко слабо развита е тази зона от града, но

пък никога преди не беше минавала оттук посред нощ. Тук нямаше нищо — нито магазини, нито бензиностанции, нито къщи...

Фаровете на колата отзад все още се виждаха в огледалото за обратно виждане. Тя се замисли върху този факт за секунда, но скоро трябваше да посвети вниманието си отново на пътя, който беше толкова мокър, че блестеше. Видимостта беше двайсет фута. Накъдето и да погледнеше, виждаше огромни дъждовни капки да отскачат от тротоара.

На Кристи й хрумна, че е абсолютно сама. С изключение на превозното средство отзад, а то се приближаваше. Кожата на тила й настръхна. И то за нищо. Това бяха само фарове в далечината. Какво толкова имаше, че дланите й се потяха, а сърцето й биеше тежко?

Реши, че вероятно тишината я изнервя. Както и чувството за самота, което я притискаше от всички страни — като мрака и тишината. Пресегна се, за да пусне радиото. Нищо, освен пукането, причинено от статичността на въздуха. Разбира се, то беше настроено да улавя станциите, които излъчваха в района на Филадельфия.

Най-после намери канал и гласът на Елвис запя за изгаряща любов. И в този момент-два фара се появиха в огледалото за обратно виждане — толкова ясни, че дори не се налагаше да гледа за тях.

Приближаваха се. Бяха много по-близо. Всъщност май бяха допрели задната й броня. Като се имаше предвид височината им, бяха на по-голямо превозно средство — може би дори камион.

Кристи смръщи вежди. Хвърли бърз поглед към спидометъра. Караше с трийсет и пет мили в час, което, като се имаше предвид времето, беше възможно най-високата безопасна скорост. Но фаровете останаха все така близо, прекалено близо, за да можеше тя да е спокойна. Ако по някаква причина й се наложеше да спре рязко, другото превозно средство щеше да я удари.

Опита се да види лицето на шофьора в огледалото за обратно виждане. Беше невъзможно, разбира се. Можеше да вижда само на няколко метра пред себе си. Струваше й се, че тя и превозното средство отзад са единствените движещи се точки в безкраен тъмен и мокър тунел.

Гласът на Елвис вече не й носеше успокоение. Тя изключи радиото.

Сега светлината на фаровете вече я заслепяваше. Той наистина беше прекалено близо до нея. Кристи стискаше кормилото толкова силно, че дланите я заболяха. И дишаше тежко, трудно. Знаеше, че е много възможно страхът ѝ да е преувеличен, но щеше да се обади на пожарната и да им каже, че в този район има пожар. Ако онзи отзад имаше причина да я следва, тя щеше да се погрижи никога да не узнае каква е тя. Когато се появи пожарната кола, те двамата трябваше да отбият встрани, за да мине тя. След което Кристи щеше да поеме след нея така, сякаш я гонят двеста дяволи.

Тъкмо протягаше ръка към чантата си, когато фаровете зад нея премигнаха. Добре, той искаше да мине. Вероятно бързаше, а тя го бавеше. Типично за мъжете.

При тази мисъл, тя си пое дълбоко дъх и се опита да се отпусне поне малко. Нямаше нищо страшно — вероятно зад нея караше някой мъж, с типичното за мъжете самодоволство.

За момента, тя се отказа от плана си да се обади в пожарната, хвана кормилото с две ръце и отби леко встрани, за да му позволи да мине. Той увеличи скоростта. Когато превозното средство беше почти до нея, тя видя, че това е пикап. Бял пикап с някакъв надпис на вратата. Като се имаха предвид дъждът и мракът, и това, че всъщност успя да погледне само за части от секундата, беше ѝ невъзможно да прочете надписа. Това ѝ попречи и да види кой седи зад кормилото. Пикапът, изглежда, попадна в локва на шосето, защото потоци мътна вода заляха дори предното стъкло на колата ѝ. Тя отдръпна крака си от педала на газта в опит постепенно да намали скоростта на колата, а в същото време отново беше готова да изпадне в паника. Той продължи да шофира със същата скорост и за части от секундата превозните средства бяха едно до друго.

Пътят беше наистина тесен. Пикапът беше прекалено близо. Трябваше да държи здраво кормилото...

Пикапът я удари. Здраво.

— Не! — извика тя високо.

Колата ѝ почти излезе от пътя, а тя хвърли бърз гневен поглед към шофьора на другото превозно средство. Дясната страна на кормилото се заби в рамото ѝ, то се завъртя рязко под дланите ѝ. Опита се да се върне на тротоара и почувства как чакълът се разхвърча под гумите на колата ѝ. Сърцето ѝ биеше в гърлото, дишането ѝ беше

почти спряло. Когато отново почувства сигурна почва под четирите колела, беше готова да заплаче от облекчение. Страхуваше се, че при този мокър път, ако удари спирачки, ще се забие в дърветата. Опита се да ги натисне бавно и постепенно. Знаеше, че трябва да намали скоростта и да се успокои, като в същото време мислеше, че пикапът ще продължи напред.

Нямаше такъв късмет. Когато отново постигна контрол над колата, видя, че бялото превозно средство отново е прекалено близо. И тогава — бум! Звукът от търкането на метал в метал беше толкова висок и ужасяващ, колкото и пистолетен изстрел.

— Престани! — извика тя.

Стомахът ѝ се беше свил на топка, пулсът ѝ биеше по-силно отвсякога и заглушаваше всичко — дори шума от проливния дъжд. Знаеше, че е безполезно. Другият шофьор нямаше да я чуе, а ако я чуеше, нямаше да престане. „Това е преднамерено“, беше ужасната мисъл, която се въртеше в главата ѝ. От удара, двете ѝ десни гуми излязоха на банкета. Тя се бореше, за да върне колата отново на пътя и отново, изпаднала в паника, започна да се моли: „Моля те, Господи, моля те...“

Чакълът удряше капака и страната на колата ѝ със скоростта на изстрели от картечница. Кристи стискаше кормилото, макар че ѝ прилошаваше. Правеше всичко, на което беше способна. Ако имаше късмет и ако Господ ѝ помогнеше, щеше да се справи. Отново върна колата на пътя. Ужасяващият дъжд от чакъл престана.

Хвърли бърз поглед и видя, че пикапът е все още там — малко пред нея, но съобразяващ скоростта си с нейната. Тя намали скоростта, за да може да спре и да тръгне в другата посока.

Бум!

Пикапът отново я блъсна. Въпреки усилията ѝ, тя беше изхвърлена от пътя, премина през чакълестата ивица и пое по тревата. Фаровете ѝ осветиха малка горичка от дъбове. Караше право към тях. Изпищя и натисна рязко спирачката.

Колата се завъртя.

Не можеше нищо да направи. Звукът от скърцащи спирачки и стържещи гуми изпълни въздуха. Стори ѝ се, че гледа катастрофата на забавен кадър. За един празен, ужасен миг, Кристи гледаше през предното стъкло как кълбо от бяло петно, зелени мокри клони и сиви

стволове на дървета, кална трева и потоци вода се върти като барабан на перална машина. Сега колата беше напълно извън шосето — този факт тя осъзна сякаш през димна завеса. И се въртеше в смъртоносна спирала.

Удари се толкова силно, че ушите ѝ запищяха.

Кристи беше изхвърлена напред. Почти в същия миг бяла експлозия я удари в лицето. За миг не разбра какво се е случило, стори ѝ се, че някой я удари по носа. Видя звезди, почувства по-скоро натиск, отколкото болка, а после — бучене в ушите и изтръпналост на крайниците.

Не осъзнаваше, че вика и пищи, докато не престана.

Внезапната мъртва тишина беше по-ужасяваща от почти всичко друго.

„О, мили боже!“ Беше претърпяла катастрофа.

Не знаеше колко време ѝ е било необходимо, за да регистрира този факт със съзнанието си. Може и да не беше повече от няколко секунди, защото, когато започна да разбира какво се е случило, все още издишаше. Предното стъкло беше пукнато, дъждът се лееше все така на потоци. Тя виждаше малки пурпурни точки, което вероятно беше игра на зрението ѝ. Ушите ѝ бучаха, звъняха — беше ужасно. Чувстваше доста странно и лицето си — то щипеше.

Дали беше ранена? Дишаше. Можеше да движи краката си, ръцете си. Тъкмо вдигаше ръка към лицето си, за да провери дали има кръв, когато си спомни белия камион.

Ужасът я удари като юмрук в стомаха. Беше изблъскана от пътя. Нарочно. Жестоко и преднамерено.

Който и да го беше направил, със сигурност беше все още наоколо. Може би дори тичаше през дъжда към колата ѝ. И когато я намереше...

Кристи си представи черните очи, които я гледаха през процепа на вратата на банята, спомни си високия неприятен глас, в който се усещаше едва ли не радост, ножа, който се вряза в плътта ѝ, прилошаването.

Кой друг би могъл да бъде?

— Трябва да се измъкна оттук!

Като се задъхваше от страх, тя започна несръчно да разкопчава колана си, успя да натисне копчето, да отвори вратата и да се

претърколи навън в дъжда. Потоците вода я удряха почти болезнено, прогизна до кости. Това ѝ помогна да проясни съзнанието си. Краката ѝ трепереха, чувстваше ги безполезни и омекнали като спагети, но ужасът я държеше изправена и ѝ помогна да се отдалечи от колата. Не можеше да бяга, защото краката не я държаха, но вървеше бързо, като се подхлъзваше по калната земя.

Хвърли бърз поглед назад през рамо, но не успя да види почти нищо. Беше прекалено тъмно, дъждът замъгляваше всичко, заглушаваше всеки звук. Виждаше само двата лъча светлина на фаровете си, които все още прорязваха мрака. Те ѝ разкриха, че се беше блъснала в едно от дъбовите дървета, които беше видяла, преди да натисне спирачките. За щастие, ударът беше понесен от другата страна.

От камиона нямаше и следа. Нямаше други светлини. Възможно ли беше шофьорът просто да е продължил доволен, че я е изхвърлил от пътя?

Иска ти се.

Тя вървеше бързо и се опитваше да си спомни какво беше разстоянието до най-близката помощ — хотела, най-близката къща или бензиностанция...

Изведнъж мракът се сгъсти толкова, че не виждаше дори обувките си, докато се препъваше в неравностите. На Кристи ѝ трябваше секунда, за да осъзнае този факт. И тогава страхът впи ледените си пръсти в нея, полазиха я неконтролируеми тръпки. Хвърли поглед през рамо и разбра, че фаровете на колата ѝ са угаснали.

Или някой ги беше изгасил.

Той беше тук. Беше паркирал някъде камиона, изгасил неговите светлини и дошъл, въпреки поройния дъжд, с една цел — да я намери.

Да я убие, ако не е умряла при сблъсъка.

Кристи трябваше да приеме ужасяващата вероятност там, при колата ѝ, да стои нейният нападател, готов да довърши онова, което беше започнал, и кръвта замръзна във вените ѝ. Дъхът ѝ излизаше накъсано, на отчаяни тласъци. Тя се преви почти на две и тръгна колкото можеше по-бързо, по-далеч от колата, далеч от шосето, където най-вероятно щеше първо да я потърси. Калта стана по-дълбока и залепваше за сандалите ѝ, всяка стъпка беше усилие. Шумът от дъжда беше като постоянен рев в ушите ѝ. Той я блъскаше по главата, по

превития гръб, плющеше по земята. Влизаше в очите и устата ѝ. Тя можеше да усети вкуса му на мокра пръст; да долови мириса му, което я накара да мисли за риба.

Смътно си спомни за дамската си чанта, в която бяха оръжията ѝ за самозащита. В шока от сблъсъка ги беше забравила. Те бяха все още някъде в колата. Дали не трябваше да се опита да направи кръг и да се върне обратно, за да грабне пистолета и телефона си?

Като заслони очи, тя погледна обратно. Онова, което видя, накара сърцето ѝ да подскочи. Тесен лъч светлина прорязваше мрака и се въртеше от страна на страна като ужасяващо око. Той имаше мощно фенерче, търсеше я.

В гърлото ѝ се надигна вик. Тя се застави да го победи. Дали беше достатъчно близо, та да я чуе? Не беше сигурна. Но викът само щеше да му помогне да я намери. Краката заплашваха да откажат да я слушат всеки момент, но тя се застави да върви напред, като все така се препъваше в неравностите. Знаеше, че бяга, че се бори за живота си.

Някъде от нощта изникнаха фарове. Движеха се бързо, в обратната посока. От бързата и равномерна скорост на превозното средство тя предположи, че то се намира на шосето. Маршрутът му беше почти паралелен на нейния. То зави и тя изцяло попадна в светлината на фаровете му.

„Спри! Моля те, спри! Моля те!“

Не се осмели да извика думите, но се запрепъва към колата толкова бързо, колкото можеше, като махаше ожесточено с двете ръце над главата си — универсалния знак за помощ. Фаровете се стрелнаха край нея. Шофьорът или не я беше видял, или беше избрал да не спре. Онемяла от разочарование, вече почти безчувствена, тя го проследи с поглед — само след секунди задните светлини представляваха само две ярки мушици в мрака. После мракът и дъждът ги погълнаха напълно.

Но все още имаше светлина. Малък кръгъл лъч, подобен на този на лазера, само че бял, фокусиран в ръката ѝ. Тя втренчи поглед в него отначало с удивление и странно недоверие, а той я проследи от главата до петите.

Кристи осъзна какво означава това, и беше завладяна от неистов ужас.

Лъчът от фенерчето на преследвача ѝ. Беше я видял.

Сега, когато вече нямаше нужда да се крие, тя изпищя пронизително, но викът се изгуби в шума от изливания се дъжд. Тя отново затича. Като се подхлъзваше в калта и пищеше с всички сили, до последния си дъх, тя се обърна в посоката, където вече знаеше, че се намира шосето, с надеждата да мине друга кола, да се появи и някой друг, освен чудовището, което я преследваше.

Лъчът от фенерчето издаваше къде се намира той. Мъжът също тичаше. Светлината подскачаше нагоре-надолу и бързо я приближаваше. Тя тичаше с всички сили към шосето, задъхваше се, поемаше мъчително всеки дъх и се чувстваше хваната в капана на онези кошмари, които сякаш се развиват на забавен кадър. Колкото и усилия да полагаше, не можеше да набере скорост. Дробовите я боляха, въздухът беше прекалено влажен, за да се диша нормално. Краката ѝ трепереваха и заплашваха да я предадат, ставаха все по-тежки с всяка стъпка, защото по тях се натрупваше все повече кал.

Нямаше да успее. Знаеше го, въпреки че продължаваше да се бори. Отказваше да се предаде, да приеме неизбежното. По-скоро го усети, отколкото видя да се приближава към нея, по-скоро усети, отколкото чу тежкото биене на стъпалата му по мократа земя. Беше съвсем наблизо. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите като птичка, уловена в клетка, адреналинът ѝ даде нови сили. Сериен убиец или наемен убиец — нямаше значение. Значение имаше само това, че щеше да е мъртва в мига, в който той я заловеше. Отчаянието я накара да се стрелне напред. Въпреки хлъзгавата почва и натежалите от калта крака, тя бягаше, както никога досега в живота си. Но знаеше, че накрая той пак ще я стигне.

Топла ръка я хвана малко над лакътя. Кристи изпищя, успя да се освободи и се препъна.

Силен тласък между лопатките я накара да падне на колене. Веднага щом докосна земята, тя знаеше, че е в голяма беда, но вече беше прекалено късно. От ужаса гръбнакът ѝ се вледени, схвана се. Стомахът ѝ се сви.

Хвана мократа си коса и я отметна назад от лицето. Тялото му се извиси над нейното и за секунда я закри от дъжда. Той беше все още само неясна форма, фигура от филм на ужасите, огромен и тъмен, олицетворение на злото. Тя долови остра кисела миризма и реши, че

така мирише собственият ѝ страх. Ужасът се стегна като юмрук около гърлото ѝ, обля я студена пот.

Сега беше толкова уплашена, че не можеше дори да вика.

Представи си тялото на Елизабет Смолски. Така ли се беше чувствало и бедното момиче, секунди след като тя беше побягнала, секунди преди да умре? Дали тя също се беше молила?

— Здравей, Кристи! — каза той с ужасния си висок глас, който я преследваше дори в сънищата ѝ. Тя го чу с кошмарна яснота. Още докато осъзнаваше факта, че това наистина е той, същият, който я беше нападнал в къщата, докато се приготвяше отново да се бори за живота си, той прободеше врата ѝ с нещо твърдо и студено.

Не.

Болката беше внезапна, остра и ужасяваща. После пак така внезапно изчезна. Не чувстваше нищо. Въобще нищо. Мракът я обгърна като прилив и тя потъна в забвение.

ГЛАВА 17

Не беше тежка, но все пак му беше неудобно с отпуснатото й тяло, което беше мокро от дъжда и хлъзгаво от калта. Макар да беше силен, трябваше да направи усилие да я вдигне. Преметна я през рамо, но пак му беше трудно да върви равномерно.

Да върви по дяволите този проклет дъжд, той усложняваше всичко.

Беше с камиона си, не с караваната. Не мислеше, че ще успее да я залови тази вечер, така че не беше толкова подготвен, колкото му се искаше.

Но както той добре знаеше, малката газела попадна сама в ръцете му. Той беше проявил търпение, макар всъщност да нямаше време да бъде търпелив. Следеше я, чакаше своята възможност, знаеше, че тя, рано или късно, ще дойде. Винаги ставаше така.

Когато колата й се стрелна въвн от гаража, той беше силно изненадан. Мислеше, че тя ще прекара нощта там, и мислеше, че макар да нямаше търпение да я вземе, няма да се осмели да нахлуе втори път. Беше купила патрони по-рано през деня, а това означаваше, че има оръжие. Нямаше да рискува да бъде застрелян. Щеше да е по-добре да я хване навън, когато тя няма да е така добре подготвена.

Както всъщност стана.

Той вървеше, хванал преметнатото й тяло с едната си ръка, навел глава, за да посреща по-лесно дъжда. Полето представляваше море от кал. Вървенето не беше лесно. Опита се да побърза, защото беше възможно някой да дойде насам и да го освети с фаровете си или да види колата, блъсната в дървото. Но нямаше обичайните сили. Звярът беше заспал, той беше оставен сам на себе си.

Заради косата й. Мразеше я. Беше грозна. Не можеше да го възбуди. Онова, което беше направила със себе си, беше престъпление, посегателство. За него сега дори Тери беше по-привлекателна. По-привлекателна за звяра в него.

Което може би беше по-добре.

Те знаеха, че той е тук. Което означаваше, че колкото и да му харесва този тропически рай, трябва да го напусне. За да остане в играта, имаше нужда от ново поле и анонимност.

Статията във вестника беше предупреждение за него. Беше си купил вестник в супермаркета, беше я прочел и още преди да стигне до края, знаеше, че е приключил с тази област. Трябваше да си стегне багажа и да се махне. Щяха да го преследват полицаите отново, с техните компютри и ДНК анализи, с техните профили. Беше го преживял, познаваше го.

Лошо, защото тук му харесваше. Харесваше момичетата по плажовете. Момиче по бикини не криеше никакви изненади. Получавааш това, което виждаш.

Харесваше му и това, че му бяха дали име. Така той изпъкваше сред другите серийни убийци. Ако неговият старец беше жив, щеше да се гордее с него. Но неговият старец беше глупав, затова сега беше мъртъв.

Той, от друга страна, възнамеряваше да живее дълго и животът му да е успешен. Но за да стане това, трябваше да намери ново ловно поле. И да се отърве от Кристи Петрино, която можеше да го идентифицира.

Вече се беше погрижил за нея. Тя и колата ѝ щяха да изчезнат тази вечер и никой никога нямаше да ги види отново. Той ще се помотае наоколо още малко, може би две седмици, така че заминаването му да не предизвика никакви съмнения. После той също щеше да изчезне.

Само че, за разлика от Кристи, той щеше да е жив, просто приел някаква друга самоличност.

При тази мисъл, той се усмихна. После, когато стигна до колата ѝ и я свали от рамото си, му хрумна друга мисъл — може би щеше да се премести в Калифорния.

И там имаше плажове, а и винаги беше харесвал онази песен, в която се пееше за калифорнийските момичета.

ГЛАВА 18

Люк лежеше неподвижен в тъмното, свит на кълбо, и се опитваше да разбере къде се намира и какво се е случило. Спомняше си, че наблюдаваше Кристи — тя беше сменила мокрите си дрехи и сандали и се беше втурвала от стая в стая, събираше нещата си и ги натъпкваше в куфара. Очевидно се приготвяше да напусне къщата, където беше в абсолютна безопасност. И къде щеше да отиде? Това беше въпрос, за отговора, на който беше готов да даде милион долара. Спомняше си как гледаше гневно монитора, докато се опитваше да се постави на нейно място, за да узнае отговора. Не бяха й се обаждали по телефона...

Това нямаше значение, беше първата му мисъл. Където и да отидеше тя, той щеше да я последва. Беше смъртно уморен, възбуден и се канеше да почисти мръсотията на котарака от леглото си, но и това нямаше значение, трябваше да върши работата си. За щастие, беше успял да зареди „Експлоръра“ си догоре, докато тя вършеше тези странни неща с косата си. Щастие беше и това, че беше сложил устройство за проследяване в колата й в случай, че й хрумне да направи нещо глупаво — като например да поеме кой знае къде в полунощ, и то при такава силна буря. Той знаеше от опит, че в такава нощ е най-трудно да проследиш някое превозно средство. Трябваше да спазва определена дистанция или да рискува тя да види фаровете му в огледалото за обратно виждане. Но тя беше толкова уплашена, че едва ли щеше да гледа за такива неща. Но пък, от друга страна, като знаеше какво е движението по улиците на Окраоук в такова време и в такъв час, едва ли можеше да ги пропусне. Не беше очаквал да има полза от онова устройство, но ето как се стичаха нещата.

— Провери дали имаме сигнал от устройството! — извика той на Гари, докато бързо обличаше сухи риза и дънки.

— Нямаме. — Люк си спомни, че Гари каза това, а той започна да проклина в отговор.

После си спомни всичко наведнъж. Увериха се, че нямат сигнал от устройството, Кристи продължаваше да събира багажа си, а той смяташе да използва времето до тръгването ѝ, за да види какво не е наред с предавателя. Въоръжен с фенерче, притича в дъжда до гаража ѝ, влезе — вече имаше ключове и от къщата, и от колата ѝ — отключи багажника и надникна вътре. Но тъкмо се беше навел и го търсеше, когато чу вратата между кухнята и гаража да се отваря.

Нямаше време. Мислеше за това, каква ще е реакцията на Кристи, когато го заvari в гаража си. Най-доброто и бързо решение беше да се скрие в багажника и това и направи. После чу тя да натиска копчето от дистанционното, което отключваше багажника. По дяволите, сигурно беше решила да постави куфара си вътре. С тази жена всичко вървеше наопаки.

Чудеше се какво ще ѝ обясни. Сви се на топка и се покри със старото одеяло, което беше там. Опита се да бъде толкова невидим, колкото може, което не беше лесно — краката му опираха в брадичката, прахът от одеялото влизаше в ноздрите му и го дразнеше, страшно му се искаше да кихне.

Ако погледнеше в багажника, тя не можеше да не забележи издутината под одеялото. Ако това се случеше в неговия багажник, той веднага щеше да провери какво я е предизвикало. За щастие, тя не погледна. Куфарът падна върху коляното му, то го удари по носа и багажникът се затвори.

Той, куфарът, одеялото и прахът останаха сами в мрака. Тя потегли толкова рязко и въобще се движеше така, че само след няколко минути му прилоша. Очите му се навлажниха, той започна тихо да ругае, краката му започнаха да се схващат при самата мисъл, че не може да ги опъне, той кихна най-после толкова силно, че вдигна още прах. Чудеше се дали тя не го е чула, но тя продължи да шофира, без дори да докосне спирачките, и след няколко секунди той реши, че е в безопасност. Надяваше се, че дъждът, който трополеше силно по капака, заглушава всички други шумове. Значи можеше да киха на воля.

През живота си беше попадал и в по-тесни пространства, и в по-опасни ситуации, беше се чувствал и далеч по-неудобно, в това нямаше съмнение. Но в мига, в който Кристи го заключи в багажника,

а се предполагаше, че той я държи под наблюдение, Люк започна да мисли, че не е бил в по-смешно положение.

Добрата новина беше, че така поне няма да я изпусне. Лошата беше, че като пристигнат, щеше да му се наложи да намери телефон и да се обади на Гари, без в същото време да изпуска Кристи от поглед.

Трябваше да измисли начин да излезе от багажника. Сети се, че беше забравил оръжието си в жабката на своя автомобил, където беше и мобилният му телефон. Държеше ги там, защото следеше Кристи главно по този начин. Естествено, и през ум нямаше да му мине да ги остави в багажника на нейната кола.

Гари щеше добре да се посмее, като научи за това. При мисълта, колко бързо ще се разпространи мълвата из Бюрото, Люк трепна. Щеше да го преживее, нямаше как.

Той се опита да се намести по-удобно и да не мисли за скоростта, с която се движеха. Трябваше да мисли позитивно, а не за недостатъците на Кристи като шофьор. Тъкмо мислеше върху това и колата беше ударена от друго превозно средство. Излязоха от пътя и той неудържимо заподскача в багажника. Нямаше къде да се хване.

Последното, което си спомняше, беше, че се удари в нещо голямо. Спомни си, че беше станала катастрофа. Изведнъж, вече нащрек, той подуши въздуха. Не изтичаше газ. Нямаше и дим. Слава богу, нямаше пожар.

Сега, когато знаеше какво се е случило, реши, че вероятно е бил замаян от удара. Бързо прецени ситуацията — беше все още в багажника и главата адски го болеше, от което заключи, че ударът трябва да е бил силен. Колата не се движеше. Освен трополенето на дъжда, нямаше други звуци.

Кристи.

Паниката се надигна в него. Ослуша се внимателно. Къде ли беше тя? Дали не беше лошо ударена при катастрофата?

Проклета да беше тази жена, тя беше по-голям проблем от последните му десет гаджета. Не беше лесно и да я държи под наблюдение.

Не чуваше нищо, освен дъжда, което според него не беше добър знак. Представи си, че тя лежи в безсъзнание, положила глава на кормилото, че има нещо счупено и кърви, и изпита непоносим страх. Нямаше време да мисли, трябваше да действа.

Трябваше да излезе от проклетия багажник.

Бързо откри, че има едно предимство да си затворен в толкова тясно пространство. Като опипа наоколо в тъмното, успя само за секунди да намери фенерчето си. Да намери инструмента си, беше дори още по-лесно — той се беше забил в задните му части, а те бяха и без това здравата притиснати в дъното на багажника. И тогава чу шум, който му подсказа, че наоколо има и някой друг, освен него. Кристи? Дали не се беше свестила и слязла от колата? Шумът беше предизвикан от удар по капака на багажника точно над главата му.

Друг удар го накара да изпита сигурност, че първият не е бил от някой клон. Беше почти сигурен, че е Кристи — кой друг би могъл да бъде? — която върви около колата и се подпира на нея от време на време.

Добрата новина беше, че тя не е мъртва или толкова зле ударена, че да не може да се движи. Лошата новина беше, че ако се движеше нормално, нямаше да се подпира толкова тежко на колата.

Може би беше все още замаяна. Или силно кървеше.

Люк имаше две възможности — можеше да издаде присъствието си, като извика високо, а можеше и да остане тих и неподвижен и да изчака Кристи да се отдалечи, после да излезе от багажника и да се опита да разбере какво става.

Като си представи изражението на Кристи, когато го открие в багажника си, той реши да държи устата си затворена и да остане на мястото си.

Чу копчето на дистанционното, което беше натиснато толкова силно, че му подежда като пистолетен изстрел. Той отвори широко очи и замръзна.

По някаква странна и необяснима причина, Кристи се канеше да влезе в багажника. За негово щастие, автоматичното отваряне май не функционираше както трябва. Кое то му даде време отново да се покрие с одеялото. После чу ключа да се превърта в ключалката.

Багажникът се отвори, дъждът и вятърът нахлуха вътре, а Люк вдъхва дъха си за миг. Усети мириса на влага, почувства хладината на нощта и се сви още повече под одеялото, лицето му се покри с прах, който влезе дълбоко в носа и гърлото му. Потисна импулса си да кихне и реши да разбере какво става. Опита се да измисли извинение: *Просто така се случва, че бях наоколо...*

Нещо тежко беше поставено почти направо върху него. Вече нямаше място да направи каквото и да било движение. То миришеше на пръст, осъзна той, докато се мъчеше да покаже глава изпод одеялото. Беше тежко, инертно и — той го докосна предпазливо — прогизнало от вода. Беше меко. Имаше извивки...

И коса. Мокра коса, от която капеше вода и която беше с дължина може би шест или осем инча. Върху него лежеше част от рамо и ръка. Ръката му първо докосна, а после обгърна тънка талия, после се плъзна надолу и намери мека длан и изящни пръсти.

Дишането му спря.

Кристи. Ужасното подозрение се потвърди, когато успя да покаже глава изпод одеялото и видя лицето ѝ. А то му беше вече толкова добре познато, че можеше да го разпознае дори в мрака. Кое то никога не е било част от неговия план. Но играта беше започнала погрешно от самото начало и сега можеше само да изиграе картите, с които разполага. Истината беше, че я желаше като никоя друга жена. Като си помисли, че можеше да я има, че по някаква причина, която вече нямаше значение, тя беше повече от готова, го подлудяваше. При различни обстоятелства, би бил готов да ходи бос по жарава, за да я има, но обстоятелствата не бяха различни. Да стои близо до нея, но не прекалено близо, му беше работата, по дяволите. И все пак, за него тя вече не беше само примамка. Тя беше Кристи, секси и изключително умна, уязвима и уплашена. Осъзна, че иска да залови Майкъл де Палма, но още по-силно иска да запази безопасността на Кристи. Досега не беше показал способностите си нито в едното, нито в другото.

Устните ѝ бяха леко разтворени, но дъхът ѝ не се усещаше върху дланта му. Страхът стегна сърцето му. Пръстите му бързо се спуснаха към меката вдлъбнатина под ухото ѝ. Беше жива, осъзна той с огромно облекчение. В безсъзнание, но жива. Пулсът ѝ биеше — слаб, но доловим.

Едно беше сигурно — тя не беше попаднала в багажника в резултат на катастрофа.

Той си пое дълбоко дъх, изненадан от това, колко силно бие собственото му сърце, хвана фенерчето и се канеше да го запали и да насочи лъча му към Кристи, когато метален звук някъде отпред го накара да замръзне.

Какво, по дяволите, беше това?

Краткият отговор беше — нищо добро.

Люк лежеше съвсем неподвижен и се заслушваше. Беше сигурен, че чува стъпки отвън, в дъжда, които заобикалят колата. Очевидно онзи, който беше хвърлил Кристи в багажника, не си беше отишъл. Беше сигурен, че е съшият, който беше нахлул в къщата и одраскал рамото ѝ с ножа си. Беше готов да заложи по-голямата част от годишната си заплата, че той е свързан с Майкъл де Палма. Гняв, примитивен по своята сила и безсмисленост, го обзе и сгорещи кръвта му, напрегна мускулите му. Вече беше научил, че жените не представляват кой знае какво за Майкъл, защото винаги има някоя подръка. Но копелето нямаше да се освободи по този начин от Кристи. Не и ако той можеше да му попречи.

Проблемът беше, че в това си състояние не можеше да ѝ осигури кой знае каква помощ. Както бяха заключени в багажника, бяха като хванати в капан зайци. Два куршума през затворения капак и щяха да са мъртви. Или ако някой запали газта. Или...

Имаше много възможности. Заради неговата небрежност, сега и двамата можеха да загинат. В тяхна полза беше единствено фактът, че онзи не знаеше, че в багажника има още някой, освен Кристи. За Люк беше по-добре да не се издава и да чака своята възможност.

Сега, като помисли по-добре, реши, че не може да използва фенерчето, чийто лъч можеше да ги издаде. Като се стараеше да не вдига шум, за да не привлече вниманието му към багажника, като се заслушваше извънредно внимателно за звуците, които продължаваха да го озадачават, той опипа тялото на Кристи, за да види дали някъде няма кръв или осезаема рана.

Не откри нищо, но това не означаваше, че тя не е сериозно ранена. Възможно беше да умре така до него и той да не го разбере.

При тази мисъл се обля в студена пот.

Стържещият звук престана.

Люк веднага концентрира вниманието си върху онова, което ставаше извън колата. Чуваше някакви звуци, които бяха по-силни от дъжда, но нямаше никаква представа кой е източникът им или какви са те. Едно нещо обаче беше сигурно — онзи искаше да убие Кристи. Не разбираше, точно какъв ще бъде опитът му. Надяваше се никога да не узнае.

Удар някъде точно над главата му го накара да се напегне. Опита се да постави краката си така, че когато багажникът се отвори, да може веднага да се изправи и да нападне. Ритна куфара и го премести с около два инча. Той се удари в стената и издаде звук, който го парализира. Дали шумът беше достатъчно силен, та да се чуе и отвън? Нямаше как да узнае. Вече не чуваше нищо, освен дъжда. Нищо не помръдваше. Дали онзи отвън не се заслушваше, заподозрял, че Кристи може би е дошла в съзнание и се движи? Дали не беше насочил оръжие в багажника? Ако беше така, той нищо не можеше да направи.

Осъзнаването на този факт не беше никак приятно.

Не смееше да диша и очакваше изстрела или отварянето на багажника. Обаче следващият шум, който чу, дойде от предницата на колата. Отново, приглушено, стържене на метал в метал, а после предницата се повдигна, докато достигна ъгъл от почти четирийсет градуса. Той се плъзна и се впи в Кристи, преди да успее да се хване, притисна я към дъното на багажника. Тя издаде тих жален стон.

Дали я беше наранил? Дали я болеше? От мисълта, че може би ѝ беше причинил болка, той почти подивя.

— Кристи? — Дрезгав шепот.

Никакъв отговор.

Като проклинаше тихо под носа си, Люк избута куфара, успя да я вземе в прегръдките си и се опита да се претърколи. В това тясно пространство задачата не беше никак лесна, но той успя да промени положението на телата им — сега лежеше отдолу, а тя, все още в безсъзнание, отгоре му. Беше отпусната като парцалена кукла. Той я прегърна, опита се да я стопли, да я защити от движенията на колата, доколкото може. Дланите му отново обходиха тялото ѝ, пръстите му леко натискаха. Отново не откри видими рани. Нито кръв.

Слава богу.

Колата пое бавно напред, като подскачаше по неравностите. Люк реши, че осъзнава бавно какво става вероятно заради удара по главата, който беше получил. Защото сега изведнъж му стана кристално ясно какво се случва — стърженето, което чуваше, беше причинено от обвиването на верига около предната ос. Като се добави това към странния ъгъл и неравномерното движение, не трябваше да си гений, за да разбереш, че колата е теглена.

Исусе, това беше лошо и колкото повече мислеше той, толкова по-лошо ставаше. На острова имаше доста скали, огромни скали, надвиснали над океана. По това време на нощта приливът прииждаше. Лесно беше колата да се преметне през ръба на скала. До сутринта от нея нямаше да има и следа. Добре: първата им задача беше да се измъкнат от колата.

— Кристи.

Люк отметна мократа коса от лицето ѝ и заговори в ухото ѝ. Никакъв отговор.

Колата се стрелна диво напред, подскочи, после тръгна много по-равномерно. Набираха скорост. Люк разбра, че сега пътуват по асфалт. Където и да отиваха, с всяка минута се приближаваха до края на своето пътуване.

— Кристи.

Той започна да разтрива крайниците ѝ, като много искаше тя бързо да дойде в съзнание. Не знаеше къде отиват, но не искаше да разбере. Трябваше да излязат от багажника възможно най-бързо. Щом веднъж колата спреше, нещата щяха да започнат да се развиват много по-бързо.

— Кристи, събуди се.

Ако се наложеше, щеше да отвори багажника, да я вземе на ръце и да скочи с нея на земята, после да я преметне през рамо и да тръгне да търси най-близкия телефон. Кристи не беше толкова тежка, че да не може да я носи. Щеше да е трудно да я извади от багажника, без да нарани някого от двамата. Беше известно, че е трудно да се борави с инертно тяло, щеше да е рисковано да скочи с нея от наклоненото и движещо се превозно средство. Нямаше да е невъзможно, но щеше да е далеч по-лесно, ако тя се събудеше.

Обаче, независимо от нейното състояние, щеше да му се наложи да действа скоро, защото се движеха доста бързо.

— Кристи, трябва да се събудиш.

Сега тонът му беше настоятелен, той я удари по двете бузи. Беше възнаграден с дълбоко поемане на въздух, после — несвързано бърборене. Като проклинаше мрака, заради който не можеше нищо да види, той почувства нещо да докосва бузата му — надяваше се да е косата ѝ. Дали тя движеше главата си?

— Кристи, чуваш ли ме?

Тя отново отговори с несвързано бърборене.

— Кристи, аз съм Люк. Трябва веднага да се събудиш.

Тя се размърда.

— Л... Люк?

Гласът ѝ беше слаб, едва доловим, но той никога в живота си не беше по-радостен да чуе каквото и да било. Люк изпусна въздуха, който съдържаше, без да осъзнава това.

— Да. Боли ли те някъде?

— Боли?

Тя звучеше доста неориентирана, което никак не беше изненадващо. Но беше в съзнание и се движеше, което беше главното. Чувстваше натиска на коленете ѝ, докато тя се опитваше да намери достатъчно място да опъне краката си. Главата ѝ почиваше на гърдите му и той почувства как тя наклони брадичка — може би в опит да вдигне поглед към него, безполезен, защото мракът беше пълен. Сега той беше толкова мокър, колкото и тя, благодарение на водата, изтекла от дрехите ѝ и образувала малка локва, в която лежаха и двамата, но поне тя беше попила малко от топлината на неговото тяло.

— Къде сме? — Тя очевидно нямаше никаква представа за нещата.

— В багажника на колата ти. Кристи, чуй ме, ранена ли си?

Той усещаше биенето на сърцето ѝ, усещаше повдигането и спускането на гръдния ѝ кош. Измина секунда. Тялото ѝ се напрегна в ръцете му.

— О, мили боже, той ме изблъска от шосето! Белият камион, той ме удари нарочно. И тогава... И когато се блъснах в дърветата, той ме преследва. — Гласът ѝ беше слаб, но пронизителен и издаваше тревога. — Събори ме в калта и... — Тя потрепери. — Заби нещо във врата ми. Мислех, че ще ми пререже гърлото като... като...

— Шшш.

Тя дишаше тежко и трепереше. Люк я прегърна по-здраво, притисна я към себе си. Той лежеше почти по гръб, със свити колене, докато тя лежеше изцяло върху него. Краката му наистина започнаха да се схващат болезнено. Той се опита да ги опъне, но просто нямаше достатъчно място. Направи гримаса и се опита да не обръща внимание на болката, която се засилваше.

— Ще ми разкажеш по-късно. Сега трябва да се измъкнем оттук колкото можем по-бързо. Можеш ли да ми кажеш дали не те боли някъде?

Той чакаше, прегърнал я здраво, заслушан в дишането ѝ. То беше прекалено бързо, прекалено неравно и плитко. Тя вдигна ръка към врата си, напипа определено място и отново потрепери.

— Не мисля. — Отново отпусна длан на гърдите му. Гласът ѝ трепереше. — Той е още тук, нали? Онзи мъж. Той ни е натикал в багажника на колата ми. — Измина една секунда, в която тя очевидно се опитваше да осмисли ситуацията. — Движим се. Какво става?

— Мисля, че е направил нещо, за да изгубиш съзнание, натикал те е в багажника и сега тегли колата нанякъде.

— О, боже! — Тя започна да трепери неудържимо. Гласът ѝ издаваше страх. — Той ще ни убие.

— Изглежда, такъв е планът му. Имаш ли някаква представа с какви оръжия разполага? Има ли пушка или пистолет?

Кристи си пое дълбоко дъх, макар и накъсан.

— Не знам. Не видях оръжие. Той... заби нещо във врата ми. Мисля, че беше пистолет, който зашеметява.

Това обясняваше и безсъзнанието ѝ и липсата на рани.

— Сигурно е било така.

— Люк. — Нещо в тона ѝ го предупреди какъв въпрос ще последва. — Той как хвана теб?

В момента нямаше време да мисли.

— Ще ти разкажа по-късно — каза. — Сега трябва да излезем оттук.

Колата промени положението си, което, точно навреме, промени и хода на мислите им. Тя подскочи силно, после тръгна значително побавно. Теренът беше неравен, което накара Люк да мисли, че отново са излезли от шосето. Кое не беше добре. Адреналинът изпълни вените му, защото разбра, че пътуването им най-вероятно приближава края си. Затърси комплекта с инструментите, който беше прибрал в джоба си, преди да промени положението на тялото на Кристи. Нямаше нужда да търси фенерчето си. Чувстваше го забито в бедрото си, което му причиняваше известно неудобство.

Време беше да действат. Той заговори преднамерено спокойно.

— Чуй, ето какъв е планът ни: ще излезем от багажника и ще затичаме така, сякаш ни гонят хиляди дяволи. Окей?

Измина секунда. Люк тъкмо започваше да се пита дали думите му са стигнали до съзнанието ѝ, когато тя каза:

— Окей.

Не трябваше да си гений, за да се досетиш, че тя все още се пита как той се е озовал в багажника. Е, със сигурност щеше да му е по-лесно да измисли правдоподобна лъжа, когато не е зает е мисълта как да запази живота и на двамата.

— Можеш ли малко да освободиш тялото ми?

— Аз... Ще опитам.

Тя се премести толкова, колкото може. Опитът беше усилен, но не особено ефективен, защото размерите на багажника не можеха да се променят. Люк се опита да стигне до ключалката. Не беше лесно, но ситуацията беше такава, че той положи неимоверни усилия и накрая успя. Сега положението на телата им беше такова, че тя лежеше върху гърба му. На Люк му хрумна, че задачата ще е далеч по-лесна, ако тя държи фенерчето, докато той работи с отвертката. Още веднъж прецени риска от това слабият лъч на фенерчето да издаде присъствието им. Но щеше да е добре, ако го види шофьорът на друго превозно средство. По-вероятно беше убиецът да види светлината в огледалото за обратно виждане.

Забрави за фенерчето. Рискът не си струваше. Все още.

— Какво правиш?

Кристи изчака още секунда, очевидно не можеше да прецени шумовете, които той издаваше, докато се опитваше да отвори ключалката.

— Опитвам се да насиля ключалката, за да можем да излезем оттук.

— Защо просто да не използваме устройството за багажника?

— У теб ли е? — Прииска му се да се удари с длан по челото.

— Майка ми ме накара да имам резервно, в случай че някой ме отвлече и ме заключи в багажника. Тя обикновено мисли за такива неща. — Сега Кристи звучеше така, сякаш беше много по-добре. Той я почувства да се движи, коленете ѝ се забиха в гърба му, когато тя очевидно протегна ръка към нещо зад себе си. — Тук е... Ето.

ГЛАВА 19

— Чакай! — Гласът на Люк беше остър. Толкова остър, че Кристи, която много бързаше да излезе от това тясно пространство, се спря рязко.

— Какво?

— Просто изчакай минутка, можеш ли?

— Ти не си готов да тръгнем?

— Не. Тихо.

Тихо? Виеше ѝ се свят, повдигаше ѝ се, беше на края и на физическите, и на психическите си сили. Въпреки това, сложността и рискът на ситуацията ѝ бяха ясни. Беше жива и искаше да остане жива. Ключът тук беше да успее да избяга, преди убиецът да се е върнал за нея. Никога не беше мислила, че ще е благодарна на майка си за това, че винаги виждаше опасност, дори където такава въобще нямаше, но ето, че беше дошъл и този момент. Днес може би устройството за отваряне на багажника щеше да спаси живота ѝ.

Но само ако го използваше. Искаше да се измъкне оттук. Преди клаустрофобията беше за нея абстрактна представа. Сега се чувстваше така, сякаш всеки момент щеше да се задуши. Вече се бореше за всяка глътка въздух. Дали паниката нямаше да я завладее всеки момент? Въздухът в багажника, освен че не беше достатъчен, беше застоял и с неприятна миризма. Вратът ѝ се беше подул и схванал, мястото от инжекцията я болеше, не можеше да избегне допира до одеялото, а куфарът се забиваше болезнено в гръбнака ѝ при всяко подскачане на колата. А тя едновременно подскачаше и се люлееше, което предизвикваше напъни за повръщане. Обаче физическите страдания бяха нищо в сравнение със страха, който изпълваше душата ѝ. Усещаше вкуса му в устата си.

— Какво правиш? — изсъска тя, когато ѝ се стори, че измина цяла вечност. Усещаше го да се движи, чувстваше мускулите на гърба му да се напрягат, чуваше поредица от слаби, странни шумове, които ѝ звучаха някак механично, но нямаше представа какви са.

— Тихо.

— Чуй, не искам да те препирам за каквото и да било, но имаш около секунда и после аз излизам оттук, с теб или без теб. — В гласа ѝ май се долавяше сарказъм?

— Тихо.

Кристи преглътна думите си. А щеше да му каже да си завре това „тихо“ в... Може би онова, което той правеше, беше достатъчно важно, за да ги забави. Нямаше време за губене обаче. Макар да се чувстваше все още леко замаяна, тя го знаеше. Трябваше да се измъкнат от багажника, преди нападателят им да успее да изпълни плана си. А тя знаеше много точно какъв е планът му, знаеше какъв е желаният от него краен резултат.

При мисълта, колко близо беше до смъртта, тя започна да диша учестено, почувства атаката на паниката и се опаси, че може да се задуши.

— Люк...

— Готово. — В гласа на Люк определено се долавяше задоволство. — Прерязах някои жици, така че светлините на багажника да не се включат, когато отворим капака.

— О! — Е, може би си заслужаваше да изчака *това*. Тя си пое дълбоко дъх и се опита да прогони от себе си страха едновременно с въглеродния двуокис. — Добра идея.

— Да. Чуй. Ще преброя до три и ти ще освободиш багажника. Ще скочим, когато удариш земята, се претърколи, остани ниско приведена и тичай с всички сили. Ако по някаква причина не съм до теб, не ме чакай.

— Да, добре.

Нямаше причина той да се притеснява. Единствената ѝ мисъл беше, че щом веднъж краката ѝ стъпят на земята, няма да спре да тича, докато не се озове обратно във Филаделфия.

— Едно, две, три.

Кристи натисна бутона на устройството. Чу се „клик“, но багажникът не се отвори. Паниката сви стомаха ѝ, а и без това свитите мускули на гърлото ѝ се стегнаха още повече.

— Казах. *Три*.

— Не се отвори — отговори тя.

— По дяволите! — Тя почувства, че той промени положението на тялото си. — Чух го да се отваря. Вероятно нещо се е повредило при сблъсъка.

Тя усети тялото му да се накланя напред и чу тъп звук — очевидно той натискаше капака, който беше точно над главите им. И той се отвори, просто така. И започна да подскача нагоре и надолу при всяко подскачане на колата. Дъждът най-после беше спрял, но мирисът на влага беше изключително силен. И добре дошъл, о, толкова добре дошъл. Също като слабата струя въздух, която сега проникваше в багажника, той беше символ на свободата.

— Готова ли си? Скачай.

Кристи го послуша, макар движението на тялото ѝ да отговаряше по-скоро на думата „търкалям се“. Люк обви кръста ѝ с ръка и скочи. Оказа се, че краката ѝ са още слаби и тя по-скоро увисна на него, отколкото да се движи сама. Тя падна като тухла и се удари лошо. Падна на длани и колене в доста дълбока кал, която поне ѝ подейства като възглавница. Малки капчици кал попаднаха навсякъде по тялото и главата ѝ, но ударът от падането беше понесен предимно от раменете и хълбоците ѝ. Тя не обърна внимание на болката и хвърли бърз поглед през рамо. Камионът, заедно с прикачената зад него кола, продължи напред. Фаровете му бяха два лъча в мрака, сякаш я гледаха — две малки и зловещи червени очи.

— Трябваше да се претърколиш.

Двамата не се приземиха заедно — ръката му се беше отдръпнала от кръста ѝ и тя не го виждаше. Но сега беше до нея, клекнал в калта, с глава, близо до нейната. Изведнъж тя почувства да ѝ се завива свят и да ѝ прилошава и нуждата ѝ да бяга май щеше да бъде победена от припадък. За миг си позволи да отпусне глава на широкото му рамо. Виждаше го само като тъмна сянка, но въпреки това не можеше да си представи как беше успял да се свие в багажника. Изведнъж изпита огромна радост, че е там с нея.

— Забравих.

— Добре ли си?

— Да.

— Тогава да вървим.

Той ѝ помогна да се изправи. Като събра последните си сили, Кристи тръгна несигурно към боровата горичка, израсла от двете

страни на тесния мръсен път. В нейния случай важеше онази стара поговорка, че духът е силен, но плътта — слаба. Мускулите ѝ бяха омекнали, а костите ѝ сякаш въобще не съществуваха.

Фаровете на камиона проблеснаха. Тя и Люк бяха под дърветата и се плъзгаха надолу по кален склон, отдалечаваха се от камиона, когато тя улови ярките проблясвания с крайчеца на окото си.

— По дяволите! — каза Люк, който очевидно беше видял същото. Сега ръката му държеше здраво нейната. Въпреки че той я стискаше почти болезнено, Кристи нямаше нищо против.

Камионът беше спрял. Проблясването беше причинено от натискането на спирачките. Дали убиецът беше разбрал, че са избягали? Дали беше видял нещо? При тази мисъл сърцето на Кристи подскочи в гърдите.

— Бягай! — извика Люк в ухото ѝ и двамата побягнаха.

Тя не каза нищо. Не можеше да бяга. Нямаше достатъчно въздух. Но ужасът, както вече беше открила, имаше една добра страна — той даваше неограничена енергия тогава, когато най-много имаш нужда от нея. Само преди миг мислеше, че в никакъв случай не би могъл да тича в тази пресечена местност. Но тичаше и започваше да се чувства така, сякаш би могла да тича цяла нощ. Хвърли уплашен поглед назад и видя, че фаровете отново блестят в немигащо червено, което означаваше, че спирачките не са натискани. Проблемът беше в това, че сега червените светлини бяха по-големи, а не по-малки. Кристи разбра, че камионът се връща назад, и стомахът ѝ се сви.

Той беше проверил багажника. Знаеше, че ги няма. Тя го знаеше със сигурност, която нямаше нищо общо с работата на разума и логичните обяснения.

— Люк, Люк... — Той вървеше напред и я дърпаше за ръката.

— Какво?

Той тръгна по-бавно и се огледа. Беше толкова тъмно, че двамата не се виждаха. Единственото, което тя виждаше, беше очертанието на главата и раменете му и проблясването на очите му.

— Виж.

Нямаше нужда да уточнява какво трябва да види. От начина, по който ръката му стисна нейната, тя разбра, че и той е разбрал значението на увеличаващите размера си червени светлини. Слава

богу, че вече се бяха отдалечили от пътя и шансовете да бъдат открити — тя се молеше настойчиво — бяха малки.

Светлините отново проблеснаха. Той отново беше натиснал спирачките. Кристи не беше сигурна, но ѝ се стори, че камионът спира приблизително на мястото, където те бяха скочили.

— Люк...

— Продължавай да вървиш.

Тя се движеше, само че по-бавно. Краката ѝ отново бяха изгубили сили, а дробовете я боляха като че ли протестираха срещу решението ѝ да бяга и да диша едновременно.

— Какво, по дяволите, е това?

В гласа на Люк се долавяше очевидно раздразнение. Като погледна назад, през стволите на дърветата и наведените от дъжда клони, Кристи видя силният бял лъч на фенерче да обхожда гората в близост до пътя. Тогава ѝ хрумна, че вероятно са направили добре забележима дупка в мокрите храсти. Дали беше достатъчно голяма той да ги проследи? И откри, че всъщност никак не иска да узнае отговора на този въпрос.

— Той ни преследва — каза тя глухо.

— Да.

Люк стисна здраво ръката ѝ и отново усили ход. Задъхваща се от ужас и изтощение, Кристи наведе глава и затича, като се подхлъзваше в калта. Не им помагаше и килимът от мокри борови иглички. Само господ знаеше какво още имаше под краката им. Едва успяваха да заобикалят дърветата, пъновете и другите препятствия. Сърцето ѝ биеше тежко, краката и дробовете я боляха, тя все повече се отпускате върху ръката на Люк, която за нея сега беше нещо като спасителен пояс.

Бяха се отдалечили достатъчно и вече не виждаха лъча на фенерчето му, ако той наистина го използваше. Мисълта, че може би го беше изключил, че беше съвсем близо до тях, предизвика студени тръпки по цялото тяло на Кристи. Безполезно беше да поглежда назад, защото не виждаше нищо друго, освен най-близките дървета, а и те бяха просто неясни форми. Шумът от собственото ѝ дишане изпълваше ушите ѝ и заглушаваше всички шумове от преследването.

Но тя беше сигурна, сто процента, че той все още ги преследва. Начинът, по който Люк се движеше, издаваше, че и той мисли същото.

Той беше безмилостен като робот. Вече не бягаше, но се движеше много бързо и равномерно. Тя го следваше, но краката ѝ ставаха все по-слаби и по-безчувствени, дишането ѝ — все по-трудно и помъчително. Обаче все още успяваше да върви редом с него.

Нападателят ѝ я беше хванал веднъж. Ако я хванеше отново... Мисълта и ужасните образи, запечатали се в съзнанието ѝ, я накараха да изстине цялата. И също така ѝ даде сили и воля да върви.

Успяха да слязат по поредния стръмен склон, като тя практически се пързеляше по дупе, и се спуснаха в клисура, където течеше бързо поточе. Кристи вече знаеше, че вероятно се намират в гъстата гора, която заемаше доста голяма площ от северната част на острова. Ако намереха път, можеха да стигнат до селището Окракоук или до друго място, където биха могли да намерят помощ. Единственото, което Кристи знаеше, беше, че гората заема най-малко четирийсет мили площ и че в нея не се осмеляват да влизат много хора, които и без това нямат причина да го правят.

При сегашната им скорост на придвижване, а и тъй като не вървяха по права линия, щяха да са им нужни ден или два. Нападателят им сигурно щеше да ги преследва поне още няколко часа, преди да изгуби напълно дирите им.

Тази мисъл ѝ помогна да измине следващите две мили.

Най-после краката ѝ отказаха да я слушат повече. Беше изтощена дотолкова, че едва можеше да стои права. Седна на един пън, като дишаше тежко, опита се да види нещо в мрака и пожела мускулите ѝ бързо да съберат поне малко сили. Наблизо просветна нещо зелено и я стресна, преди да разбере, че вижда чифт очи. Всъщност няколко чифта очи.

Очи на разни същества. Диви очи. Но да има наблизо такива същества, беше по-добре, отколкото да види зловещите очи на своя нападател. Както и да е, май нищо в сегашната ситуация не можеше да бъде сметнато за добро. Само се надяваше тези очи да не принадлежат на хищник.

— Какво има? — Люк се върна, тъй като беше избързал малко напред. Тя не виждаше чертите на лицето му, но имаше впечатлението, че я гледа, смръщил вежди.

— Тази гора... Тя продължава цели мили. — Дишането ѝ беше очевидно затруднено.

— И какво?

— Имам нужда от почивка.

— Ще си починем, когато намерим безопасно място.

— Имаме нужда от план.

— Имаме план.

— Искаш ли да ми кажеш какъв е?

— Да бягаме като подгонени от дяволи. — Не можеше да е сигурна, разбира се, но като че ли усети весели нотки в гласа му.

— О, много добър план. — Е, тя не беше толкова уморена, че да не може да изрази известен сарказъм.

— Е, дотук планът работи добре.

— Докато той ни хване.

— Обичайният оптимизъм, нали?

В гласа му отново се долавяше весела нотка. Ако не беше толкова уморена, ако не изпитваше непоносими болки във всеки мускул, става и орган, ако не беше така ужасена, тя може би щеше да намери чувството му за хумор за очарователно.

— Знаеш ли, онзи е обладан от злото и наистина иска да ни убие — каза тя.

— Знам.

— Вече бягахме като подгонени от дяволи. Сега трябва да започнем и да мислим.

— Целият съм слух.

Кристи смръщи вежди. Той май нямаше да ѝ помогне.

Тя трябваше да измисли плана. Да не би в живота винаги да ставаше така или какво? Тя обикновено успяваше да се справи. За нещастие, точно сега беше толкова уморена, че в главата ѝ нямаше никаква идея.

— Добре. — Тя се опита да мисли трезво. — Може би трябва да намерим път. Нали знаеш, за да спрем превозно средство, да дадем знак на някого.

— Да, това определено можем да направим. Когато е светло. Като например утре. Сега, дори да успеем да намерим път, което е съмнително, дори да има движение по него, което е още по-сомнително, ще е опасно да дадем знак на някого. Няма да знаем дали е той или не, докато колата не спре, а тогава може да е прекалено

късно. Макар досега да не е използвал оръжие, не искам да заложа живота си, че не разполага с такова.

Добра мисъл.

Кристи не изказа мнението си на глас. Вместо това, стисна зъби и се изправи. Той се изправи заедно с нея.

— И така, какъв е планът? — Той отново я хвана за ръката.

— Щом няма друга възможност, ще бягам като подгонена от хиляди дяволи — каза тя с горчивина.

Думата „бягам“ беше преувеличение, разбира се. Тя по-скоро се препъваше и това беше всичко, на което беше способна. Коленете ѝ заплашваха всеки момент да се прегънат.

— Това е моето добро момиче! — Този път той със сигурност се усмихваше. Поднесе дланта ѝ към устните си и я целуна. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, аз наистина мога да се ориентирам по звездите.

Това я накара да се чувства по-добре. За около две секунди. После тя вдигна поглед.

— Не се виждат никакви звезди!

— Точно така — каза Люк и се засмя тихо. — Е, водата винаги тече към морето, нали? Виждаш ли поточето? Какво ще кажеш да вървим по неговото течение?

Кристи погледна. Да, виждаше проблясването на водата в мрака. Тя смръщи вежди и отново го погледна.

— Водата *винаги* ли тече към морето?

Видя зъбите му бързо да проблясват в мрака.

— Има само един начин да разберем.

Като все още я държеше за ръката, той отново започна да си пробива път през шубраците. Кристи го следваше, макар да не изпитваше кой знае каква увереност. Но все още усещаше устните му върху дланта си и мислите ѝ вземаха друга, далеч по-приятна, посока. За няколко благословени секунди тя забрави къде се намира и се сети, че той наистина умее да целува горещо.

Обаче си спомни и това, че ѝ беше отказал само секунди, след като я беше сгорещил. Добре, май всичко се беше оказало преходно като сапунен мехур. И тя реши да избие от главата си целия унизителен за нея епизод.

Продължиха да вървят, със залитане, докато краката ѝ не започнаха неудържимо да треперят и натежаха като олово. Тя беше абсолютно сигурна, че всеки момент ще падне на земята. Най-после той се спря и пусна ръката ѝ.

— Люк?

Липсваше ѝ топлината на дланта му. Стори ѝ се, че е сама в мрака, и се уплаши. Малко. Всъщност доста скоро след навлизането им в гората, тя беше изпаднала в апатия, причинена от умората. Дори се беше примирила с това, че нападателят ѝ може да ги хване. Беше толкова изтощена, че дори не изпитваше страх от тази възможност. Ако беше мъртва, поне нямаше да ѝ се налага да върви повече. Тихият му глас дойде сякаш някъде от мили разстояние.

— Чуваш ли? Мисля, че това може да е морето.

Сега, като се заслуша, Кристи наистина чу някакъв рев. За нещастие, тя беше сигурна, че това е биенето на собствения ѝ пулс. Обърна се към Люк и ѝ се стори, че той отново започна да се движи между дърветата. Канеше се да тръгне към него, когато някой я сграбчи за ръката.

ГЛАВА 20

Той ги беше намерил!

Сърцето ѝ се качи в гърлото и Кристи се опита да освободи ръката си. Щеше да запищи пронизително, но дори за това нямаше сили. Гърлото ѝ се беше свило болезнено.

— Тихо — прошепна глас и отново докосна ръката ѝ.

Кристи отново я отдръпна и се огледа отчаяно. Иззад дърветата излязоха още фигури, тъмни сенки и...

— Люк! — каза тя. Не можеше да вика.

Фигурите се приближаваха и издаваха странни шумолящи звуци.

— Не мърдай — каза тихо една от фигурите. — Ще ги изплашиш.

Кого? Кристи се чудеше и си представяше сцени от „Досиетата Х“. Това определено не беше нападателят ѝ, но и не означаваше, че ситуацията е добра. На какво ли бяха попаднали? На извънземни? Или на горски патрул?

— Кой сте вие?

Люк най-сетне забеляза, че нещо се е случило, и тръгна обратно през дърветата.

— Тук сме заради костенурките — каза един глас тихо.

После някой добави по-високо и по-дрезгаво:

— Мисля, че имаме яйца! — И групата се стопи по-бързо, отколкото се топи мъгла на слънцето.

— Какво, по дяволите, е това? — Люк стигна до нея, миг след като групата тихо си отиде.

— Нямам представа, но мислят, че имат яйца на костенурки — прошепна тя.

В гласа ѝ се долавяше хумор, но и истерия. Каквото и да бяха замислили тези извънредно странни хора, те поне не се канеха да им причинят болка.

— Да видим дали могат да ни помогнат. Сигурно имат кола. Или телефон.

Люк я хвана за ръката и я задърпа безмилостно след себе си. Държеше я права само мисълта, че е възможно да намерят помощ.

Групата беше клекнала зад един гъст храсталак до самия край на дърветата. Кристи погледна зад тях и видя, че гъстата гора отстъпва място на тесен плаж, който се спуска малко стръмно към океана. Под дърветата беше прекалено тъмно, за да се види каквото и да било. Зад тях, плажът представляваше кремава извивка, ивица между мрака под дърветата, от една страна, и проблясващия океан — от друга.

— Чуйте, имаме нужда от помощ — каза Люк и клекна до тях. Кристи направи същото.

— Тихо, ще ги изплашите.

Този, който им подхвърли шепнешком думите през рамо, беше мъж, само това можеше да се види със сигурност в тъмнината.

— Кого ще изплашим? — В гласа на Люк се долавяше нетърпение, но той също беше свел гласа си до шепот.

— Костенурките. Може ли по-тихо, молим ви. Чакаме тук от три дни, за да станем свидетели на това.

— Да, не се движете и пазете тишина — каза и друг глас тихо и раздразнено.

Люк нямаше избор, освен да се подчини. Кристи усещаше нетърпението и раздразнението в напрегнатото му тяло и свитите мускули, но в момента беше ясно, че нищо не би могло да накара групата да им обърне внимание. Освен това, ако им попречеха, нямаше да ги настроят благосклонно към себе си. Ако вдигнеха врява, беше възможно да привлекат вниманието и на единствения човек, от когото никак не се нуждаеха в момента. Като следваше теорията, че е по-добре да бъде сред по-голям брой хора, Кристи ги приближи толкова, че практически можеше да диша въглеродния двуокис, издишан от тях. Вниманието на всички беше приковано в плажа. Кристи се опита да разбере какво точно правят.

В продължение на миг не виждаше нищо, освен плажа и проблясващия океан, осветен единствено от луната и звездите. После видя нещо като тъмен кръг, очертан в пясъка. Той се движеше, някак странно, сякаш си търсеше място. После, по-надолу по плажа, тя видя друг такъв кръг.

— Вижте, много е спешно!

Търпението очевидно не беше сред добродетелите на Люк. Един от групата издиша раздразнено и се обърна.

— Ако трябва да говорите, елате насам — прошепна той, като продължаваше да клечи.

После ги поведе далеч от групата. Като прецени, че са се отдалечили на безопасно разстояние, той се изправи. Люк и Кристи също се изправиха. Сега бяха на доста разстояние от брега, но не чак толкова далеч, че да не виждат кремавата ивица през дърветата. Със спирането на дъжда, гората внезапно беше оживяла от звуците на насекомите и дървесните жаби, както и на другите ѝ обитатели. Като се огледа недовърчиво наоколо, тя се притисна в Люк и плъзна дланта си в неговата.

— Ако само можехме да ползваме телефон, нямаше да ви пречим — каза Люк и стисна успокояващо ръката ѝ.

— Телефон? Тук няма телефони. Това е защитена зона, резерват...

— Мобилен телефон — уточни Люк.

— Нямаме мобилни телефони. Тук сме, за да наблюдаваме костенурките.

Кристи усети как Люк стисна зъби.

— Някой ни преследва! — каза тя, като положи огромно усилие да не вика. — Ако ни хване, ще ни убие. Изблъска колата ми от пътя, заключи ме в багажника и...

— Трябва ни кола назаем — прекъсна я твърдо Люк.

— Нямаме кола, дойдохме на стоп. Трябва да наблюдаваме как костенурките снасят яйца. Лагеруваме тук от три дни и наблюдаваме плажа. И те снасят *точно сега*. И аз ще го пропусна.

В гласа му се долавяше такова огорчение, че Кристи се почувства длъжна да се извини.

— Съжалявам.

— Къде сме? — запита Люк. — Има ли наоколо някой, когото можем да помолим за помощ?

— Най-близкото място, което знам, е супермаркетът на товарното пристанище. Намира се на запад. Ще ви трябва четири, може би пет часа да стигнете дотам пеш. И ще трябва да се върнете назад, да поемете отново през гората. — Той посочи с ръка.

При тази мисъл Кристи потрепери и се притисна в Люк.

— А плажът накъде води? Не можем ли да вървим по плажа? — запита Люк, като вече едва сдържаше раздражението си.

— Никъде не води. Това е малко защитено заливче, затова и костенурките снасят тук.

— Кристи... — Люк стисна ръката ѝ. Тя знаеше какво ще последва.

— Не можем ли да останем при тях? До сутринта? — запита тя.

Мисълта, че ще трябва да върви отново през гората, можеше да ѝ причини припадък. И я плашеше до смърт. Нападателят им вероятно още ги търсеше. Можеше да ги намери в гората, където щяха да са сами. Поне да бяха сред хора.

— Имаме само една палатка. Няма място. — В гласа на непознатия се усещаше недоволство. — Мога да ви дам две одеяла и може би малко храна. Но ще трябва да пазите тишина и да не пречите.

— Това ще е чудесно — каза Кристи ободрено.

Люк мълча около две секунди. После каза:

— Да. Чудесно.

— Добре. Оттук.

Той се обърна и тръгна през гората. Те го последваха. На около двеста метра от мястото, където групата наблюдаваше костенурките, на плажа, беше опъната палатка.

— Тихо! — предупреди ги мъжът и влезе в палатката. Върна се след минути и пхна вързоп в ръката на Люк. — Бих искал да можех да ви предложа повече помощ, но... — Той очевидно нямаше търпение да се върне на плажа при останалите.

— И така е добре. Благодаря.

— Ако се каните да спите на плажа, направете го някъде там. — Той посочи място, далеч от костенурките. — Ние ще сме тук през нощта. Ако имате проблеми, извикайте ни.

После побърза да се присъедини към останалите.

— Хайде.

Люк тръгна в обратната посока и Кристи го последва. Вървяха близо до дърветата, но по пясъка. Тя все още не виждаше нищо, освен неясни сенки. Духаше лек солен бриз, рошеше косата на Кристи и я караше да усеща ясно, че дрехите ѝ са още мокри от дъжда. Шумът на прибоя беше заменил другите нощни звуци и това радваше Кристи. От време на време луната се показваше между облаците.

— Не е прекалено далеч — каза Кристи. Мисълта, че ще може да извика на помощ още седем души, я караше да се чувства малко по-добре. После ѝ хрумна нещо и ръката ѝ се отдръпна от неговата, когато тя спря рязко на място. — О, господи, ами ако ни намери и убие и тях?

— Ще му е трудно, освен ако няма картечница. Който и да е той обаче, не иска масови убийства. И двата пъти, когато те нападна, ти беше сама.

Това беше вярно. Кристи кимна, изпитала облекчение.

Най-после Люк спря, избрал прикритието на две големи скали на около двацет метра по-нататък. Скалите стърчаха от пясъка като тъмни зъби и оформяха заслон във формата V, с острия връх, сочещ към дърветата. Той клекна и остави вързопа върху пясъка. Кристи просто падна на колене. Тъкмо се канеше да си поеме дълбоко дъх, когато чу „клик“ и слаба светлина обхвана близкия район. Очите ѝ се ококориха. Тя погледна бързо Люк, който беше само на няколко инча и проверяваше какво е съдържанието на вързопа. Косата му беше мокра и се къдреше леко край ушите и на тила, тениската му беше мокра и изцапана с кал и прилепваше към раменете му, които ѝ се сториха много широки. Дънките му също бяха мокри и изцапани с кал и бяха прилепнали към силните му бедра. На едната му буза също имаше кално петно, а край очите му имаше паяжина от фини бръчици, които издаваха колко е уморен. Във вързопа имаше две одеяла, и двете бежови, две бутилки вода и пакетче крекери с фъстъчено масло.

Тя обаче търсеше източника на светлина. Видя, че той държи електрическо фенерче в едната си ръка. Другата му ръка беше поставена отпред, така че да затъмнява част от лъча. При тези обстоятелства, тя не можеше да понесе дори лъч светлина. Люк може и да мислеше, че нападателят им не е наблизо, но нямаше смисъл да се опитват да докажат противното.

— Изгаси го! Може да ни види!

Люк се обърна към нея и изсумтя.

— Скъпа, повярвай ми, трябва да се тревожиш повече да не изплашиш костенурките. Ще е почти невъзможно да ни е проследил по терена, по който минахме.

— От твоите уста — в божии уши! — прошепна Кристи.

— Мисля, че в момента сме в безопасност.

Той покри ръка и с другата си ръка, колкото можеше, и насочи светлината към нея.

— Стой неподвижно минутка.

Хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ леко встрани. Кристи разбра, че гледа мястото, където онзи беше забил нещо. Каквото и да видя, то не му хареса. Присви очи и стисна устни.

— Да, зашеметяващ пистолет — каза той и пусна брадичката ѝ.

Кристи инстинктивно разтри леко мястото. Той я огледа от главата до петите, като че ли правеше медицински преглед. Тя прокара пръсти през, косата си и отметна мокрите кичури от лицето си. Поглед към мокрите ѝ тениска и панталонки и каза, че са прилепнали към нея като втора кожа, че голите ѝ ръце и крака са здравата одраскани и много мръсни и че сандалите ѝ са покрити с кал и пясък. Помисли си, че при тези обстоятелства не би трябвало да се интересува особено от външния си вид. Но се интересуваше. И то заради Люк — това беше истината. Беше свикнала с русата му коса и вече го намираше привлекателен и женската ѝ гордост изискваше и той да я намира за привлекателна. И пак си спомни, че последния път, когато се бяха огледали хубаво един друг, тя го беше помолила да спи с нея. Не искаше да си спомня какъв беше отговорът му.

Ако не беше толкова уморена, отново щеше да се почувства унижена. Обаче изтощението ѝ беше толкова пълно, че притъпяваше всички чувства и превръщаше унижението просто в неприятен спомен. Както и да е, този спомен, изглежда, не тормозеше и него. И тя направи всичко възможно да го прогони и от своето съзнание.

— Какво се е случило с окото ти? — В гласа му се долавяше остра нотка. Гледаше лявото ѝ око.

— Окоето ми? — Кристи бързо вдигна ръка и опипа мястото. Плътта беше леко подута, забеляза тя сега. През последните два часа ѝ се бяха случили толкова много неща, че нямаше как да забележи порано. — Какво не е наред с окото ми?

— Имаш синина. — Той нежно погали удареното място с палец.

— Сигурно съм се ударила при катастрофата. — Кристи внимаваше да не приеме докосването му като нещо обезпокояващо.

Той отпусна ръка до тялото си.

— Ще имаш късмет, ако утре синината не е по-голяма и по-болезнена.

— Ще имам късмет, ако утре не съм мъртва — каза тя мрачно. — Това важи и за теб.

Нещо в тона ѝ го накара да се усмихне. Неочакваните весели пламъчета в сините му очи накараха сърцето ѝ да прескочи един удар. Каза си, че трябва да преодолее това.

— Ето, отново проява на твоя оптимизъм.

— Е, добре, но песимистите живеят по-дълго.

Тя се прозина, което беше преднамерен опит да отвлече вниманието си от факта, че започва доста да го харесва. Неочаквано обаче прозявката издаде огромната ѝ умора. Вдигна ръка към устата си, миглите ѝ изведнъж станаха толкова тежки, че не можеше да държи клепачите си отворени. Той се усмихна широко и ѝ подаде фенерчето.

— Ето, подръж за минутка, а? Но го покрый с дланта си, не се нуждаем от много светлина.

Люк се изправи. Изглеждаше много висок на фона на морето и черното небе. Тя го попиваше с очи. Той вдигна едното одеяло и го изтупа.

— Хайде, помогни ми да го постелем на земята.

Тя изключи фенерчето, за да му помогне. Нямаше да го остави да свети с пълна сила, независимо какво казваше той. Мракът не пречеше чак толкова много да се разпъне едно одеяло. Като го разстлаха, оказа се, че ширината му е колкото на двойно легло. И двамата бяха клекнали в пясъка, до края на одеялото, когато свършиха с тази задача.

— Е, искаш ли да се съблечеш? — каза Люк някъде от мрака, когато Кристи започна да разкопчава сандалите си.

— *Какво?!* — Тя едва го виждаше, но въпреки това втренчи ужасен поглед в неясната му сянка. Като се има предвид какво се беше случило между тях, въпросът беше едновременно многозначителен и нетактичен.

— И двамата сме мокри. Ако спим с дрехите, нощта ще ни се стори дълга и неудобна.

— Знаеш ли какво? Има и по-лоши неща от това.

— Като например пневмония?

— Прекалено е топло, за да хванем пневмония, ако спим с мокри дрехи.

— Значи ти си решила да спиш облечена.

— Определено. — Това поне щеше да е някакво лекарство за наранената ѝ гордост.

— Добре, но тогава трябва да оставиш и бельото си. — В гласа му май се долавяше насмешка. Той вдигна ръце над главата си и Кристи дочу звук, който, както тя се опасяваше, означаваше, че той се съблича.

— Какво правиш? — Гласът ѝ издаваше възмущение.

— Просто си съблякох ризата. А сега си събувам обувките. После ще събуя и чорапите си и накрая — дънките.

— Мислех, че няма да спим голи! — Мисълта, че той е гол, беше смуцаваща. Тя ясно си спомняше колко привлекателен е без риза, после прогони този образ от съзнанието си.

— Ще оставя бельото си. То не е мокро.

— Е, аз няма. Да спя гола, искам да кажа — побърза да се поправи тя.

— Прави, каквото искаш. Но ще трябва да облечем същите дрехи и утре, а вероятността да изсъхнат, е по-голяма ако ги прострем. А ако легнем мокри върху одеялото, ще намокрим и него, което никак няма да е добре.

— А ако той ни открие и ние сме по бельо?

— Повярвай ми, по бельо мога да правя същите неща, които правя и облечен.

Кристи го видя да се движи и чу свалянето на ципа му. Смешно, сърцето ѝ прескочи един удар. Тя не му обърна внимание и затърси начин да изрази разочарованието си.

— Виж, няма да се чувствам удобно така.

— Какво, нима се тревожиш, че ще ти направя нещо?

— Не!

— Добре, защото нямам такова намерение.

Това я накара да се скове от притеснение. Той ставаше все по-добър в това да подценява нейния сексапил.

— Виж — каза той и тя го видя да събува дънките си, — тази вечер е тъмно като в пъкъла, нищо не се вижда, имаме одеяло, с което да се завием, и ако искаш, можеш да спиш там, до скалата. Но, ако си умна, ще съблечеш мокрите си дрехи.

Той се опъна на одеялото до нея с въздишка.

— Удобно ли ти е? — запита го тя хапливо.

— Няма да повярваш колко ми е удобно.

Кристи, ядосана, обмисли въпроса и за нейно огромно раздразнение реши, че той е прав. Свали сандалите си и хвърли поглед към него, после бързо съблече тениската и панталонките си. Сутиенът и бикините ѝ бяха от тънка бяла найлонова материя и бяха практически сухи. Нямаше причина да ги съблече.

— Аз прострях дрехите си върху скалата. Мисля, че има място и за твоите.

Ако беше звучал самодоволно, щеше да го замери с мръсните си сандали. Но той говореше съвсем нормално.

— Благодаря за идеята — каза тя с толкова достойнство, колкото успя да събере, и направи, както той ѝ предложи. Приливът прииждаше и океанът беше само на няколко метра. Като се обърна, тя видя бялата пяна да се разбива в брега.

— Ще дойдеш ли скоро? — Говореше съвсем сухо.

— Веднага — каза тя.

Не искаше да се отдалечава от него, но трябваше да облекчи една настояща лична нужда. След това отиде да се измие в океана. При други обстоятелства, би се насладила истински на топлата морска вода.

— По-добре ли се чувстваш сега? — запита той, когато тя се отпусна на колене върху одеялото.

Тя откри, че той се е завил с второто одеяло. Сега го отметна, за да се пъхне отдолу. Знаеше, че вижда силуета ѝ очертан на фона на по-светлия пясък, и се молеше това да е наистина всичко, което той може да види.

— Ммм — каза тя и отръска пясъка от ходилата си.

После запълзя по одеялото, като внимаваше да не докосва Люк, което беше малко трудно, защото той, изглежда, заемаше повечето място. Легна толкова близо до скалата, колкото беше възможно. Сви се, подложила ръка под главата си, зави се добре с одеялото, като подпъхна краищата му под тялото си, и откри, че всъщност се чувства удобно.

— Искаш ли да пиеш вода? — Той ѝ подаде бутилката.

— Благодаря. — Тя надигна глава и отпи малко, после я затвори и я остави в пясъка близо до главата си.

— Лека нощ — каза той.

— Лека нощ.

Кристи затвори очи. Но дори с огромно усилие на волята не можеше да не усеща присъствието на Люк, който лежеше съвсем близо. Чуваше дишането му. Виждаше очертанията на тялото му. Можеше...

Избий го от главата си.

Заслуша се в успокоителния рев на прибоя, отпусна мускулите си, положи усилия да се потопи в прегръдките на съня. Страхуваше се от онова, което можеше да се разхожда от другата страна на скалата. Господи, страхуваше се и от съществата, които се намираха от тази страна на скалата. Вратът я болеше. Болеше я и рамото. Боляха я и краката. Тя се обърна и дръпна одеялото със себе си. Люк също го дръпна силно към себе си и изведнъж тя се оказа без завивка.

— Престани да дърпаш одеялото — прошепна тя и го дръпна към себе си.

Люк въздъхна и каза:

— Тъй като, изглежда, няма да можем да заспим, защо не ми разкажеш какво се случи, след като ти казах „лека нощ“ пред къщата ти?

Ах, колко *тактичен* начин да се опише как се бяха разделили.

— Реших да си тръгна — каза Кристи студено.

— Защо?

— Защото много се страхувах. Защото не исках да съм сама. — „Защото ти ми отказа“

— Предполагам. Знаеш ли, сетих се, че това са причините да искаш да остана при теб.

Кристи почти се задави.

— Не съм... — Добре, наричай нещата с истинските им имена.

— Добре, може би това са били причините.

„Поне основните причини. И то само в началото.“

— Не мисля, че имаше много „може би“ в онази работа. — Люк говореше сухо.

— И затова ли си тръгна? Защото не са ти харесали мотивите ми? — Кристи говореше вече по-леко, защото най-после осъзна причината за отказа му. Сега разбираше поведението му.

— Отчасти. — Той се раздвижи и ръката му докосна крака ѝ. Кристи не осъзнаваше, че са чак толкова близо един до друг.

— Отчасти? — „Отчасти“ не беше отговор.

— Да, отчасти. И къде смяташе да отидеш?

— В хотел „Силвър лейк“.

— И после — какво?

Кристи му разказа цялата история.

Когато свърши с това, че зашеметяващият пистолет беше долепен до врата ѝ, а тя беше помислила, че ще ѝ прережат гърлото като на Елизабет Смолски, той започна тихо да ругае. Кристи не знаеше кой от двамата е променил положението на тялото си, но сега лежаха толкова близо един до друг, че прегънатият ѝ лакът и коленете ѝ го докосваха всеки път, когато някой от тях помръднеше. Тя сигурно щеше да се сгуши в него, ако не се страхуваше от това, как той ще изтълкува поведението ѝ. Близостта му я успокояваше. Или нещо такова.

— Значи си видяла бял пикал с някакъв надпис на вратата — каза Люк замислено след малко. — Какъв беше шрифтът на буквите?

Кристи смръщи вежди в опит да си спомни.

— Ръкописни, мисля — каза тя, с което изненада и себе си. — Макар да не мога да кажа какво точно пишеше.

— Една линия или две?

— Две. — Кристи отново се изненада, че си спомни.

— Някаква табела за лиценз?

— Не. Беше тъмно. А и той не обръщаше камиона така, че да мога да видя.

— Каза ли той нещо друго, освен: „Здравей, Кристи“?

— Не.

— Сигурна ли си, че беше същият мъж?

— Да.

О, да, сигурна беше.

— Това е поне някаква информация. Имаме общото описание на мъжа и на пикапа. В Окраоук не са много хората, които притежават точно такова превозно средство.

— Може би той не живее в Окраоук, а е просто тук на почивка.

— Добра забележка. — Люк мълча няколко секунди. Кристи имаше впечатлението, че той обмисля възможностите. После продължи, с по-различен тон: — Твоята теория е, че той иска да те

убие, защото си го видяла на плажа, преди да пререже гърлото на Елизабет Смолски, нали?

— Защо иначе някой ще иска да ме убие?

Ревът на приборя щеше да заглуши фалшивата нотка, дори тя да не успееше да я скрие. Или поне така се надяваше!

— Ти ми кажи.

— Това трябва да е — каза Кристи твърдо. За да отвлече вниманието му от темата, добави с присмехулно възмущение: — Ти наистина задаваш много въпроси.

Измина секунда.

— Хей, нали това правим ние, адвокатите.

— Всъщност полицията задава всичките въпроси от този род. Ние, адвокатите, само оспорваме отговорите.

— Както и да е. — Той отхвърли опита ѝ да промени темата с махване на ръка. — Който и да е той, наистина иска да те убие. Два опита за три дни.

— Не ми припомняй.

Кристи потрепери. Той сигурно беше усетил, че тялото ѝ се тресе, защото я прегърна. Ръката му беше топла и силна, което я успокояваше. Тя откри, че наистина, наистина харесва мъже със силни длани и дълги гъвкави пръсти.

— Още ли ще упорстваш да проявяваш глупост? — запита я той мило. — Защото, ако си решила да бъдеш умна, можеш да дойдеш тук.

Тя се подчини и се сгуши в ръцете му. Топлината на тялото му я обгърна и беше далеч по-силна от топлината, която одеялото можеше да ѝ предложи. С интерес, тя забеляза, че той носи боксерки, които бяха леко влажни. Останалата част от тялото му беше суха, топла и гола.

Обезпокояващо гола.

Опияняващо гола.

Зряла, интелигентна жена, принудена, по стечение на обстоятелствата, да лежи до този наистина привлекателен мъж, без съмнение ще бъде над плътските мисли. За нещастие, тя не беше тази жена.

Правеше всичко възможно да потисне желанията си и да промени хода на мислите си, но без особен успех. Шумът на приборя, тъмнината на морето и небето я караха да се чувства така, сякаш

двамата са на свой собствен остров. Тялото ѝ гореше на всяко място, където опираше в неговото, а те се докосваха практически навсякъде. Главата ѝ беше на рамото му, той я беше прегърнал и с двете си ръце, одеялото беше удобно подпъхнато под телата им. Гърдите ѝ бяха силно притиснати към тялото му, а гладките ѝ голи крака опираха по цялата си дължина до неговите — мускулести и космати. Дланта ѝ почиваше на гърдите му и тя едва успяваше да държи пръстите си неподвижни.

Не биваше да мисли какво ще стане, ако плъзне дланта си малко по-надолу. Не биваше да си фантазира по отношение на Люк. Особено при тези обстоятелства. Особено като се имаше предвид какво ѝ беше казал на два пъти тази вечер.

Но може би беше променил решението си. Все пак тя беше почти гола и той сигурно усещаше тялото ѝ така, както тя — неговото. Вероятно нейната топлина, допирът на меките ѝ гърди и на нежната кожа на бедрата ѝ, ласката на дланта ѝ го подлудяваха. Може би той усещаше ясно женското присъствие и всеки момент щеше да сведе глава и да я целуне. Като си спомни колко страстни бяха целувките му, тялото ѝ се напрегна и наелектризира чак до пръстите на краката.

— Е, не е ли по-добре така, отколкото да се караме за одеялото? — запита той тихо, а гласът му много приличаше на ръмжене.

— Признавам, така е много по-добре — каза тя, което беше, практически, мъркане.

— Дяволски си права, *много* по-добре. — Нямаше как да се сбърка задоволството в гласа му. Той я прегърна още по-здраво. — Е, сега, когато най-после се чувстваме удобно, може би ще поспим малко.

ГЛАВА 21

— Хм. Точно така.

Не очакваше подобно съгласие. Но вероятно това беше най-умното, което можеха да направят, и тя заспа.

Нещо — звук, движение — я събуди рязко. Не знаеше дали е спала минути или часове. С широко отворени очи и силно биещо сърце се взираше в мрака, немного сигурна къде се намира. Ушите ѝ бучаха странно. Лежеше на нещо меко и нечий ръце я прегръщаха. Майкъл?

Не, не беше Майкъл. Тези ръце бяха по-мускулести. Тялото беше по-дълго и също по-мускулесто. Беше почти голо и излъчваше горещина почти като от фурна. Люк. Тя почувства странна топлина. После си спомни всичко изведнъж и топлината се стопи, изчезна. Ослуша се. Какво я беше събудило?

Не знаеше.

Но само като си помислеше за възможностите, и сърцето ѝ започваше да препуска.

„Не изпадай в паника. Вероятно нищо не се е случило“

Огледа се методично наоколо. Виждаха се само няколко звезди на нощното небе. Люк спеше. Дишането му беше дълбоко и спокойно, гръдният му кош се повдигаше и спускаше равномерно. Шумът беше причинен от прилива.

Кристи остана известно време заслушана в нощните звуци, но с изключение на един-единствен тъп звук, вероятно причинен от падането на някой счупен клон, не чу нищо. Отказа да помисли дори за секунда, че шумът може да е причинен от нападателя им. Дори не се запита дали е възможно той да е съвсем близо до тях.

Защото, както беше отбелязал Люк, каква беше вероятността да ги намери? Бяха изминали доста голямо разстояние през гората, а и той вероятно щеше първо да попадне на хората, които наблюдаваха костенурките. А и не усещаше чувство за предстоящ ужас, за зло, на което винаги можеше да разчита.

Сигурно се беше събудила, защото беше сънувала кошмар — голяма изненада! Толкова често сънуваше кошмари, че в това нямаше нищо неочаквано. Каза си, че вече трябва да се отпусне.

За нещастие, това, че си повтаряше колко ѝ е нужен сънят, за да събере сили за изпитанията на следващия ден, имаше обратен ефект. По-будна от всякога, тя опита друга тактика — да фокусира вниманието си върху мъжа, в чиито прегръдки лежеше.

Реши, че тъй като не можеше да е чиста, суха и в безопасност в собственото си легло, е добре, че е в прегръдките на Люк. Тялото му беше силно и топло, кожата му беше леко неравна там, където беше обсипана с косъмчета. Краката му бяха дълги и стройни, гръдният му кош — широк и здрав, ръцете му — набъбнали от мускули и сухожилия. Миришеше на сол, както, беше сигурна, миришеше и тя. Чуваше равномерното биене на сърцето му.

Добре, още беше будна.

Съсредоточи се върху разликата между тъканта на косъмчетата и тази, по-нежна, на кожата. Мускулите му бяха наистина много развити, което, като се имаше предвид каква беше професията му, издаваше упорита работа във фитнес залата. Талията и бедрата му бяха твърди и тесни, краката — мускулести и жилави, което затвърди убеждението ѝ, че той работи упорито върху развитието им. Реши, че не е добре да продължава изследванията си, тъй като Люк спеше и не можеше да се противопостави. Тя също *трябваше да заспи*.

Застави се да лежи неподвижно, затвори очи и зачака изтощението да я победи. Слуша прибоя, брой овце, изолира мислено всеки мускул и го отпусна, завъртя глава няколко пъти, за да освободи врата си от схванатостта, и почувства как напрежението бавно напуска тялото ѝ.

— Имаш проблеми със съня? — Дрезгавият шепот в ухото ѝ я накара да се стресне не на шега.

— Събудих ли те? Съжалявам — каза тя, макар това да не беше истина.

Тъй като той вече беше буден и нямаше да го обезпокои, тя се сгуши по-плътено в него, като обаче внимаваше да държи ръцете си по-близо до тялото. За да се отпусне достатъчно и да заспи отново, определено имаше нужда от топлината и компанията на друго човешко същество.

— Не спях.

Кристи застина от изненада.

— Спеше.

По-скоро усети, отколкото видя усмивката му.

— А-ха.

Не знаеше дали да му вярва или не, но в случай че той говореше истината, трябваше да разсее подозренията му, ако имаше такива относно нейното поведение.

— Знаеш ли, ти така и не ми каза как се озова в багажника ми.

Измина секунда.

— Това е дълга история — каза той. — Може би утре ще ти разкажа.

— Дай ми съкратена версия.

— Споменах ли, че се опитвам да заспя?

— Ако ми кажеш как се озова в багажника, няма да кажа и дума повече, обещавам. Няма и да помръдна. Няма да правя каквото и да било.

Още една секунда.

— Добре — каза той. — Ето ти кратката версия. След като те оставих, отидох да купя храна за Марвин. Като се връщах от магазина, видях колата ти. Зачудих се къде отиваш, и се разтревожих, че нещо не е наред, за да излизаш от къщата толкова късно, затова те проследих. Не видях катастрофата, защото бях много далеч и валеше силно, но видях колата ти ударена, като минах покрай нея. Спрях и изтичах да видя дали си добре, но май получих удар по главата. Следващото, което помня, беше, че бях в багажника заедно с теб.

Кристи не каза нищо известно време, защото започваше да изпитва силно и неприятно чувство за вина. Истината беше, че Люк се беше озовал в багажника изцяло по нейна вина. Беше станал мишена на убиеца заради нея. Животът му беше в опасност пак заради нея.

А той беше изцяло невинна жертва.

— О, мили боже! — каза тя. — Толкова съжалявам! Толкова съжалявам, че те забърках в това.

Той я прегърна още по-здраво.

— Не бих казал, че имаш вина.

— Чуй — тя вдигна поглед към него, макар да не можеше да види нищо, освен проблясването на очите му, — когато се измъкнем от

това, когато се върнем в къщите си, искам да стоиш далеч от мен. Това няма нищо общо с теб и няма нужда и ти да бъдеш в опасност. Ако не си с мен, ще си в абсолютна безопасност.

Той мълча един кратък миг.

— Кристи — каза, — да не би случайно да се *тревожиш* за мен?

Тя присви очи.

— Разбира се, че не се тревожа за теб. Това, което се случва, няма нищо общо с теб. Ако те убият, вината ще е моя.

— Много умно — каза той. — И много мило.

Умно? Мило?

— Какви ги говориш! Чу ли нещо от онова, което казах? Трябва да стоиш далеч от мен. Единствената причина да си в опасност, съм аз.

— Защо се тревожиш за мен?

— Защото ти не разбираш. — В гласа ѝ се долавяше раздразнение и настоятелност.

— Тогава, защо не се опиташ да ми обясниш?

— Да ти обясня какво? Че някой се опитва да ме убие и пет пари не дава кого друго може да убие междувременно?

— Сериен убиец, така ли?

— Може би.

— Може би?

Кристи прехапа устни. Тонът му ѝ подсказа, че е забелязал думите, които тя неволно изтърва. Изкушението да сподели всичко с него беше много силно. Имаше нужда да разговаря с някого, да се довери на някого. Друг човек може би щеше да успее да види нещата по различен начин, от различен ъгъл и да предложи разрешение.

Не можеше да се сети за някого друго, освен за Люк.

Но ако му кажеше истината, той щеше да е в опасност, дори да стоеше далеч от нея. И щеше да го накара да стои нащрек по отношение на нея.

— Има нещо, което не ми казваш, нали? Помислих си го още в самото начало — каза той.

О, боже, беше мълчала толкова дълго. И мълчанието ѝ го беше накарало да заподозре нещо.

— Не знам за какво говориш.

Той я прегърна и се претърколи с нея така, че тя се озова отдолу, легнала по гръб, а той лежеше върху нея и се взираше в очите ѝ.

Усещаше силата и тежестта на тялото му, което я притискаше.

— Можеш да ми имаш доверие, знаеш ли. — Той говореше много тихо. Погали леко едната ѝ скула, приглади косата назад от лицето ѝ. — А и аз вече съм замесен в това. След като ме повали и ме заключи в багажника ти, той едва ли ще забрави за мен.

— Ако стоиш далеч от мен... — поде отчаяно Кристи.

Сега той я галеше нежно по врата.

— Люк...

— Кристи. — Той я галеше с палец под ухото. — Не мислиш ли, че след като ме забърка в това, трябва да ми кажеш истината? Ще ми е много по-лесно да се грижа за своята безопасност и да ти помогна, ако знам какво става. Нещо ме кара да мисля, че не си напълно убедена, че този мъж е сериен убиец. Така е, нали?

Кристи си пое дълбоко, накъсано, дъх. Той беше прав, но тя се страхуваше. Страхуваше се и за двамата.

— Аз... Не знам.

Тя говореше бавно, изпитваше нерешителност, която я хвърляше в агония. Толкова много искаше да му се довери...

— Кажи ми, скъпа. Кажи ми истината.

— Ти не знаеш нищо за мен — прошепна тя отчаяно. — Нямах никаква представа за какво ме молиш. Повярвай ми, това наистина е нещо, за което не би искал да знаеш.

— Има ли нещо общо с бившето ти гадже?

Кристи си пое остро въздух и го задържа. Дишаше тежко и трудно, очите ѝ бяха станали огромни в мрака.

— Какво те кара да мислиш така?

— Онова, което си ми разказвала за него. И реакцията ти в този момент.

— О, боже! — Тя започваше да се издава.

— Каквото и да е това, ние сме заедно. Дали ще ми кажеш истината или не, аз няма да те оставя сама.

— Искам да стоиш далеч от мен. Моля те!

— Не и ако ти не избягаш от мен. — Тя видя, че той бавно, отрицателно поклати глава. — Разкажи ми за бившето си гадже, Кристи. Как той е свързан с това? Да не би да е член на мафията?

— Откъде би могъл да знаеш това?

Кристи ахна, после чу, прекалено късно, неуверения тон, с който въпросът му беше зададен, и притихна, затвори очи. Той не говореше сериозно, но тя беше отговорила утвърдително на въпроса му. Без да иска. Думите ѝ бяха признание и тя го знаеше. Предположенията му бяха толкова близо до истината — как беше възможно това?

— Не знаех. Наистина. Но сега знам. Кристи, разкажи ми и останалото. Искам да ти помогна, но трябва да ми се довериш.

Кристи си пое дълбоко дъх и отвори очи. Не можеше повече да устоява на молбата в гласа му. Имаше нужда от някого, отчаяна нужда.

— Чувал ли си за Джон де Палма?

— Смътно.

— Той е главата на мафията в Ню Джърси.

— Аха. Той ли е бившето ти гадже?

— Това е баща му. — Кристи се поколеба, после погали Люк по лицето. Той се беше подпрял на лакът и лицето му беше над нейното. — Повярвай ми, по-добре е да не слушаш много за това.

— Остави ме сам да се тревожа за себе си. — Той докосна дланта ѝ с устни. Кристи почувства приятна тръпка чак до пръстите на краката си. — Предполагам, че приятелят ти се готви да заеме мястото му?

— Да.

Тя отпусна длан на широкото му рамо. Мускулите му бяха твърди и силни. Той беше силен и умен, мъж, на когото можеше да разчита. Мъж, на когото да разчита? Поне се надяваше да е така.

— Но аз не знаех, мислех... Мислех...

Гласът ѝ заглъхна. Но ако щеше да остане замесен в това, той трябваше да знае истината. Истината за всичко. Тя отново заговори:

— Виж, баща ми беше член на мафията. Беше застрелян, когато бях малка. Приятелят на майка ми заема доста висок ранг в семейство Масериа. Сестра ми се омъжи за човек, също замесен с мафията. Ние сме семейство, което има вземане-даване с мафията, разбираш ли? Така съм била отгледана. Половината от хората, които познавам, са престъпници. Голяма работа, нали? Аз обаче не исках да живея по този начин. Пазех се, доколкото можех, да съм чиста. Завърших училище, станах адвокат. И когато Майкъл де Палма ми предложи работа веднага след дипломирането ми, приех с радост, защото адвокатите са много в тази страна и не е толкова лесно да си намериш добра работа,

добра заплата. Не го познавах лично, докато не започнах работа за него, и не подозирах с какво се занимава адвокатската му фирма. Мислех, че е като мен, дете от мафиотски квартал, мафиотско семейство, което повече не иска да има нищо общо с това.

Тя направи пауза, за да си поеме дъх. Много ѝ се искаше да може да види лицето му, реакцията му. Но може би така беше по-добре.

— Сгрешила си — каза Люк.

Кристи кимна.

— О, да, сгреших. Но не го знаех допреди около седмица и половина. — Тя преглътна. — Тази част със сигурност не би искал да чуеш.

Тя стисна ръката му. В отговор, той я погали по скулата и зарови пръсти в косата ѝ.

— Напротив, искам. Хайде, скъпа, разкажи ми и останалото.

Кристи навлажни устни.

— Франки, бившият съпруг на сестра ми Никол, дойде в апартамента ми една нощ. Никога не съм го харесвала, той се държеше отвратително с Никол и децата, но все още беше член на семейството и аз го пуснах да влезе. Той беше наистина разтревожен, молеше да му помогна, казваше, че аз съм единствената, която може да го направи. Попитах го защо и той каза, че е заради Майкъл, който бил подписал смъртния му акт, защото заложил на комар много пари, собственост на Семейството. Каза, че сигурно бих могла да говоря с Майкъл и да му измоля отсрочка.

— И ти говори ли с Майкъл?

Кристи поклати глава.

— Отначало не повярвах на Франки. Започнах да проверявам нещата. Прегледах компютърните файлове, банковите ордери, някои от съдебните случаи и открих, че някои неща не се връзват. Чак когато бях сигурна какво става, отидох да говоря с Майкъл. Той призна всичко.

— Призна какво, Кристи?

— Че фирмата е просто прикритие. О, ние наистина извършвахме и законна работа, но тя прикриваше истинския му бизнес — пране на пари. Очевидно всички незаконни приходи, които семейство Масериа прибираше от наркотици, проституция, продажба на оръжие и контрабанда с цигари, комар и други, се вливаха във

фирмата, където парите просто изчезваха, а после пак се появяваха, но без възможност да се проследи истинският им източник. — Тя направи гримаса. — Знаеш ли, дори само това е достатъчно, за да поискат да те убият.

— Ще поема риска.

Той не звучеше достатъчно разтревожен и тя помисли, че вероятно не разбира колко реална е опасността, в която е поставен. Ако тя беше разбрала колко е опасно подобно знание, когато Франки беше позвънил на вратата ѝ, никога нямаше да прегледа онези файлове. По дяволите, дори нямаше да отвори вратата. Щеше да продължи да живее по стария, щастлив начин — да работи онова, което обича, през деня, а през нощта да бъде момичето на Майкъл.

При тази мисъл тя смръщи вежди. Не съжеляваше, че беше изгубила Майкъл. Мъжът, в когото беше влюбена, всъщност не беше реално съществувал. Тя не беше познавала истинския Майкъл де Палма чак до края, а когато беше разбрала какъв е той, беше изпитала едновременно ужас и отвращение.

Люк прекъсна мислите ѝ.

— И така, какво се случи, след като ти се противопостави на Майкъл?

— Скарахме се и аз скъсах с него. После отидох при майка си. Винаги правя така, когато животът ми се обърка — отивам да говоря с майка си. Но недалеч от къщата ѝ, чичо Винс, приятелят на майка ми, ме принуди да слеза от колата си. Хората му ме напъхаха на задната седалка в неговата кола. Там ме чакаше чичо Винс. Той ме заплаши, че ако кажа на някого, каквото знам, майка ми, сестрите ми и аз ще бъдем убити. До онзи момент винаги бях харесвала чичо Винс.

Гласът ѝ започна да трепери. Люк изруга тихо и я прегърна. Той лежеше по гръб, а тя почти го покриваше с тялото си и трепереше така, сякаш ѝ беше много, много студено.

— Това не е всичко — каза тя, твърдо решена той да узнае срещу какво са изправени сега те двамата. — Чичо Винс ме заведе в някакъв склад. Хората му ме набутаха вътре, бях толкова уплашена, Люк, мислех, че още тогава ще ме убият. Там беше и Франки. Лежеше гол по корем на пода. Мъртъв. Чичо Винс каза, че Франки бил блъснат от кола. И хората му се засмяха.

— По дяволите! — каза Люк и я придърпа към себе си, а тя отпусна глава на рамото му и го прегърна. Стискаше го така, сякаш той беше единственото сигурно нещо в този нестабилен свят. — Исусе Христе, Кристи, каза ли на някого? Извика ли полицията?

— Ти май още не разбираш, а? — Тя вдигна глава. Бяха толкова близо един до друг, че усещаше топлия му дъх върху лицето си. — Тези хора *притежават* полицията. Съдиите също са техни. Както и прокурорите. Няма да повярваш на колко хора плащат и колко хора притежават. Ако кажа на някого, или те помислят, че съм го направила, ще свърша като Франки. Или ще убият майка ми. Или сестрите ми. Няма и да се замислят дори. Затова и предполагам, че онзи, който се опитва да ме убие, може би е наемен убиец. Мисля, че може би е убил Елизабет Смолски по погрешка, докато всъщност е търсел мен.

Изведнъж гърлото ѝ се стегна и тя не можеше да говори повече. Отпусна глава на гърдите му, нетърпелива да усети топлината на тялото му, да получи утеха. Чуваше равномерното биене на сърцето му и това я успокояваше.

— Всичко е наред — каза тихо Люк и я погали по тила. — Вече не трябва да се страхуваш. Всичко ще бъде наред, обещавам ти.

Кристи отново повдигна глава.

— Продължавам да мисля — ами ако бях направила нещо различно? Ако бях повярвала на Франки... Не мога да забравя каква жалка гледка беше той — гол, мъртъв.

Гласът ѝ заглъхна, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Хей — каза Люк, — не плачеш, нали?

— Не. — Кристи започна бързо да премигва, за да спре сълзите. — Каква полза би имало? Аз никога не плача.

— Знаеш ли какво? — Гласът на Люк беше дори по-нежен отпреди. — Наистина обичам момичета, които никога не плачат.

Той я хвана за тила, наведе се и я целуна.

ГЛАВА 22

Целувката му беше страстна, както и преди. Трябваше само да допре устните си до нейните и топлината избухваше в нея. Кристи затвори очи и го прегърна здраво през врата. Целуна го така, сякаш щеше да умре, ако не го направи.

Той се премести така, че да лежат на една страна, с лице един към друг, и телата им да се допират по цялата си дължина. Тялото му сякаш изгаряше нейното. Тя притисна гърдите си в неговите и се удиви на разликата между нейната мекота и неговата твърдост.

Горещината, обхванала телата им, беше достатъчна да пресуши сълзите ѝ, да прогони спомена за Франки и Елизабет Смолски, да я накара да забрави поне за малко опасността, в която се намираха. Сега усещаше само него, той я караше да се чувства така, както никой друг досега.

— Харесват ми целувките ти — прошепна тя, когато той откъсна устни от нейните и ги спусна по шията ѝ.

Тя наклони глава назад и се отдаде на усещанията. Дълбоко в нея нещо започна да пулсира, когато устните му проследиха ключицата ѝ и се спуснаха към гърдите ѝ, за да спрат до ръба на сутиена ѝ. Кожата под него започна да гори дълго преди той да освободи гърдите ѝ и да поеме в устата си набъбналото ѝ зърно. Тялото ѝ се напрегна, полазиха го тръпки чак до върха на пръстите. Тя си пое остро дъх и започна да се топи, струваше ѝ се, че въобще няма кости. От този миг нататък тя беше негова и той можеше да прави с нея каквото пожелае.

— Красива си.

Гласът му беше дрезгав и тих. Дланта му замени устните му върху гърдта ѝ, той вдигна глава, за да я целуне. Тя върна целувката му диво, гореше за него, всеки неин нерв беше болезнено чувствителен. Изви тяло, за да увеличи повърхността на допира, стори ѝ се, че затрепери неконтролируемо. Дланта му стисна гърдта ѝ и тялото започна да я боли от копнеж. Пръстите му започнаха да разтриват зърното ѝ, а тя ахна и стаи дъх.

— Помниш ли думите, които изрекох преди, когато отказах да остана при теб?

Гласът му беше дрезгав, гърлен. Дланта му галеше гърдта ѝ, сякаш мереше тежината ѝ, обхващаше я, сякаш му принадлежеше.

— Да — успя да каже тя, макар едва да дишаше от възбуда.

— Излъгах.

Той ѝ даваше сигнал да възрази сега, ако иска, да го спре, но последното, което тя искаше, беше да протестира. Съзнанието ѝ беше замъглено от усещането за мъжествеността на неговото тяло, от топлината му. Сега нямаше скрити мотиви, просто го желаше. Искаше да е с него, толкова силно го искаше, че ѝ се виеше свят. И знаеше, че и той я желае.

Това не можеше да се сбърка. Цялото му тяло опираше в нейното и тя усещаше колко много я желае той. Всичко в него беше твърдо — дишането, мускулите, ерекцията му. Пулсирането в тялото ѝ стана по-настоятелно, тя затрепери. Сгуши се в него и плъзна ръце по гърба му. Кожата му беше гладка и леко влажна. Мускулите под нея бяха твърди и гъвкави. Когато прокара длан по дължината на гръбнака му, усети как гърдите му се издуват и разширяват и го чу да си поема рязко дъх.

— Искам те гола.

И той протегна ръка да събуе бикините ѝ.

— Добре.

И тя искаше да бъде гола. Искаше той да я докосва. Искаше го вътре в себе си.

Той прокара език по ухото ѝ, започна да гризе меката му част, да я смуче, после пак я погали с език и тя задиша бързо, зави ѝ се свят, сякаш беше на почти гладна диета. Тя плъзна длани по гърдите му, пръстите ѝ се заиграха с набъбналите му зърна, после проследиха очертанията на мускулите му. Тя се дивеше на ширината на раменете му, но той бързо промени хода на мислите ѝ, когато ухапа едно от зърната ѝ. Кристи извика тихо и ръцете спряха движенията си.

— Люк...

— Хм?

Но онова, което се канеше да каже, се изгуби в горещината на устата му, която покри гърдта ѝ.

— О! — каза тя вместо другото и прозвуча изненадано.

Тялото ѝ потръпна от удоволствие. Сърцето ѝ биеше тежко, кръвта ѝ бушуваше. Той започна да смуче и ближе гърдата ѝ и пулсирането между краката ѝ стана почти болезнено. Не бързаше. Когато най-последно устните му се откъснаха от гърдите ѝ, отново я целуна. Кристи не можеше да направи нищо друго, освен да го целуне в отговор и да потръпне от удоволствие, да вплете пръсти в къдриците на тила му. Не беше разбрала, че телата им са променили положението си, че тя лежи отдолу, а тялото му я притиска, докато той не повдигна глава и не я погледна в очите.

— Имаш ли представа, откога искам да те вкарам в леглото си?
— Гласът му беше нисък и надебелял, беше нещо като тъмен и съблазнителен шепот, който я обгръщаше като кадифе.

— Откога? — прошепна тя и пак потръпна, после тялото ѝ застина в предчувствие, когато дланта му се спусна надолу, към пъпа, към корема...

— От първия път, когато те видях. Ти бягаше...

Кристи сдържа дъха си, когато ръката му се плъзна в бикините ѝ. Дланта му я покри, плъзна се между краката ѝ и тялото ѝ се сви.

— О, господи, Люк...

Тя затвори очи и се отдаде на усещането. Сърцето ѝ биеше толкова тежко, тя дишаше толкова бързо, че никаква свързана мисъл не беше по силите ѝ. Усещаше пясъка под гърба си, той я подсети, че си разменят ласки на открито, на пустия плаж, и мисълта беше толкова еротична, че тя изстена. Заби нокти в одеялото и изви гръб, искаше ласките му, очакваше ги.

— Толкова си гореща там долу. Знаех, че ще си толкова гореща.

Той намери малката пъпка, която гореше и копнееше за вниманието му. Кристи стисна бедра, за да хване ръката му като в капан, затрепери и знаеше, че ще стигне до оргазъм, ако той не спре. Опитваше се да го задържи, още не, защото ѝ беше толкова добре и искаше още.

Той плъзна два пръста в нея, издърпа ги, после пак ги плъзна вътре. Кристи извика и бедрата ѝ се залюляха към ръката му в настойчива молба да не спира.

— Спокойно — каза той и го направи отново, и отново и отново, докато тя не помисли, че ще умре от удоволствие. Беше прекрасно,

дланта му беше толкова едра и гореща и той знаеше точно какво да прави с нея, как да я възбуди, да я накара да трепери и да се задъхва.

— Толкова е хубаво — прошепна, разтърсена и той я целуна по устните и по гърдите, докато пръстите му продължаваха да правят истинска магия с нея.

— Люк, спри, моля те.

Тя стисна бедра. Искаше той да спре, защото щеше да избухне в пламъци. Той като че ли разбра, защото вдигна глава и ръката му замръзна в сладко, изящно, мъчение. После той я отдръпна и я остави трепереща, горяща, жадуваща...

— Да свалим бикините ти.

Той целуна пъпа ѝ, притисна горещата си и влажна уста към корема ѝ, после събу бикините ѝ. Кристи беше така завладяна от сладост, че дишането ѝ беше накъсано. Тя вече извиваше бедра нагоре, за да посрещне наистина огромната му ерекция, протегна към нея и двете си ръце.

— Люк.

— Хм?

— Искам те.

— Сега.

Дланите му се спряха на коленете ѝ, после се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ, разделиха ги. Кристи започна да трепери вече наистина неудържимо. Почувства косъмчетата на гърдите му да докосват бедрата ѝ и застина.

— О, не, аз...

Тя го дръпна за косата, защото разбра какво ще последва. Беше нещо, което изпитваше неудобство да прави с Майкъл, който също не го обичаше и, освен това...

— Тихо.

Брадата му одраска нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ, тя го чувства да се намества между тях. Пръстите ѝ застинаха...

Тогава устните му я намериха. Усещането беше така невероятно еротично, че тя нададе стон. Люк я целуна, устните му и езикът му я накараха да гори. Беше ясно, че е правил това и преди. Знаеше как да люби жена, караше я да стене и да извива тяло от удоволствие. Когато най-после вдигна глава и я обсипа с целувки, цялото ѝ тяло пулсираше

и краката ѝ се бяха сключили около него. Искаше го повече от всичко, което беше искала в живота си.

— Люк, сега, моля те.

Той целуна устните ѝ, тя усети собствения си вкус и подивя. Протегна ръце към него, погали гладкия му и силен корем и най-последно плъзна ръка в слиповете му. Той беше там, издут и толкова голям, че почти се подаваше над ръба, горещ и влажен и очевидно готов за нея. Тя го докосна, после го обхвана с две ръце. Беше огромен и твърд и тя толкова го искаше вътре в себе си, че това желание беше болезнено.

— Ах, Кристи — каза той и тялото му застина абсолютно неподвижно.

Тя го хвана по-плътно и задвижи ръце в онзи древен ритъм, който винаги е доставял удоволствие на мъжете. И той нададе стон, после още един и се отдръпна от нея. После двамата заедно събуха слиповете му. Когато бяха напълно голи, той я положи под себе си и я покри с тялото си, бедрата му се плъзнаха между нейните и ги разтвори широко, устата му намери гърдите и.

Бедрата ѝ се повдигнаха от земята, за да посрещнат неговите, дланите ѝ погалиха, после стиснаха хълбоците му. И неговото тяло гореше, изгаряше и нея, а тя стенеше и гърчеше тяло в предчувствие.

— Исусе, искам те! — прошепна той с дрезгав глас.

И той влезе в нея, притисна бедрата ѝ отново към одеялото, изпълни я с твърдостта и горещината си и тя се почувства по-добре отвсякога в живота си. Като стенеше от удоволствие, Кристи плъзна длани нагоре по гърба му и залюля бедра, привлече го още по-дълбоко в себе си, готова да избухне в пламъци само от допира на тялото му до нейното.

Той се отдръпна, после отново навлезе в нея с мощен тласък — дълбоко и бавно. Тя заби нокти в раменете му и обви крака около кръста му. Викове на удоволствие напиха в гърлото ѝ.

— О, господи, ако го направиш пак, аз ще... — Не можа да довърши, защото се задъха.

Макар вече да наближаваше края, не можеше да го изрече на глас. Той го каза вместо нея, гласът му приличаше на ръмжене. В същото време я прегърна здраво и обсипа врата ѝ с целувки.

— Ще стигнеш до оргазъм? Добре. Искам да те накарам да изпиташ върховно удоволствие. Ще те накарам да стигнеш до оргазъм.

Целуна я. Езиците им се срещнаха с алчна страст, той я притисна, така че тя не можеше да мърда, изпълни я, взе я с бавни и контролирани движения, които я накараха да вика и да извива тяло. Ръката му се плъзна между телата им, погали корема ѝ, потърси сърцето на удоволствието ѝ, което имаше нужда само от това последно докосване, за да избухне.

И той я докосна там, погали я, тя ахна и изви тяло и стигна до оргазъм, от който пред очите ѝ затанцуваха цветни петна.

— Люк — изстена тя. — О, господи, Люк, Люк...

В отговор, той изгуби контрол и навлезе в нея ожесточено и дълбоко. Движенията му бяха толкова мощни и бързи, че тя отново потъна в този настоятелен ритъм и още веднъж тялото ѝ затрепери и се притисна немощно в неговото.

— Кристи! — нададе стон той накрая и зарови лице в нежното място между врата и рамото ѝ. Най-после той намери и собственото си освобождение, тялото му се затресе неудържимо над нейното и после се отпусна доволно.

После те дълго лежаха прегърнати и неподвижни — той по гръб, а тя — изпъната върху него по цялата си дължина. Беше го прегърнала през врата и положила глава на раменете му. Той беше топъл и леко изпотен, отпуснат, дишаше дълбоко. Тя реши, че може би е заспал.

Типично за мъжете, помисли си с нотка на недоволство и отвори очи. Облаците бяха отнесени нанякъде от вятъра. Небето беше обсипано с безброй звезди.

Тогава той се раздвижи и с това веднага отвлече вниманието ѝ от красотата на небето. Погали я по гърба и сведе главата ѝ към своята. Тя се смути от това, че е буден, защото не знаеше какво мисли за случилото се между тях, не знаеше как да се държи или какво да каже. Не можеше просто да каже: „Хм, сексът се получи наистина добър“. Беше немислимо, щеше да омаловажи случилото се и нямаше да предаде чувствата ѝ.

Обаче, май нямаше нужда да казва каквото и да било, защото ръцете му я прегърнаха още по-здраво и наболата му брада одраска бузата ѝ. О, господи, нима се канеше отново да го направи?

— Някой се движи в гората зад нас — каза той в ухото ѝ. — Не издавай нито звук.

ГЛАВА 23

Люк мислеше, че ако беше по бельо, щеше да се държи съвсем нормално, но да се разхождаш гол определено не е добре за мъжкото его. Не можеш да преследваш убиец така, просто не е удобно. Особено ако онзи обича да използва нож. Люк почти потрепери при тази мисъл и започна да опипва пясъка наоколо за слиповете си.

Намери ги и ги обу. Кристи го смушка в ребрата.

— Може би е някой от онези, които наблюдават костенурките — прошепна тя.

Може би. Но техният лагер беше на разстояние, а и те не показваха никакво желание да се разхождат из гората. Ако търсеха Кристи или него, те най-вероятно щяха да дойдат по плажа.

Може и да не беше някой от тях, но това не означаваше непременно, че е убиецът. Вече започваше да му идва до гуша от това копеле. Когато видя синината около окото на Кристи, разбра, че може да му смачка физиономията само защото я е наранил. Да се влюби в нея, в своята примамка, въобще не беше част от плана му, но изведнъж случаят беше станал много по-личен, отколкото беше възнамерявал. Не само искаше да залови и предаде на правосъдието Майкъл де Палма, но искаше и да го накара да си плати за ужаса, за емоционалната и физическата травма, която беше причинил на Кристи.

Той вече не се съмняваше, че зад това, което се случва на Кристи, стои Майкъл. И той щеше да си плати, да. Люк възнамеряваше лично да го срита по задника, да натрие носа му в калта и да си тръгне с неговото момиче.

Кое то сега е мое момиче.

Тази мисъл не му помагаше да запази спокойствие, беше смущаваща, разбра Люк още в мига, когато тя се появи в главата му. Сега обаче не беше моментът да се тревожи за причините и за разни други подробности. Тъй като вече беше обул слиповете си, се чувстваше готов и способен да се справи със света. Ако нападателят на Кристи се разхождаше наоколо, щеше да бъде изненадан.

Освен ако не притежаваше оръжие. Но Люк беше готов да се обзаложи, че той нямаше такава.

Люк легна по корем до Кристи и започна да търси с поглед в гората онова проблясване, което беше видял преди. Оставаше може би час до зазоряване, океанът ревеше мощно и слухът беше, в случая, безполезно сетиво. Дори сега, с помощта на луната и звездите, той не виждаше нищо повече от сенки, с изключение на белия лъч от фенерче, който претърсваше гората на нищожно разстояние от земята. И този лъч не беше много далеч от тях.

Всъщност беше прекалено близо, за да могат да запазят спокойствие. Толкова близо, че той виждаше всяко преплитане на тревата и увивните растения, всеки дънер на дърво и гнездо от морски водорасли на плажа там, където попаднеше лъчът на фенерчето.

До него Кристи ахна тихо. Звукът, който веднага задуши, му подсказа, че е видяла същото. Той усещаше сковаността на тялото ѝ, бързото повдигане и спускане на гърдите ѝ, което му подсказваше, че дишането ѝ е затруднено, усещаше, че страхът заплашва отново да я обземе.

— Бъди готова, но и спокойна — каза той тихо в ухото ѝ и я целуна по бузата.

В същото време зае стойка, която щеше да му помогне да защити жената и да накаже злодея. Тя го стисна здраво за ръката и започна да му шепне нещо тревожно и настоятелно, но той не се страхуваше, че тя ще усложни и без това невъзможната ситуация, като го последва. Все пак беше гола. Той знаеше, че това причинява известно неудобство. Дори да искаше да го последва, докато намери дрехите си, той вече щеше да е приключил със задачата.

Сега лъчът на фенерчето беше малко по на юг и правеше еднообразен зигзаг, което подсказваше, че наистина търси нещо, и то усърдно. Движеше се колкото може по-безшумно по пясъка, приведен ниско, с намерението да се изправи, като стигне гората, където щеше да събуе маратонките си, Люк тръгна към човека, който държеше фенерчето.

Като извика на помощ всичките си години на тренировки, той прибягваше безшумно от един ствол на дърво към друг. Искаше да се спусне към другия с колкото може по-голяма бързина и колкото може

по-безшумно. Лъчът на фенерчето издаваше мястото на човека, служеше като явна мишена и вече беше доста по-близо.

Люк виждаше дори човека — тъмна сянка сред дърветата.

Като събра всичките си сили, той скочи и стисна другия за гърлото, като в същото време покри устата му с ръка.

— Не издавай нито звук — изръмжа Люк в ухото му. После го хвана за ръката и го дръпна встрани.

— Какво ти става, по дяволите? — Гари не изглеждаше никак доволен, когато най-после го освободиха. — Почти ме накара да изпусна устройството за проследяване, а знаеш колко са скъпи тези неща. Нима искаш доклад до щаба за повредени устройства? Защото аз не искам.

Той му показва някакъв тъмен триъгълник, който държеше в ръка.

— Говори тихо, можеш ли? И недей да светиш толкова силно. Кристи е съвсем наблизо. И не е глупава. Ако попаднеш на нас посред нощ, докато се крием в гората, тя ще иска да знае как се е случило така.

— Лесно — когато ти не се върна, аз започнах да се изнервям. Реших, че си потеглил с Кристи, но не можех да накарам онова устройство да ми даде координатите. Когато то най-после проработи, показваше много странно място, така че реших, че ще е по-добре да проверя лично. Не можех да си представя какво ли ще прави колата ѝ посред гората.

— Устройството ѝ вече не е в колата. В джоба ми е.

В джоба на дънките му, ако искаме да сме по-точни, които в момента бяха прострени на скалата, макар той да нямаше намерение да обърне внимание на Гари върху факта, че се разхожда по слипове. Беше свалил устройството миг преди с Кристи да скочат от колата и явно това беше свършило работа. Той се надяваше на това, както и на умствените способности на Гари, който да разбере, че нещата са се объркали, и да им дойде на помощ. Както и беше станало. Люк започваше да разбира, че е добре да има Гари зад гърба си, макар и той да имаше известни недостатъци.

— И така, какво се случи? — запита тихо Гари.

Люк му разказа набързо, като остави настрана личните подробности, които не бяха работа на Гари. И завърши с думите:

— Тогава те видях да вървиш през гората и ето ни сега двамата заедно.

— Откъде разбра, че съм аз? — Гари изглеждаше озадачен.

Люк направи гримаса.

— Обувките, човече. Разбрах, когато лъчът на фенерчето попадна върху обувките ти. Никой друг, когото съм срещал през живота си, не би тръгнал през гората с такива обувки.

— За твоя информация, когато ги обувах, не знаех, че ще ми се наложи да прекосявам гора — отговори Гари с достойнство. — А и без това по-голямата част от пътя изминах с кола. Пътят беше покрит с чакъл, но все пак беше доста кален. Колата оставих на около четвърт миля на запад. Не беше толкова трудно да ви проследя.

— Да, е, справи се добре. — Люк го плесна дружески по рамото. — Въпреки неподходящите обувки. Иначе нямаше да позная, че си ти, нали? Сега, чуй какво искам да направиш...

— Сигурен ли си? — запита Гари, когато Люк свърши.

— Да. Ако Кристи те види, няма да може да преглътне чак толкова съвпадение.

— Не мислиш ли, че ще е много по-лесно да ѝ кажем истината и да я помолим за сътрудничество?

Люк направи гримаса. Беше разказал на Кристи толкова лъжи, че се тревожеше каква ли ще е реакцията ѝ, когато най-после ѝ каже истината.

— Ще помисля и за това — каза той. — А междувременно действай така, както ти казах.

— Ти си шефът — каза Гари. Люк не го видя да свива рамене, но го почувства. — Искаш ли моя трийсет и осемкалибров?

Люк се замисли за миг. Един пистолет би бил известна застраховка, но щеше да му е невъзможно да го скрие от Кристи. Шансовете убиецът да ги намери не бяха големи, а шансовете Кристи да намери пистолета бяха почти сто процента.

— Не — каза той.

— О, добре — каза Гари. — Ръцете ти също са смъртоносно оръжие, нали?

— Нещо такова — каза Люк. — Това е същият човек, който я е нападнал и преди. Кара бял пикап с някакъв надпис на вратата. Последния път, когато го видях, теглеше колата на Кристи, но вече

може и да я оставил някъде. Дръж под око нещата, следи за появата на белия пикап, а може и да прегледаш архивите, за да видиш има ли такива регистрирани в района. Може и да не е регистриран тук, но нищо не пречи да проверим.

— Добре.

— Чудесно. — Люк се обърна. — Трябва да вървя.

Беше отсъствал десет минути. Кристи вероятно беше уплашена до смърт, а той не искаше да е така. Ако можеше да се справи с нещата, че да поеме всичко върху себе си, без Кристи дори да се изплаши, щеше да е добре.

— Люк. Още нещо.

Люк вече беше направил две крачки, когато гласът на Гари го спря.

— Какво?

— Как така не си облечен?

— По слипове съм, окей? Всичките ми други дрехи са мокри и ги съблякох, за да изсъхнат. На скалата са.

— О, това ли се случи?

— Да, това се случи. Други въпроси?

— Не, нямам.

— Чудесно. Тогава, ще се видим след два часа.

— Разбрах — каза Гари и двамата се разделиха.

С изключение на няколко звезди, които блестяха над главите им, беше абсолютно тъмно. Като познаваше Кристи, той беше внимателен — прошепна тихо „аз съм“, преди да се появи в полезрението ѝ.

— Люк? — прошепна тя.

— Да.

— Слава богу, много се разтревожих.

Тя се спусна към него и го прегърна здраво. Трепереща се притисна в него. Беше облечена, макар дрехите ѝ да бяха още влажни, и беше сигурен, че фенерчето е в ръцете ѝ, за да бъде използвано като оръжие. Не се съмняваше, че ако не се беше идентифицирал, щеше да има главоболие. Не се чувстваше добре от това, че тялото ѝ трепери и тя се страхува, но не можеше да промени много от нещата.

— Казах ти да не се тревожиш за мен — каза той в ухото ѝ и я прегърна, преди да я накара отново да легне върху одеялото, където продължи да я целува. Между целувките, той ѝ обясни, че един от

групата на онези, които наблюдават костенурките, се е отделил, защото решил да се поразходи.

— Трябва да тръгнем веднага щом се зазори — прошепна Кристи, когато той спря да говори. Тя вече не трепереше, но въпреки целувките и думите му, че са в сравнителна безопасност, явно още се страхуваше.

Да, но какво можеше да направи той? Не можеше да й каже, че е бил Гари, макар че това щеше да й вдъхне увереност. Имаше чувството, че когато най-накрая му се наложи да признае истината за себе си, резултатът няма да е добър.

— Не се налага да бързаме. С тези хора наблизо сме в безопасност, а дори той още да е тук до сутринта ще си е отишъл.

— Сигурен ли си?

— Да.

О, да. Сигурен беше. Ръката му беше вече под блузата й и той се сещаше как по-приятно могат да прекарат времето, в което Гари щеше да претърси гората.

Като например отново да я съблече гола.

Докато хоризонтът промени цвета си от черен до сив и първите оранжеви лъчи на слънцето се покажат, и двамата бяха вече голи и Люк мислеше, че биха могли да изкарат и още една дрямка. Да се люби с Кристи три пъти за една нощ на плажа под звездите, беше съвсем близо до сексуалната нирвана, но също така беше изтощително, особено ако дълго време не си спал достатъчно.

— Не мога да повярвам, че правя това — прошепна тя, като повдигна глава да погледне в очите му секунди след като се бяха озовали на небето за пореден път. После се отпусна блажено, струваше й се, че крайниците й са от желе.

— Не можеш да повярваш, че правиш какво?

Той повдигна едната си вежда. Лежеше по гръб, а тя, напълно гола, върху него. Той се радваше на извивката и закръглеността на гърдите й.

— Че те забърквам в това. И че го правя с теб така.

Толкова по въпроса за цветята и сърцата. Какво беше очаквал — че ще му каже, че е диво влюбена в него само след една, макар и запомняща се, нощ?

— Понякога и това се случва — каза тихо, нежно, той. Плътна ръка по задните ѝ части, дупето ѝ беше наистина страхотно, кръгло и твърдо и топло под дланите му, после я щипна игриво.

— Трябва да тръгваме. Стани и се облечи.

— Ммм.

Тя се претърколи от него. За мъж, който току-що е правил страхотен секс, се чувстваше странно нещастен. Облече се и мрачно я загледа как се облича. Гола и зачервена от секса, тя беше най-еротичната картина, която беше виждал в живота си. Докато тя дръпне ципа на калните си дънки, той вече беше готов отново да я пожелае. За нещастие, силата на либидото му не го развесели. Напротив, дори го натъжи. Нима тя имаше силата непрекъснато да го възбужда?

— Ще отида малко да се поразходя — каза той, като звучеше извънредно недоволен дори в собствените си уши.

ГЛАВА 24

Звярът въобще не му помагаше. Претърси гората, доколкото можеше, но разчиташе единствено на собствените си сетива и така не откри нищо. Не беше за вярване, че беше успяла да му се изплъзне. Вероятно го беше заслужил с прекомерното си високомерие. Следващия път, когато му се удадеше възможност, щеше да я убие веднага, на място, да направи така, че трупът да изчезне. Или не. Важното беше, че труповете не могат да говорят.

Мисълта, че тя може да си спомни по всяко време, че вече дори може да напруга паметта си в резултат на това, че я беше уплашил, започваше да го измъчва. Беше по-близо от всякога до паниката, но това беше най-лошото, което можеше да допусне. Ако останеше спокоен, ако можеше да се възползва от още малко време, през което да отстрани Кристи и да изчезне, щеше да е спокоен.

И тогава, когато приключеше с това, щеше да каже: „Хей, Калифорния, здравей!“

Полицайте може и да се досещаха какво е направил, но нямаше как да знаят кой е. Или къде се крие.

Първата му работа беше да се отърве от колата ѝ. Вече беше избрал мястото. Единствената разлика беше, че според плана тялото на Кристи трябваше да се намира вътре. Просто да я остави някъде, не беше разрешение. Тя криеше доста доказателства. По нея имаше боя от камиона му, например. Може би имаше полепнали косми от косата му или нещо друго, на което биха могли да направят ДНК — анализи.

Не си заслужаваше риска. Отърва се от колата, после се върна на пътя. Вече започваше да се съмва и трябваше да се прибере у дома.

Тери щеше да го чака. Тя нямаше да отиде в Калифорния с него, но още не го знаеше. Може би щеше да ѝ каже по-късно.

Той се усмихна в предчувствие. Това беше нещо весело в иначе мрачния ден.

Маршрутът му минаваше покрай товарното пристанище и се случи така, че мина оттам, когато първият ферибот за деня

разтоварваше. Беше изненадващо пълен за този ранен час — много коли, много хора, много стоки — и той поклати глава при мисълта колко популярен става Окраоук.

Дали хората въобще някога оставаха по домовете си?

Едно беше хубаво на пристанището, че по това време там можеше да пиеш кафе и да закусиш. Май имаше нужда от това. Нямаше причина да изпъкне сред това оживление — работниците сваляха автомобилите от ферибота, шофьорите се редяха на опашка на газстанцията, други даваха упътвания, трети закусваха. Нямаше никакъв риск да се отбие за пластмасова чашка кафе и поничка. Никой нямаше да го забележи.

Той паркира пикапа и влезе в малкия супермаркет. Беше оживено и трябваше да се нареди на опашка.

— Добр'утро — каза той, когато дойде неговият ред и направи поръчката си.

— Съжаляваме, че се наложи да почакате — казаха му в отговор и му подадоха кафето и поничката.

Обслужваше го пълно момче в юношеска възраст, което очевидно никак не се интересуваше от поредния си клиент. Той огледа набързо момчето пред себе си, после излезе, без да го удостои с втори поглед — не беше неговият тип.

— Много е оживено за този ранен час, нали? — запита, докато чакаше рестото си.

— Да. Човек не би помислил, нали? Не и след онова, което публикуват във вестника.

— Какво има във вестника? — Той прие сметката и рестото, което младежът му подаде, и го прибра в джоба на ризата си.

— За серийния убиец. На първа страница на сутрешния „Америка днес“ — Момчето кимна към щанда с вестници в близост до вратата. — Окраоук вече е национална новина.

В гласа му, колко странно, се усещаше гордост.

— Човек не би казал, нали? — Той успя да се усмихне и си тръгна, тъкмо когато момчето казваше: „Съжаляваме, че се наложи да чакате“ на следващия клиент. Премести чашката с кафето и поничката си в едната ръка, а с другата затърси дребни в джоба си.

Пъхна ги в процепа на автомата, и си взе вестник. Отначало не видя нищо, после обърна вестника и лицето на Лиз му се усмихна от

долния десен ъгъл. Като я гледаше, както и от историята, която следваше, сърцето му започна тежко да бие.

ГЛАВА 25

— Оттук.

Докато се сбогуват с хората, които наблюдаваха костенурките, и поемат обратно през гората, вече се беше съмнало съвсем. Люк все още нямаше настроение, но правеше всичко възможно да не показва. Хвана Кристи за ръката и двамата поеха на запад. След като Гари му каза съвсем точно къде се намират и как да стигнат там, където желаят, на Люк му беше съвсем лесно — освен че можеше да се ръководи от това, че водата се влива в морето и мъхът расте от северната страна на дърветата.

— Откъде знаеш?

Вярна на недоверчивата си природа, Кристи се дърпаше и се оглеждаше. Слънцето все още не беше пробило облаците, което означаваше, че светлината беше достатъчно да се виждат един друг, както и най-близките околности. Сивите стволове на дърветата и ниско растящите клони ги заобикаляха като армия от мълчаливи стражи. Всичко беше покрито от лека утринна мъгла.

— Искаш да кажеш, освен моята безгрешна способност да се ориентирам. Човекът от групата ми каза да поемем насам. — Люк посочи с палец на изток.

Това свърши работа. Хванати за ръце, те се придвижваха като Люк правеше път, а тя вървеше отзад. Той беше смъртно уморен, а ако се съдеше по мълчанието ѝ, и тя. Накъдето и да погледнеше, от земята се издигаше пара и блестеше като тънка паяжина на слънчевите лъчи. Песните на ранобудните птички и жуженето на насекомите представляваха екзотичен фон на събитията. Целият свят миришеше също като дънките му — на влага и мъгла.

— Мислиш ли, че той ни дебне някъде наоколо? — Кристи говореше тихо.

— Не. Минава осем часът и вече има много хора. Почти всички са станали и тръгнали на работа. Но дори да ни търси, няма да ни намери в гората.

— Освен ако не извадим наистина лош късмет. А не е ли така до този момент?

Люк хвърли поглед назад към нея и видя, че е прекалено бледа. Тениската ѝ беше кална и още достатъчно влажна, та да очертава зърната на гърдите ѝ. Шортите ѝ стигаха до средата на бедрото, а наистина забележителните ѝ крака бяха целите одраскани, ожулени и мръсни. Под късата ѝ руса коса, с която, беше сигурен, никога нямаше да може да свикне, огромните ѝ кафяви очи се оглеждаха нервно. И едното беше насинено в десния ъгъл. Стомахът му се сви само като я гледаше.

— Окото ти е насинено — каза той.

Тя смръщи вежди и вдигна длан. Люк стисна зъби, за да не се поддаде на импулса да докосне мястото с устни.

— Разкажи ми за бившето си гадже — подхвърли той през рамо. Въпросът трябваше да му напомни каква е причината да е част от живота ѝ, както и да измъкне малко информация. Но така, както се чувстваше в момента, информацията можеше да върви по дяволите. — Майкъл, така се казваше, нали?

— Няма много за разказване. — Той усети весела нотка в гласа ѝ, когато тя продължи: — Между другото, просто за да го знаеш, ти си много по-добър в леглото.

Това го накара да спре.

— О, така ли?

Той се обърна, наклони брадичка на една страна и погледна в очите ѝ. Независимо от сегашния си вид, тя беше най-красивата жена, която беше виждал в живота си. Това не беше добре. Всъщност щеше да се превърне в огромен проблем, което обаче не му попречи да я целуне горещо по устните.

— Да — каза тя и му се усмихна, когато той повдигна глава.

Той отново я целуна, този път — по-бавно, като се наслади на мекотата на устните ѝ. Тръгнаха отново и той нямаше как да не забележи, че сега настроението му е малко по-добро отпреди.

Каквото и друго да не беше наред във връзката им, всичко с химията беше наред.

— Мислиш ли, че той стои зад това? Майкъл? — запита я, без да се обръща.

Измина секунда.

— Може би — каза Кристи и стисна по-силно ръката му. После добави: — Вероятно.

— Може би трябва да го попиташ. Можеш ли да се свържеш по някакъв начин с него?

— Опитях се да му се обадя на личния му номер. Той не отговори и не ми се е обадил все още.

— Може да е извън града. Дори може да те е проследил до Окраоук.

Люк почувства внезапното потреперване на пръстите на Кристи и му се прииска да се скрие в кокалчетата за тези си думи. Ако я беше уплашил, нямаше да си го прости. Господи, на нейно място и той щеше да се страхува.

— Нали знаеш, вече няма защо да се страхуваш — каза ѝ той и стисна ръката ѝ, за да я окуражи. — Аз ще те пазя.

Презрителният звук, който тя издаде, беше истинско мъчение за мъжкото его.

— Не можеш. Как би могъл? Ти си адвокат. А те са подкупени от мафията. Оценявам думите и желанието ти, но ако искаш да се измъкнем живи от това, трябва да бъдеш реалист.

Ставаше му все по-трудно да помни, че за нея той не е агент от ФБР.

— Не биваше да ти казвам — каза тя, очевидно изпълнена с разкаяние.

— Постъпи правилно, когато ми каза. — Гласът му беше твърд.

— Ако те убият заради мен, никога няма да си го простя.

— Всъщност не е толкова лесно да ме убият.

— Те убиват хора по всяко време, както знаеш. За тях това не означава нищо.

Тя правеше всичко възможно да го предупреди, звучеше толкова нежно и мило, толкова разтревожена за него, че той не можеше да направи друго, освен да спре, да се обърне и да я целуне. Тя го прегърна през врата и го целуна отчаяно в отговор. Минаха няколко секунди, преди той отново да се стегне и да извика на помощ волята си, за да продължи пътя.

Вървяха по чакълеста пътека, достатъчно широка за един автомобил. Както беше казал Гари, няколкото поредни дъждовни нощи го бяха превърнали в море от кал. Браздите от двете страни

представляваха кални локви. По средата имаше по-твърд, скалист, участък, но не навсякъде теренът беше един и същ.

— О, мили боже! Път! — ахна Кристи, когато излязоха от гъстата зеленина и го видяха.

— Можеш ли да повярваш? — каза Люк, като я издърпа до средата.

И неговите сили вече свършваха. Беше гладен, имаше нужда от кафе, краката буквално не го държаха. Не искаше и да мисли за онова, което се случваше между него и Кристи, докато не поспи поне една нощ.

— Не трябва ли да вървим под прикритието на дърветата? — Той хвърли поглед назад и видя, че Кристи се оглежда страхливо. — Ами ако той е някъде на пътя?

— Ще го чуем, като се приближава.

Тъй като не бяха видели и следа от нападателя петнайсет минути, след като се бяха измъкнали от багажника, Люк смяташе, че няма почти никаква вероятност да го срещнат точно тук и точно сега. Винаги съществуваше и възможност за лош късмет, разбира се, но за разлика от Кристи той обикновено беше оптимист.

— Колко мислиш, че трябва да вървим?

— Не знам.

Всъщност не чак толкова много, но не можеше да го каже на Кристи. Гари трябваше да е оставил транспортното им средство някъде наблизо.

След като вървяха около десет минути, той го видя — една гума се подаваше незабележимо, но не чак толкова незабележимо, че да я пропусне, изпод един храст. Кристи я видя почти едновременно с него.

— Люк, погледни! — Тя сочеше с ръка.

— Виждам.

Още преди да го издърпа изпод храста, Люк знаеше какво е това — мръсен малък мотоциклет. Не беше кой знае какво, но щеше да свърши работа. А и откриването на нещо толкова незначително нямаше да предизвика подозрения у Кристи.

— Мислиш ли, че работи? — Кристи го гледаше с възторг.

— Да видим.

Двигателят заработи след третия опит.

— Благодаря ти, Боже! — възкликна Кристи и погледна към небето.

Люк почти се усмихна, защото „Благодаря ти. Гари“ щеше да е далеч по-уместно. После тя го погледна с огромните си красиви очи и смръщи леко вежди.

— Мислиш ли, че някой ще възрази, ако го вземем назаем?

Трябваше да каже нещо.

— Не знам — каза мрачно. — Някои хора могат да го сметнат за кражба.

— Но ние ще го върнем.

— Да — каза той, с което капитулира, защото тя гризеше долната си устна, а това смущаваше спокойното състояние на ума му. — Ще го върнем. Скачай.

И тя се настани отзад, като го обви здраво с ръце. Притисна се плътно в него и двамата поеха по пътя.

Мястото беше малко, пътят беше неравен, пътуването — недотам приятно, защото понякога бяха принудени да спират. Слънцето продължаваше да се изкачва по небето и комари и други насекоми започнаха да прииждат на цели армии. На теория, движението трябваше да ги предпазва от насекомите. На практика, не беше така. Тъй като държеше мотоциклета и с двете си ръце, Люк трябваше да забрави за възможно противодействие. А Кристи също трябваше да се държи с две ръце за него, защото в противен случай можеше да падне, и беше в същото положение като него.

Докато излязат на шосе И-12, което беше двупосочно и опасваше целия остров, беше изминал цял час и цялото тяло на Люк го сърбеше. Единствената мисъл, по-привлекателна от вземането на душ, беше горещ душ и горещо кафе.

— Дръж се! — извика той.

Реши да ускори ход, но идеята не се оказа добра. Най-високата скорост, която моторът развиваше, беше вероятно шейсет мили в час, но с Кристи отзад можеха да развият най-много една трета от това. Движението не беше натоварено, от време на време ги задминаваха коли, които надуваха клаксоните си. Повечето пътуваха в същата посока, към Окракоук.

— Искаш ли да спрем в офиса на шерифа, за да му кажем какво се е случило? — извика Люк, когато навлязоха в градчето.

— Не! Искам да взема душ, преди да говоря с когото и да било!

Това беше до такава степен в съгласие с неговите мисли, че Люк не каза нищо друго. И той не искаше да привлече вниманието върху себе си, не повече отколкото е необходимо. Например ако шерифът решише наистина да го проучи, можеше да открие, че Люк Рандолф, адвокат от Атланта, не съществува. И, второ, този, който се опитваше да убие Кристи, нямаше представа, че и той е бил в багажника, и щеше да е по-добре това да остане така.

Проблемът беше, че ако не измислеше начин да я разубеди, Кристи щеше да разкаже всичко на шерифа.

Люк мислеше над тази дилема, докато пътуваха по „Франт Роуд“ покрай пристанището, към плажа. По тази част от шосето движението беше много натоварено. Никой не обръщаше ни най-малко внимание на стария мотоциклет с двамата мръсни пътници, които пътуваха из този живописен градец.

Кристи го стискаше все така силно през кръста, когато завиха и къщата ѝ се показва пред тях. Беше почти пладне, небето беше синьо, слънцето грееше ярко и всички бяха забравили за снощния проливен дъжд. Мисис Кастелано, която както винаги беше в предния двор и се грижеше за цветята си и чието внимание очевидно беше привлечено от рева на двигателя, ги изгледа. Люк ѝ махна с ръка. Тя му махна в отговор и отново посвети вниманието на градината си.

— Устройството за отваряне вратата на гаража е в чантата ми! — извика Кристи, когато спряха пред гаража.

Люк кимна и изключи двигателя. Внезапната тишина беше оглушителна.

— А имам и резервен ключ за къщата, скрит в тази саксия — прошепна Кристи, когато стъпи на земята.

— Ще влезеш с мен, нали? — запита тя разтревожена, когато Люк постави стъпенката на мотоциклета. Люк ѝ хвърли бърз поглед — тя, общо взето, изглеждаше така, сякаш излиза от центрофуга. Косата ѝ стърчеше около главата като пух на глухарче, по дрехите ѝ бяха полепнали листа и други боклуци, едната от каишките на сандалите ѝ се беше скъсала. Окоето ѝ беше станало още по-тъмносиньо, лицето ѝ беше почти кафяво от мръсотията, а носът ѝ беше изгорял от слънцето.

Но въпреки това сърцето му прескочи един удар.

— Скъпа, не би могла да се отървеш от мен, дори да го искаш — каза той с леко недоволство, защото онова, което ставаше с него, не му беше по вкуса.

Кристи отиде до саксията с розовата бегония, разрови пръстта и извади ключа. Като влезе в къщата, той се сети, че Гари ги наблюдава, което не допринасяше особено за спокойствието му, но алтернативата — да я заведе в тяхната къща — беше толкова изпълнена с опасности, че въобще и дума не можеше да става. Трябваше само да отворят вратата на неговата спалня и да видят мръсотията, оставена от котарака...

Като се опитваше да не мисли за Гари, Люк претърси набързо къщата, после последва Кристи в голямата спалня. И затвори вратата.

След час, току-що излязъл изпод горещата струя на душа, който беше взел заедно с Кристи, Люк се разхождаше из спалнята, обвит в хавлия. Надяваше се скоро да извади дрехите си от пералната машина и да ги пхне в сушилнята, откъдето да ги извади още по-бързо. Кристи, също загърната в хавлия, стоеше пред огледалото в банята и внимателно продухваше косата си. Беше я измила поне три пъти, за да я изчисти от листата, боровите иглички и други боклуци.

Люк трепна леко. Не беше направил повече от две крачки по коридора, когато вратата на втората баня се отвори. Всяко мускулче на тялото му се напрегна. Той веднага зае бойна стойка. Кой, по дяволите...?

— Кристи? — запита женски глас и момиче на около двайсет години пристъпи в коридора на няколко крачки от него. — Беше ярко червенокоса, истинска красавица с дълга коса, огромни очи, големи цици и загоряло, поддържано във форма, тяло, облечено в бански костюм с размера на пощенска марка.

Тя се спря рязко. Ококори очи и го изгледа от главата до петите, после погледът ѝ се върна на лицето му.

— Ти — каза тя, като звучеше едновременно изненадана и заинтересувана. — И ти ли вървиш с къщата?

ГЛАВА 26

След като взеха душ, трябваше да се нахранят, но Кристи си мислеше, че ще заспи още преди да се е доближила до леглото. С тази мисъл в главата, тръгна към кухнята, но веднага щом излезе в коридора, се закова на място.

Червенокосата красавица също я видя.

— Кристи? — В гласа ѝ се долавяше съмнение.

— Анджи!

Всички други думи бяха забравени в екстаза от срещата и размяната на поздрави. Лъчезарно усмихната, Кристи мина край Люк, за да прегърне по-малката си сестра, която върна прегръдката ѝ, като я стисна с всички сили. След миг Анджи се отдръпна и отново я изгледа.

— О, мили боже, какво си направила с косата си?

Кристи многозначително посочи с пръст в гърдите си.

— Подстригах я. И я изрусих. Това е дълга история. Не изглеждам ли наистина ужасно?

Анджи направи гримаса.

— Не е толкова *ужасно*.

— Да, на хората във фризьорския салон също им хареса — каза Кристи примирено.

Тя нямаше проблеми с това да разбере какво се крие между редовете. В общуването между двете сестри нямаше изненади, те винаги казваха истината, независимо дали другата иска да я чуе или не. И без това не беше голяма работа. Косата можеше отново да се боядиса в естествения за нея цвят, а и да порасне достатъчно. Ако успееше да запази живота си, разбира се.

— Всъщност, много е секси — каза Анджи замислено, като я изгледа от главата до петите. — Просто не си ти обаче.

— Нима казваш, че аз не съм секси? — Кристи постави юмруци на хълбоци и изгледа сестра си с присвити очи.

Анджи ѝ се усмихна широко. Истината беше, че Анджи, с нейната рошава коса, тежък грим и гардероб от къси панталони, къси

поли и оскъдни горница, беше тази от тях, която можеше да се опише като секси. Кристи, с традиционната си прическа и дрехи на адвокат, беше с прекалено консервативен външен вид, за да попадне в това описание. Те двете знаеха ролите си и бяха доволни от тях, макар понякога да се стараеха да променят имиджа си.

— Умна си — каза ѝ Анджи, винаги вярна и любяща. — Което е по-добре.

Кристи се сети, че пристигането на Анджи тук е най-невероятното събитие.

— Ти какво правиш тук?

— Мама се разтревожи, че ти си тук съвсем сама. Помисли, че можеш да изпаднеш в депресия заради скъсването с Майкъл. Каза, че трябва да дойда да ти правя компания. И аз казах, че идеята е добра. И ето ме тук.

Погледът на Анджи се премести върху Люк, който стоеше на заден фон и ги гледаше с леко развеселено изражение. Беше скръстил ръце на гърди, които, както Кристи видя, бяха голи, както и по-голямата останала част от тялото му. После се сети, че и тя е загърната само в хавлия. Бузите ѝ пламнаха. Анджи я изгледа дяволито.

— Предполагам, че мама е сгрешила. Мисля, че въобще не страдаш заради Майкъл.

— Това е Люк — каза Кристи, като се чувстваше абсурдно самоуверена. — Люк, това е сестра ми Анджи.

— Вече се видяхме — каза Люк малко сухо.

Анджи отново го изгледа и усмивката ѝ стана по-широка.

— Помислих, че той може би върви с обзавеждането на къщата, но той каза, че не е така.

— Отседнал е в съседната къща — каза Кристи спокойно, с което изясни нещата.

Анджи я изгледа недоверчиво.

— Хубаво е, когато съседите ти са дружелюбни.

Весел и висок смях откъм дневната нацара Кристи да погледне в тази посока.

— А, доведох със себе си и две свои приятелки — каза Анджи. — Реших, че можем да си направим нещо като парти. Влязохме с ключа, който мама ми даде. Вие вземахте душ, когато пристигнахме.

— Погледът ѝ отново се премести върху Люк и тя отново се усмихна широко. — Или нещо такова.

— Добре — каза Люк. — Ще отида да видя дали ще мога да си намеря някакви дрехи. Радвам се, че се запознахме, Анджи.

Той отиде в спалнята и затвори вратата. Анджи се усмихна на Кристи.

— Мисля, че го уплаших — каза тя.

— Анджи...

Кристи не знаеше дали да се смее, или да нададе стон. Едно беше сигурно: Анджи и приятелките ѝ не можеха да останат. И не можеше да каже на сестра си истинската причина, поради която не могат да останат. Или поне не цялата истина.

— Виж, съжалявам, ако нещо ти попречих, но откъде можех да знам, че си тук с някакъв мъж?

— Не съм тук с някакъв мъж.

— О, така ли? На мен той ми прилича на мъж. Хей, не трябва да се смущаваш. Ни най-малко не те обвинявам. Той е наистина много секси.

— Анджи...

— Наистина ли всичко приключи между теб и Майкъл?

— Да — каза Кристи, която все повече и повече се смущаваше.
— Наистина.

— Много се радвам, тогава, че не купих онази шаферска рокля. Но Никол си купи. Ще се ядоса, че е изхарчила парите си за нищо.

Кристи въздъхна.

— Ще ѝ върна изхарчените пари. — После отново се върна на въпроса. — Виж, ти и приятелките ти не можете да останете.

— Анджи, ела тук! Трябва да видиш това! — изпищя едно от момичетата и от посоката, от която дойде гласът, Кристи разбра, че приятелките на Анджи вече не са в дневната, а в предния двор.

— Ей сега ще дойда! — извика Анджи. После отново погледна Кристи. — Хей, можеш да спиш, с когото пожелаеш. Пет пари не давам. Амбър и Максин също не дават пет пари. Искаме просто да се попечем на слънце и да си прекараме добре.

— Хайде, ще го пропуснеш! — извика същото момиче от двора. Кристи предположи, че това е или Амбър, или Максин.

— Да, добре, идвам! — извика Анджи. И погледна Кристи. — Няма да ти пречим, окей? И няма да закачаме господин съседа. Ще държим ръцете си далеч от него. И няма да кажа нито дума на мама.

— Анджи, не.

Но сестра ѝ вече беше тръгнала към двора и Кристи можеше само да гледа полюшващото ѝ се дупе. Което беше абсолютно голо, тъй като бикините на банския ѝ костюм бяха прашки. Анджи беше винаги вярна на себе си. Кристи изви очи към небето.

Да, трябваше да се отърве от Анджи и приятелките ѝ, преди да е забъркала и тях в това. Кристи се канеше първо да се облече, после да излезе при тях и направо да им каже за серийния убиец. Ако това не си струваше риска, значи нищо не си струваше.

Тя тръгна към спалнята.

— Сестра ти е много хубава.

Люк стоеше до леглото и търсеше дрехите си. Не ги намери и obu един неин размъкнат анцуг, който тя обикновено обличаше, когато переше. На Люк той стоеше като клин. Беше доста смешно, с изключение на това, че добре очертаваше мускулите му. Както и, забеляза тя, като мина покрай него, и члена му.

— Повярвай ми, чувствата ви са взаимни. И тя мисли, че си много секси.

Кристи отвори вратата на гардероба и започна да търси дрехи за себе си.

— Какво бих могъл да кажа? Освен че тя има добър вкус.

Кристи измъкна чифт дънки и бяла блуза без ръкави и го изгледа. Погледът ѝ подсказваше, че никак не ѝ е забавно. Той ѝ се усмихна широко. Въпреки че беше ожулен и одраскан на много места, той пак беше хубав и можеше да спре дъха на всяка жена. Раменете му бяха широки, гърдите ѝ ръцете му — забележително мускулести, а космите по гърдите му бяха точно толкова гъсти, че да издават мъжественост, без да приличат на гърдите на горила. Косата му, все още влажна, беше отметната назад и се къдреше леко на тила. Дълбоките му сини очи бяха великолепни дори когато имаха бръчици в ъглите, което ставаше, когато ѝ се усмихваше, както и в момента. Той беше русокос и загорял, много привлекателен и по нейно мнение, много по-красив от високите, тъмнокоси и мургави мъже.

— Не мога да повярвам, че тя е тук — каза Кристи и дръпна чекмеджето, за да намери някакво бельо. — Няма да ѝ позволя да остане.

— На мен ми се струва, че тя не слуша много-много другите, а прави онова, което пожелае.

— Ще ѝ кажа за серийния убиец. Но не и останалото. Не мога да я замеся в това. — Като намери онова, което ѝ трябваше, тя затвори чекмеджето и се обърна. — Как ми се искаше да не бях забърквала и теб.

— Скъпа, повярвай ми, аз мога да се грижа за себе си. — Той отиде при нея и взе лицето ѝ в дланите си. Гледа я един дълъг миг с неразгадаемо изражение на лицето. — Между другото, мисля, че си страшно секси.

После я целуна — бавна, дълбока целувка, която я наелектризира чак до пръстите на краката. Кристи затвори очи, изпусна дрехите на земята, стисна го за ръцете и го целуна в отговор. Беше толкова уморена и толкова гладна, че би могла да яде и трева, беше ужасена и наранена и я болеше цялото тяло и пак го желаше. Отчаяно, силно.

Този мъж би могъл да разлюлее моя свят.

Мисълта я изненада и разтърси. Не беше сигурна, че харесва онова, което тя намекваше. За разлика от Анджи, която сменяше мъжете така, както болните от сenna хрема сменят носните кърпички, тя винаги беше вярна на чувствата си. Майкъл беше най-сериозната ѝ връзка. Тя беше влюбена в Майкъл или поне мислеше, че е така. Щеше да се омъжи за него.

Но Майкъл никога не я беше карал да се чувства така.

Тази мисъл я накара да отвори широко очи.

Люк сигурно беше доловил промяната в нея, защото повдигна глава.

— Нещо не е наред ли? — запита той, като смръщи вежди.

— Не — каза тя и сведе поглед, за да не види очите ѝ. — Всичко е наред. — После, като възвърна донякъде спокойствието си, както и чувството си за хумор, каза: — Освен дето ме нападнаха с нож, изблъскаха ме от пътя, зашеметиха ме с пистолет, напъхаха ме в багажника и ме накараха да бягам, за да спася живота си, а онзи, който ми причини това, още ме дебне отнякъде.

— Не — каза Люк сериозно. — Това не се брои.

Кристи се засмя. Люк — не. Само се усмихна леко и я загледа със странен израз в очите, после прокара палец по бузата ѝ.

— Трябва да се смееш повече — каза той. — Обичам да виждам трапчинките ти.

Отвън избухна весел смях. Той погледна към вратата, после пак към нея.

— Тук никога не е скучно — каза той и свали длани от лицето ѝ.

Кристи направи гримаса.

— Знаеш ли, мислех, че това е добре.

— Ще изтичам до вкъщи да донеса дрехи и някои други неща и ще се върна — каза той. — Доброто е, че докато сестра ти и приятелките ѝ са тук, не трябва да се тревожиш, че някой ще те нападне.

— Беше вярно. Всъщност щеше да ѝ е по-спокойно, когато Анджи и приятелките ѝ са наоколо, ако не се тревожеше толкова много, че някой може да нападне и тях.

— Ще можеш ли да се справиш докато ме няма?

— Разбира се. Не се тревожи.

— Това вече звучи добре, като думи на мъжко момиче. — Нещо му хрумна и той сбърчи чело. — О, и може би ще решиш да не се обаждаш на шерифа, докато не се върна. Ще е по-лесно, ако говорим с него заедно.

Тя кимна. Той отново я целуна — бързо и страстно, и тръгна. Докато се обличаше, Кристи чу откъм двора весели писъци и смях. Като познаваше Анджи, тя и приятелката ѝ сигурно затрудняваха Люк със закачките си. Щеше да има късмет, ако успееше да се измъкне.

Люк влезе в къщата и Гари му се усмихна от поста си пред командното табло. Вече уморен от закачките на момичетата, Люк му върна усмивката, но в същото време гледаше строго.

— Има ли нещо, което трябва да ми кажеш? — запита го той предизвикателно.

— Не — поклати глава Гари, после се засмя тихо: — Освен хубав задник.

Тъй като това бяха думите, с които го бяха изпратили Анджи и приятелките ѝ, Люк изгледа строго Гари и продължи към спалнята си,

без да направи коментар. Отвори вратата малко предпазливо. Не го посрещна отвратителна миризма. Поглед към леглото му го увери в това. Чисти одеяла, чисти чаршафи. Никаква мръсотия.

Как щеше да убеди Кристи да не го споменава в доклада, който щеше да даде на ченгетата?

„Скъпа, нали знаеш, ще изглеждам като някакъв скапаняк, ако призная, че онзи е успял да ме зашемети и напъха в багажника. Така че защо не пропуснем тази част?“

О, да, като че ли това не звучеше подозрително. Люк се преоблече и отиде в кухнята да направи свястно кафе. Онова, което беше пил в кухнята на Кристи, преди да вземат душ, имаше вкус на кал и като че ли въобще не съдържаеше кофеин. Като мина пак покрай командното табло, той се спря, вниманието му беше привлечено от екрана на монитора. Двете момичета бяха все още в двора, както видя, но сестрата на Кристи стоеше на прага с гръб към камерата. Това беше, да кажем, разсейващо.

— Някой трябва да ѝ каже, че на плажа не е разрешено да се ходи по прашки — измърмори Гари.

— Да — каза Люк като се смърми за ненавременното си внимание към тези неща. — Ти го направи. Благодаря, че си изчистил мръсотията.

— Нямах голям избор. Миришеше из цялата къща.

На монитора се появи Кристи. Беше в избелели дънки и бяла блуза, ходилата ѝ бяха боси. Беше толкова прекрасна, че дъхът му спря. Осъзна, че му е приятно да гледа нея, макар и напълно облечена, отколкото полуголата ѝ сестра. Май не всичко беше наред при него.

— О, мили боже, какво се е случило с окото ти? — изпищя Анджи, която едва сега видя окото на сестра си, благодарение на дневната светлина.

— Автомобилна злополука. Снощи. Анджи...

— Какво облекчение! Страхувах се, че онзи хубавец те е напердашил — каза едно от момичетата.

И двете бяха проточили вратове, за да огледат Кристи. И двете бяха към двайсетгодишни, русокоси, с оскъдни бикини и дълги коси, падащи на каскади върху стройните рамене, и толкова грим, че би стигнал за боядисването на цялата къща. Гърдите им бяха дори по-големи от тези на Анджи, което, при други обстоятелства, би

привлякло погледа на Люк за по-дълго от двете секунди, които им отдели сега. Бяха успели да измъкнат отнякъде два шезлонга и се бяха излегнали, за да се пекат на слънце.

— Да — каза другото. — Нима не знаеш, че мъжете невинаги са такива, каквито изглеждат?

— Ударих се в кормилото — каза Кристи.

— О, между другото, това е Амбър. А това е Максин.

Анджи ги представи, макар Кристи да остана на прага до нея. Люк се улови, че сравнява двете наистина забележителни дупета — едното напълно голо, другото — в чифт избелели дънки.

Дънките отново спечелиха. По дяволите.

— Хей, Кристи! — извикаха в хор Амбър и Максин. — Благодарим, че ни позволи да останем.

— Хей! — каза Кристи. Гласът ѝ звучеше така, сякаш не се чувстваше съвсем удобно. — Вижте...

— Гаджето ти е страхотно — каза едно от тях (Люк нямаше представа дали е Амбър или Максин) с усмивка. — Ако се умориш от него, позволи ми да знам.

— Кажи и на мен — каза другото.

Гари подсмръкна и изгледа смразяващо Люк.

— Каза, че живее в съседната къща — добави другото момиче. — Там има ли още като него?

Амбър и Максин избухнаха в смях.

— Ето и твоя шанс, човече — каза Люк. — Те са тук, те са горещи и навити. Хайде, давай.

Гари направи гримаса.

— Да, точно така. Както и да е, Кристи е моят тип. Може би трябва да опитам с нея.

Люк се канеше да каже нещо, но навреме усети, че ще прозвучи като заяждане.

— Обикновено вземаме това, което ни се даде — каза той с безразличие и тръгна към кухнята.

— Имаме ли нещо за ядене? — подвижна през рамо.

— Каквото е останало от лазанята. И салата. Има и малко макарони. Щяхме да имаме и пържола, но нали твоят котарак я открадна.

Гари стана от стола пред командното табло и го последва в кухнята.

— Кристи донесе котарака, не аз.

— Вината беше твоя.

— Може ли за малко да оставим настрана темата за котарака? — Люк наля кафе и вода в кафемашината и я включи.

— Разбира се. Добре. — Гари се настани на един от високите столове и не каза нищо в продължение на цяла минута, в която Люк претърсваше хладилника. После, като внимаваше тонът му да е неутрален, запита: — Старият и мръсен велосипед свърши ли работа?

— Да. Свърши добра работа. — Люк нямаше настроение да яде останалото от лазанята. Извади хляба и майонеза от хладилника и ги остави на кухненския плот. — Успя ли да научиш нещо за белия пикап?

— Има дванайсет такива, регистрирани тук, в Окраоук. И над триста по крайбрежието, в близките райони. И още повече, ако включим по-голям район.

— Чудесно. Е, мисля, че ще е добре да започнем да проверяваме всичките.

— Вече го правя — каза Гари и загледа как Люк маже хляба с майонеза и горчица. — Не разбирам как можеш да ядеш това.

— Гладен съм.

Люк отхапа от импровизирания сандвич. Гари издаде тих, неясен звук, който вероятно трябваше да покаже презрение, и промени темата.

— Кристи не заподозря ли нещо, когато намерихте мръсен мотор наред пустошта?

— Не. — Люк пак отхапа от сандвича. Мирисът на прясно кафе започваше да изпълва въздуха. Притворил очи в предчувствие, Люк разбра, че на човек не му е необходимо много, за да е щастлив — само хляб и кафе. — Мисля, че вече беше прекалено уморена, за да заподозре каквото и да било.

— Успя ли да получиш нещо от нея? — Люк спря с хляба до устата и Гари осъзна как са прозвучали думите му. — Информация, имам предвид — побърза да добави той.

— Малко. — Люк отново отхапа и посвети вниманието си на кафето. То беше почти готово. — Франки Хил е мъртъв. Убили са го и са й показали тялото. Уплашила се е до смърт.

— Знаех си — каза Гари със задоволство. — Сега вече ще я посветиш ли в нашата задача?

Люк започна да дъвче и се замисли. Той си задаваше същия въпрос през последните няколко часа, но не можеше да си отговори.

— И аз мисля по въпроса.

— На мен ми се струва... — поде Гари, но беше прекъснат от бързо почукване на дворната врата.

Люк обърна глава по посока на звука. Гари направи същото. Кристи, прегърнала онзи Марк Тайсън, погледна през стъклото, после отвори леко вратата. Люк почти се задави с храната. Преглътна и бързо на лапа останалата част от сандвича.

— Марвин пак хвана птичка, този път от другата страна на оградата ми — каза Кристи, влезе и затвори вратата след себе си вероятно за да не може котаракът да избяга отново. И го остави да скочи на килима. Той хвърли бърз поглед наоколо и изчезна в коридора. — Амбър я чула да цвърчи и се опитала да я спаси, но той я одраскал жестоко. Аз го хванах и ви го донесох. Наистина не мисля, че трябва да му позволявате да се разхожда навън. Това като че ли го изнервя.

Ако Люк не беше толкова ужасен, би се засмял на изражението, изписано по лицето на Гари. Дори самият Антихрист не би могъл да извика по-ужасен израз на него.

— Благодаря, че го доведе у дома — каза Люк и тръгна към нея.

Ключът беше в това да я изкара вън от къщата достатъчно бързо, преди котаракът да е успял да свърши нещо на леглото му.

— Да — каза Гари.

— Няма проблем. — Кристи плъзна длани в задните джобове на дънките си и погледна към кухнята. — На кафе ли ми мирише?

— Знаеш ли, мислех си — каза Люк и я хвана за лакътя, изведе я през вратата и двамата тръгнаха по пясъчната алея, — че може би ще е добре да ти помогна да кажеш на сестра си и приятелките ѝ за серийния убиец.

— Вече се опитах. — Изражението на Кристи стана мрачно. — И знаеш ли какво казаха те? Амбър каза „Уоу!“, а Максин — „О, господи, настръхвам!“. Тогава Анджи запита: „Колко голяма е вероятността?“ И всички те решиха, че една седмица на плажа си заслужава риска.

Тя звучеше толкова ужасена и отвратена, че Люк се засмя.

— Да видим дали... — поде той, но трябваше да прекъсне думите си, защото остри весели писъци прорязаха въздуха.

Като разбра, че шумът идва от третата спалня, изпитал истински ужас, Люк постави длан на входната врата.

— Хей, забравете за това. Той принадлежи на сестра ми — гласът на Анджи се извиси над другите звуци, ясен като звънче.

Кристи замръзна, когато чу думите. Извърна рязко глава и няколко секунди гледа втренчено и ужасено отворената врата на третата спалня. После, като обхвана с един-единствен ужасен поглед Люк и Гари, тя издърпа ръката си от тази на Люк, и се втурна вътре, към отворената врата на командния пулт.

ГЛАВА 27

Дълго време Кристи стоя там с отворена уста, абсолютно неспособна да повярва на очите си. Освен многото други електронни прибори, имаше три компютърни монитора. На единия се виждаше къщата ѝ и входната врата, така както се виждаше, да кажем, от горичката срещу нея, и два велосипеда, които явно в момента минаваха по тясната алея. На втория се виждаше къщата ѝ от задната страна, като че ли заснета от разстояние от около стотина ярда, а фигурите на сестра ѝ и приятелките ѝ, които се печеха на слънце, бяха дребни, но ясни. На третия се виждаше вътрешността на къщата. Входната врата образуваше нещо като рамка на тази картина. А гласовете на Анджи и приятелките ѝ буквално изпълваха въздуха.

За миг тя можеше само да гледа втренчено, а в главата ѝ нямаше нито една свързана мисъл. После обърна глава и видя, че Люк е застанал точно зад нея и прави разни гримаси. Зад него, малко по-нататък, стоеше Гари, който не би могъл да изглежда по-ужасен — като че ли беше глътнал граната.

Нямаше съмнение във вината им. Беше изписана на лицата им.

— Какви сте вие двамата, някакви перверзни типове ли? — запита тя.

В главата ѝ нахлуха спомени за вестникарски статии, в които се описваше как някои мъже получават възбуда, като наблюдават съседките си. Тя се завъртя на пети и заблъска с двете си ръце по гърдите на Люк. Като че ли искаше да го изблъска, да го отстрани от пътя си.

— Махни се! Ще извикам шерифа.

— Кристи, не. — Люк залитна леко назад, но успя да я хване през кръста, когато се опита да мине покрай него. — Чакай, спри. Не мога да те оставя да направиш това.

— Какво искаш да кажеш? Не можеш да ме спреш, ти болен, отвратителен перверзник.

— Кристи...

— Не ме наричай Кристи.

Но въпреки протестите ѝ той я задържа. Хрумна му, че тя знаеше тайната, която с Гари искаха да запазят от всички. А това можеше да я постави в опасност. Нали двамата се канеха да я пратят в затвора? Адреналинът изпълни вените му и сърцето му започна да бие по-бързо. Тя пък получи прилив на енергия и върна на момичето, на което се беше налагало да защитава и себе си, и сестрите си в Плезънтвил, го сръга с лакът в стомаха.

— Ох! — Изненадан, Люк се преви на две.

— Психопат!

Кристи се изскубна от хватката и затича към двора, към безопасността. Планът ѝ беше, щом веднъж излезе навън, да започне да вика и да пищи като сирена чак до вкъщи, където щеше да се заключи и да се обади на шерифа.

— Хвани я, Гари!

Гари, очевидно ужасен от развоя на събитията, стоеше храбро между нея и вратата на двора, очите му — огромни като пици, устата му — отворена. И размахваше ръце в очевиден и безполезен опит да я спре.

— Не сме извратени... не сме извратени — повтаряше той измъчено, като в скоропоговорка.

Беше облечен в добре изгладени панталони в цвят таки и светлосиньо поло, които никак не подхождаха на извънредно слабата му фигура, очилата му бяха леко накривени, червената му коса беше разделена на път по средата и той никак не изглеждаше страшен. Кристи дори не намали крачка.

— Махни се!

Тя мина покрай него доста лесно, като нападател, у когото е топката и когото нищо не може да спре от отбелязването на гол. Хвана бравата на вратата и я отвори...

— За бога, Кристи, почакай минутка! — Люк закуцука към нея, прегърна я през кръста и я застави да се върне до входната врата. — Гари, затвори вратата!

Като знаеше, че Анджи и приятелките ѝ са навън, немного далеч, Кристи завика като горила в момента, когато Гари приближи към вратата. Той я затвори и дори я заключи, притисна гръб в нея, без да откъсва поглед от лицето ѝ, изражението му беше тревожно и донякъде

глупаво, като че ли току-що беше осъзнал, че въпреки волята му скоро ще го забъркат в убийство. Междувременно, Люк — силен и непоколебим, очевидно човекът, който трябваше да свърши работата, тоест да я накара да замълчи, я влачеше след себе си като риба на въдица.

О, господи, нима наистина му се беше доверила? Наистина ли беше помислила, че се е влюбила или поне започнала да се влюбва в него? Умееше ли да преценява мъжете все пак? Беше готова да се ужаси от неспособността си в това отношение. Очевидно никак не ѝ се удаваше — първо мафиот, а сега — това.

— Сега просто се успокой...

Люк я прегърна през кръста, докато тя се мъчеше с всички сили да се откъсне и да стигне до вратата.

— Да се успокоя! Как бих могла да се успокоя!

Като мислеше за това как той я беше шпионирал, как я беше наблюдавал, без тя да го знае, започна да извива тяло в ръцете му, а после се прицели с юмрук в носа му. Той успя да избегне удара само на части от сантиметъра и юмрукът ѝ прелетя край рамото му. Но успя да го удари с коляно, макар той да измести бедро и така избегна попадането на удара в най-лошата точка.

— Оу! По дяволите! По дяволите, Кристи, престани!

Той вече викаше невъздържано. После хвана ръцете ѝ с двете си длани и я вдигна от пода. Тя риташе, викаше и се опитваше да му пречи, като се подпираше в стените с босите си крака.

— Наблюдавай мониторите, за да сме сигурни, че никое от останалите момичета няма да тръгне да я търси — изръмжа Люк през рамо към Гари, когато стигна до вратата на голямата спалня.

Кристи се опита да се хване за бравата, но не успя и Люк я занесе вътре. Стаята беше почти еднаква с нейната, успя да забележи Кристи, преди той да я пусне върху леглото. Тя изпищя и се опита да скочи, но той я затисна с тялото си.

— Пусни ме! — извика тя.

Той хвана китките ѝ и ги притисна в леглото над главата ѝ, преди да е успяла да му нанесе и един удар. Опита се да го ритне, но тялото му я притискаше. Беше безполезно.

— Чакай само минутка... — Тонът му беше на мъж, който, освен че е отегчен, е и много уморен.

— Извратен тип! — извика тя, но Люк дори не трепна.

— Господи, Кристи, няма ли да замълчиш за малко...

Тя опита друга тактика — извика право в лицето му. Люк трепна, но сега хвана китките ѝ само с едната си ръка, а с другата затисна устата ѝ.

Тя го гледаше изненадано, разбрала, че е хваната в капан. Дали Анджи беше чула виковете и писъците ѝ? Сърцето ѝ биеше тежко, а кръвта препускаше във вените ѝ, Кристи знаеше, че шансовете някой да я чуе съвсем не са големи. Трябваше да признае, че е оставена сама на себе си.

— Внимавай, Люк, да не я нараниш! — извика Гари, който като че ли беше разтревожен.

— Няма да я нараня. — Люк изглеждаше отвратен от тази вероятност. — Разбира се, че няма да я нараня. За какъв ме мислиш? Но не можем да я оставим да тича по плажа и да вика, че току-що се е освободила от двама психопати, нали? — Той прикова вниманието си в Кристи, която го гледаше гневно.

— Моля те, ще ме оставиш ли да ти обясня? Моля те!

Ако имаше някакво обяснение, колкото и странно да беше, тя беше цялата слух.

И подчертано кимна.

— Това е моето момиче! — каза той и предпазливо вдигна длан от устата ѝ. — Скъпа, знам, че никак не изглежда добре, но...

Обръщението „скъпа“ като че ли не беше особено удачно. Ужасена, тя си спомни нежните чувства, които хранеше към него, топлината, страстта...

— О, мили боже! Правих любов с някакъв извратен тип! — ахна тя.

— Не сме перверзни типове — каза Гари откъм прага. — ФБР.

ФБР?

Люк отпусна глава на рамото ѝ, така че вече не виждаше лицето му. Този жест ѝ разказа цялата история, без да са необходими каквито и да било думи. Това, че беше в безопасност, би трябвало да е облекчение за нея, но не можеше да си изясни как се беше случило така. Сърцето ѝ продължаваше да бие тежко, а кръвта — да препуска във вените ѝ, изведнъж ѝ стана трудно да диша.

— ФБР? — запита тя, без нищо да разбира.

Сега, когато главата на Люк не ѝ пречеше, тя виждате Гари, застанал на прага, да кимна мрачно.

— ФБР? — Този път думите бяха прошепнати с нотка на ужас.

Люк вдигна глава. Срещна погледа ѝ. В изражението му имаше едновременно и болка, и разкаяние.

— Да — каза той.

Трябваше ѝ още секунда, за да проумее цялата отвратителна истина.

— Ти, *предател* такъв! — извика тя.

— ФБР — поправи я все така настоятелно Гари от прага.

Люк отново отпусна шава.

— Гари, човече, отиди да наблюдаваш мониторите, моля те. — Гласът му беше леко заглушен от рамото ѝ. Кристи все още виждаше Гари над широкия гръб на Люк. — Ако имаме и друг нечакан посетител, нещата само ще се влошат.

Гари направи гримаса, с която като че ли искаше да ѝ се извини. Ако имаше свободна ръка, Кристи щеше да му махне в отговор.

— И затвори вратата — добави Люк.

Гари кимна и се подчини. Когато вратата се затвори, Люк отново вдигна глава. Един миг нито той, нито Кристи казаха нещо. Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг. Тя лежеше, неподвижна и скована като дъска, под него и се наслаждаваше на красотата и на тена му, на тъмнорусите му къдри, на наситеносините му очи така, като че ли го виждаше за първи път.

— Мили боже! — каза тя бавно, когато всичко, случило се през познанството им, мина през главата ѝ. — Било е лъжа.

— Не всичко — каза той, но тя го прекъсна горчиво.

— Ти не си адвокат от Атланта. — Това беше по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

— Не. — Тонът му беше извинителен.

— Ти и Гари нямате свободна седмица и къщата не е наета от работодателя ви.

Той поклати глава.

— Какво правите тук? — Тя си пое рязко въздух и всичко започна бавно да се намества на мястото си. — Вие ме *шпионирате*.

Той направи гримаса.

— Ние те наблюдаваме. Кристи...

— Не. — Гласът ѝ беше остър. — Искam сама да се сетя. Онази първа нощ... Когато беше в двора ми... — Нещо черно скочи върху скрина и привлече погледа ѝ. Тя го гледа втренчено известно време и най-после видя, че това е Марвин. Той се беше свил там, размахваше опашка и я гледаше гневно. Хрумна ѝ нещо, тя ококори очи и отново погледна Люк. — Марвин... Той дори не е твой котарак? Не е, нали? Ти *лъжеш*.

Люк стисна челюсти.

— Той е бездомен.

— Не вярвам дори на това. А ти какво правеше в двора ми? — Изведнъж тя се напрегна. — Нямах нищо общо с онова, което се е случило с Елизабет Смолски, нали?

— Господи, Кристи, мислех, че ме познаваш по-добре.

Кристи го погледна, после бавно поклати глава.

— Не те познавам добре. Дали въобще се казваш Люк Рандолф?

Той въздъхна.

— Люк Ранд. Аз съм специален агент от отдела във Филаделфия.

Филаделфия. Кристи не каза нищо на глас. Не можеше. Не можеше да диша, камо ли да говори. Струваше ѝ се, че цялото му тяло тежи само върху белите ѝ дробове. Чувстваше се предадена и от това ѝ прилошаваше.

— Можеш ли да ме освободиш, моля те? — запита тя тихо.

Погледът му премина бързо по лицето ѝ.

— Разбира се. Ако стоиш мирна. Трябва да поговорим.

— Добре, говори.

Тонът ѝ далеч не беше дружелюбен, но той легна до нея, като само леко я държеше през кръста — нещо като предупреждение да не бяга. Тя все още нямаше намерение да бяга. Искаше, не, имаше нужда да чуе каква голяма глупачка е била.

— Филаделфия — каза тя и отпусна ръце покрай тялото си. — От колко време ме наблюдаваш?

Той лежеше на едната си страна до нея, подпрял глава на ръката си. Тя усещаше топлината и сигурността на тялото му. Кристи срещна погледа му и болката се заби в сърцето ѝ като студен нож. *Всичко е било лъжа...*

— Следим те още откакто отиде да работиш за Де Палма.

— О, мили боже! — Стомахът ѝ се сви. — Две години. Не мога да повярвам.

Той стисна устни.

— Ти, лично, си под наблюдение, откакто дойде в Окраоук. Преди това наблюдавахме адвокатската фирма и семейство Масериа като цяло, и Майкъл де Палма, в частност.

— Ти си ме проследил дотук, до Окраоук. — Ситуацията започваше да ѝ се изяснява. Само дето умът ѝ можеше да възприеме предателствата едно по едно, а не вкупом.

— Не точно. Ние търсим Майкъл де Палма. Решихме, че може да се свърже с теб.

— Майкъл е все още във Филаделфия. — И тя произнесе едва чуто последните думи: — Не е ли така?

Люк поклати глава.

— Миналата седмица му бяха предявени обвинения, но той изчезна. Разполагаме с факти, които навеждат на мисълта, че може да е в Окраоук. Нямах представа къде е, така ли?

— Не.

Той сви леко рамене.

— Просто реших да попитам.

— В какво е обвинен? — Не би мота да говори по-сковано, гърлото ѝ беше свито.

— Пране на пари. Рекет. И за други неща, сред които поръчковото убийство на двама свидетели, за което само може да получи двайсет години. И двамата свидетели са били под попечителство.

О, боже. Майкъл е поръчвал убийства. Беше подозирала, че е способен на това, сега подозренията ѝ се потвърждаваха.

— Той знае ли, че са му предявени обвинения?

През последните няколко седмици не беше видяла и следа от напрежение у Майкъл, нямаше никакъв знак, че нещо не е наред. Бяха щастливи или поне тя беше щастлива. Докато не се случи онова с Франки...

— Всичко трябваше да бъде пазено в тайна. Но той очевидно е чул нещо, в противен случай нямаше да изчезне.

Измина секунда.

— Ти си искал да измъкнеш информация от мен, нали? — Изведнъж всичко ѝ стана ясно. — Да ти помогна да заловиш Майкъл.

Люк стисна челюсти. Кристи беше разбрала всичко, без да се налага да каже и дума. Изражението на Кристи се промени, когато тя си спомни части от разговорите им. Очите ѝ се ококориха.

— Онази първа нощ... Какво правеше в двора ми? — Стомахът ѝ беше свит на топка. Погледът ѝ беше прикован в неговия.

— Слагах устройства в къщата ти.

— Слагал си устройства в къщата ми! — Кристи си пое дълбоко дъх. Не осъзнаваше колко силно стиска юмруци докато съзнателно не ги отпусна. — И тогава си помислих колко странно е това, че си ме чул да викам. Тези къщи са, на практика, непроницаеми за звука. Ти си ме чул посредством твоята система, нали?

Той беше много сериозен.

— Дяволски си права. Спасих ти живота, помниш ли?

— О, да, помня. — Кристи си спомняше още, че в онзи момент беше започнала да му има доверие. Каква глупачка беше! — Не се ли пошегува нещо от рода, че си винаги на мястото, когато има нужда от теб?

Той трепна.

— Кристи...

— Чакай. — Тя вдигна ръка. — Нека си изясня всичко, преди да си започнал отново да ме объркваш. Срещата ни при маяка беше следващата. Не си ме проследил, защото си искал да ме поканиш на вечеря. Държал си ме под наблюдение, защото си мислел, че може би ще се видя с Майкъл.

— С Майкъл или с някого, който може да ни заведе при Майкъл.

— Май започвам да разбирам. Когато те целунах в двора, беше нощ и завесите бяха спуснати. Нямало е как Гари да не ни види чрез камерите. И ти беше дяволски разгорещен, но веднага щом влязохме вътре, изгуби интерес. Не беше, защото се страхуваше, че ще те използвам, нали? А защото в къщата ми има какви ли не устройства.

— Не изгубих интерес. Шегуваш ли се с мен? Просто не можех. Би било непрофесионално.

— Непрофесионално. — Вече започваше да ѝ става ясно, а от това гневът ѝ само нарастваше. — Аха.

— Трябва да се опиташ да ме разбереш... — поде той, смръщил вежди. Ръката му се плъзна по корема ѝ.

— О, но аз разбирам. — Разбираше го толкова добре, че цялото ѝ тяло беше напрегнато, а очите ѝ святаха. — Готов беше да ме ухажваш, за да измъкнеш информация от мен. Дори ме целуна с тази цел. Откъдето и да го погледнеш, това не е професионално. Ти си *предател*.

— Просто за протокола — не те целунах, за да измъкна информация от теб. — Ръката му се спусна към бедрото ѝ. Той се наведе над нея, устните му бяха стиснати сериозно, очите му бяха топли и гледаха извинително и излъчваха, да, чувственост. — Направих го, защото исках. Защото не можах да се въздържа. Защото ти си най-красивата жена, която съм срещал в живота си. Защото винаги, когато си наблизо, аз съм сгорещен от страст.

Тя срещна погледа му и дишането ѝ спря. Костите ѝ като че ли се разтопиха, а сърцето ѝ сякаш затанцува в гърдите ѝ. За миг, когато погледът ѝ срещна неговия, тя му повярва.

Но само за миг. За негово нещастие, беше преживявала подобни неща и в миналото.

— Не се опитвай да ме убеждаваш повече!

Ядосана, тя седна и се опита да го изблъска и с двете си ръце, но той я хвана здраво. Тя го ухапа, с което го изненада и той я пусна, а тя се стрелна към вратата.

— По дяволите, Кристи, върни се! — изрева той.

— Само в сънищата ти, нещастник такъв!

Тя отвори вратата и тръгна към входната. Точно в този момент Гари изскочи от третата спалня и изкрещя:

— Посетител! Посетител! Посетител!

ГЛАВА 28

— Помощ! — изпищя Кристи с всичките сили на дробовете си, когато Люк я хвана.

Гари я беше забавил достатъчно, та да може Люк да я хване. Запушил устата ѝ с едната си ръка, той я влачеше обратно към спалнята. Кристи се извиваше като червей, но не можеше да се освободи — беше я хванал здраво през гърдите, като с това неутрализираше и двете ѝ ръце.

— Сестра ѝ идва — каза Гари с нескрита тревога. — Какво ще правим?

— Излъжи я нещо. Говори за времето. Разменете си готварски рецепти. По дяволите, не знам. Импровизирай.

— Но какво да ѝ кажа, ако иска да види Кристи?

— Кажи ѝ, че не може да ни безпокои. Кажи ѝ, че сме се отдали на следобедната си дрямка.

С тези думи, Люк успя да я вкара в спалнята и затвори вратата с рамо, после я влачи през цялата спалня чак до банята и затвори и тази врата. В малкото пространство беше тъмно като в пъкъла, но той успя да натисне ключа с единия си лакът. Кристи запремигва в банята, която беше близък на нейната до най-малката подробност. Той успя да пусне водата от чешмата явно за да заглуши всички шумове, които биха могли да произведат.

Като например заплахите, които тя изричаше, но които дланта му заглушаваше.

Беше повече от ясно, че той няма да ѝ позволи да отиде никъде. Когато го разбра, Кристи престана да се съпротивлява. Застина в ръцете му, престана да изрича заплахи с надеждата, че ще успее да го заблуди. Щеше да даде на Анджи няколко минути, а после щеше да захапне ръката на Люк като немска овчарка.

И да вика с всички сили, ако ще дробовете ѝ да се пръснат.

Той я наблюдаваше в огледалото над мивката и тя го разбра, когато погледна неговото отражение. Широките му рамене доминираха

над нейните, а косата му блестеше като златна монета на светлината на лампата. А нейните очи блестяха диво. Да, тя беше побесняла от гняв. И това беше добре, защото гневът притъпяваше болката. Всичко е било *лъжа*...

Погледите им се срещнаха в огледалото. Кристи присви очи. Той въздъхна.

— Виж, ще сваля ръка от устата ти. Ако запициш и сестра ти те чуе, ще се наложи да ѝ кажа кой съм и тогава тя ще бъде замесена в това независимо дали го искаш или не. Това ли искаш?

Кристи го гледаше втренчено, но думите му започнаха бавно да достигат до съзнанието ѝ. Господи, тя не беше помислила за това! Планът ѝ можеше наистина да има катастрофални последици. Последното, което искаше, беше да замеси Анджи.

Той явно беше разбрал израза на очите ѝ.

— Тя е твоя сестра. От теб зависи дали ще викаш или не.

Като я гледаше в огледалото, Люк бавно вдигна длан от устата ѝ. Беше повече от ясно, че тя не е сигурна какво да направи. Усещаше напрежението в неговото тяло, чувстваше топлината му, знаеше, че тежестта на тялото му в момента е концентрирана в петите — в случай че се наложи да действа. Беше я хванал здраво, но не толкова, че да я нарани. В същото време не оставяше у нея никакви съмнения относно силата си. Както беше помислила и преди, русите му къдри и ясните му сини очи заблуждаваха.

Както и всичко у него. Никога не би предположила, че с тази външност на герой от сапунен сериал той е агент от ФБР.

Да, каква глупачка беше!

— Върви по дяволите! — каза тя мило на отражението му.

Устата му се изви в горчива гримаса.

— Господи, Кристи, не можеш ли да разбереш най-сетне? Съжалявам!

— Не е достатъчно. И си свали ръцете от мен.

— Добре. Можеш да си упорита, колкото искаш. — Той я пусна и отстъпи крачка назад като внимаваше обаче да е между нея и вратата. Пъхна ръце в джобовете на дънките си и се залюля на пети. — Пак за протокола, онова, което се случи между нас... няма нищо общо с опитите ми да измъкна информация от теб.

Кристи смръщи заплашително вежди.

— Между нас нищо не се е случило. И няма да се случи.

Очите ѝ святаха. Той въздъхна.

— Мислиш ли, че можеш да ме изслушаш за минута?

— О, да. — Кристи скръсти ръце на гърди и го изгледа гневно.

— Слушам те. Кажи ми още лъжи.

Той стисна устни нетърпеливо.

— Добре, да, излъгах. Признавам. Кажи ми какво друго се предполагаше, че трябва да направя. Да ти се представя? Нямаше как да се случи. Аз съм агент от ФБР, за бога, а ти беше под мое наблюдение. И да не забравяме защо — защото си работила за мафията.

— Нима се опитваш да ме убедиш, че вината за твоите лъжи е моя!! — Тя отново беше обхваната от пристъп на гняв.

— По дяволите, Кристи, казвам, че просто си вършех работата.

— О, колко оригинално! Това извинение е старо като света, толкова изтъркано, че дори вече не се опитваме да го използваме в съда.

Той отново въздъхна.

— Виж, не съм имал намерението да те лъжа. Ти дори не трябваше да ме видиш. Ако не ме беше хванала в двора си, никога нямаше да разбереш, че те наблюдавам. Трябваше да разбереш за моето съществуване само ако се наложеше да те арестувам.

Сърцето на Кристи прескочи един удар. Тази възможност никога не ѝ беше хрумвала.

— Да ме арестуваш?

— Да, да те арестувам. Ако не намерехме Де Палма чрез теб, следващата стъпка щеше да е да те арестуваме и да ти предявим обвинение. Това обикновено върши работа. За да избегнат затвора, хората обикновено казват всичко, което знаят.

Като премисли думите му, Кристи пак изпадна в ярост.

— И така, ще ме арестуваш ли? О, не се налага, нали? Ти вече измъкна достатъчно информация, като преспа с мен.

— По дяволите, Кристи...

Той протегна ръце към нея, но тя бързо отстъпи и ги избегна. Беше до такава степен изпаднала в гняв, че въобще не изпитваше болка от това, че той я беше използвал.

— Не ме докосвай. Никога вече не ме докосвай.

Изречението на Люк изведнџ стана мрачно.

— Твърдо си решила да ме изкараш лошо момче, нали? Добре. Аз съм лошото момче. Но се любих с теб, защото и двамата го искахме. По никаква друга причина. Нямаше кой знае каква полза от следенето ти. През по-голямата част от времето се наслаждавах на дупето ти.

— О, така ли? — Кристи присви очи. — Забравих ли да ти благодаря? Е, извини ме. Маниерите ми май не са много добри.

Тя си пое дълбоко въздух. Трябваше по някакъв начин да овладее гнева си. Трябваше да възвърне спокойствието си, за да може отново да застане лице в лице с Анджи, без да се издаде. А Анджи я познаваше прекалено добре и за да мине всичко гладко, тя щеше да има нужда и от актьорските си заложи.

— Просто за протокола — каза тя на Люк. — Мисля, че си лъжец, и ако отново се опиташ да ме доближиш, ще отрежа пениса ти и ще го напъхам в гърлото ти.

Тя му се усмихна — бърза и ядосана, лисича усмивка, която беше по-скоро показване на зъбите, отколкото проява на никакви чувства.

— О, уплаши ме, коленете ми се разтрепериха!

Люк се усмихваше леко и Кристи разбра, което я ядоса още повече, че той намира това за забавно.

— *Присмиваш* ли ми се? — запита тя.

— Не. Абсолютно не. Изгони тази мисъл от главата си.

Усмивката изчезна от устните му, но не и от очите му.

Той я хвана за лактите и я дръпна към себе си.

— Красива си, знаеш ли? Луд съм по теб. Грешка беше да те излъжа, не трябваше да го правя и никога вече няма да го направя. Прости ми. Моля те.

Той наведе глава с очевидното намерение да я целуне. Очарована, омагьосана, без да иска, тя го гледаше право в очите, докато той свеждаше глава към нея. Очите му бяха нежни... И тази нежност почти я накара да омекне. Докато не си спомни, че той лъже с такава лекота, с каквато диша.

— Когато адът замръзне!

Ядосана от слабостта си, тя го удари в корема, той се преви и докато се мъчеше да си поеме въздух, тя успя да излезе от банята.

— Чакай. Спри. Чакай.

Добре, значи не беше го ударила достатъчно силно или той имаше черва като от желязо. Следващият път, когато се опитах да я целуне, щеше да го удари наистина силно.

— Стой далеч от мен! — каза тя и се затича към вратата на спалнята.

Той я хвана през кръста и се завъртя с нея, така че двамата се отдалечиха от вратата. Притисна я към стената, приковал ръцете ѝ над главата. Тялото му, силно и тежко, преграждаше пътя ѝ. Той я притискаше към стената, с което напълно я обездвижваше.

— Споменах ли, че ме възбуждаш? — каза той, без да откъсва очи от нейните.

Тя го изгледа с ненавист. При тези обстоятелства, фактът, че чувствата им бяха взаимни, никак не го правеше по-скъп за нея.

— Споменах ли, че си по-добър в леглото от Майкъл? — Гласът ѝ беше сладък като захар.

Очите му проблеснаха, клепачите му се спуснаха и целият му вид излъчваше сласт, която я караше да го желае и в същото време да иска да го убие.

— Да, като че ли си спомням нещо такова.

По-вероятно беше да го убие.

— Излъгах.

— Не.

Самодоволството в гласа му я накара да стисне зъби. Само мисълта, че Анджи може би е наблизо и може да ги чуе, я спря да не го ритне с колене в слабините. Или да започне да го обижда високо, като каруцар. Трябваше да държи нещата под контрол. Анджи щеше да страда най-много, ако всичко се разбере. Не можеше да позволи и Анджи да се забърка в това.

Люк я гледаше. Тя го изгледа гневно в отговор.

— Още не си готова да ми простиш, нали? — запита той с въздишка.

— Повярвай ми, никога няма да ти простя.

— Чудесно. Ядосвай се, тогава. Аз още ще съм луд по теб, когато го преживееш.

— Можеш да млъкнеш. Пет пари не давам какво ще кажеш.

— Наистина е така.

— Аха. Искаш ли вече да ме пуснеш да си вървя?

— Ще отрежеш ли интимните ми части с нож? Устните му бяха извити в лека усмивка. Около очите му се бяха образували леки бръчици, които бяха много секси.

— Нямам нож.

За нещастие.

— Тогава, предполагам, че засега съм в безопасност. Той я освободи, но застана между нея и вратата на спалнята. Скръсти ръце на гърди и спокойно се подпря на нея. Ясно беше, че няма да я пусне.

— Можеш ли да се отместиш от вратата? — Тя говореше учтиво, защото не искаше да направи сцена.

— След малко. Сега, когато играта се промени, мисля, че трябва да обсъдим някои основни правила. Номер едно, няма да се отделяш от мен.

— О, да. Ще се отделям. Като например сега. Ще се отместиш ли, моля те?

Люк стисна челюсти.

— Скъпа, това не подлежи на обсъждане — отсега нататък ще правиш точно това, което ти кажа.

Решението ѝ да се държи прилично беше подложено на изпитание.

— Не.

Той започна да я изучава с поглед.

— Знаеш ли, ако не ми сътрудничиш, имам два избора — мога да те взема под попечителство или мога да те арестувам.

Тя разбра, че очите му имат изражение, което досега не беше виждала. Бяха твърди, решителни, безмилостни. Това беше истината, най-после осъзна тя. Той беше преди всичко ченге, което си върши работата. И тя беше част от тази работа.

— Не. О, не.

Кристи изстина, когато най-после напълно разбра кой е той. Чичо Винс ѝ беше дал ясно да разбере, че ако отиде при властите, подписва смъртната си присъда. Този път властите бяха дошли при нея, но едва ли някой щеше да си даде труд да направи разликата. Паниката я завладя и гласът ѝ стана остър.

— Не разбираш какво направи, нали? Ако те открият кой си, ако само помислят, че сътруднича на ФБР, ще ме убият.

Той стисна устни.

— Ако случайно не си забелязала, някой и без това се опитва да те убие.

— Може и да не е от мафията. Може и да е онзи сериен убиец, за когото писаха във вестника.

— Наистина ли мислиш така?

Кристи си пое дълбоко дъх.

— Не знам. О, господи, не знам.

— Аз също не знам, но работя по въпроса упорито. Искam да разбера. А междувременно, ти няма да се отделяш от мен, докато не те измъкна оттук.

— Да ме измъкнеш оттук? Не мога да тръгна. О, чакай, забравих, че ти не знаеш. Чичо Винс ме изпрати тук, за да занеса едно куфарче до хотел „Кросуиндс“. Не знам какво имаше в него, но то беше причината да съм на плажа онази първа нощ. Сделката беше — ако направя това за тях, ще ме оставят на мира. После второто телефонно обаждане. Беше същият мъж — онзи, който ми каза къде да занеса куфарчето. Каза, че скоро ще ми се обадят за втора поръчка. Предполагам, че пак ще трябва да занеса нещо някъде. Не мога да мръдна оттук, докато не свърша работата.

— Хей, аз те наблюдавам, помниш ли? Знам всяко твое движение, откакто си тук. И съм чул всяко твое телефонно обаждане. Знам какво става. Всичко това може да върви по дяволите. Макар много да искам да те използвам като примамка за Де Палма, това става прекалено опасно. Няма да стоиш и да чакаш поредния опит да те убият. Ще направя постъпки за попечителство, което ще бъде уредено може би за няколко часа. И ще те измъкна оттук.

— Люк. — Кристи си пое дълбоко дъх. — Както казах и преди, трябва да бъдеш реалист. Ако се опитват да ме убият, те ще успеят, независимо колко време ще им е необходимо, независимо къде съм. Израснала съм с тези хора, знам как работят. ФБР не би могло да ме защити. Ти не можеш вечно да ме защитаващ.

Беше вярно. Знаеше го тя, знаеше го и той. Виждаше се в израза на очите му.

— Ако свърша тази последна работа за тях, може и да ме оставят на спокойствие. Както и семейството ми.

Люк стисна устни.

— Като се има предвид какво знаеш? Няма такава възможност.

Кристи го погледна и си спомни Франки. И осъзна страшната истина.

— Да — каза тя и направи гримаса. — Май е време и аз да стана реалистка.

Очите му бяха извънредно сериозни.

— Мога да те включа в програмата за защита на Бюрото. Нова самоличност, нов живот.

Тя не искаше нова самоличност. Не искаше нов живот.

— Ами мама? Ами Анджи? А Никол и децата? Можеш ли да ги включиш в програмата?

Изражението на лицето му ѝ отговори: Не.

— Не мисля.

Не че това всъщност имаше значение. Всички членове на семейството ѝ имаха свой собствен живот — приятели, работа, училище, обществени ангажименти. Бяха голямо семейство, общуваха с много хора, бяха много близки един с друг, бяха предани и на своите по-далечни роднини. Като си помислеше, че може завинаги да напусне този свят, сърцето на Кристи се свиваше. Не можеше да ги напусне, още по-малко — да ги остави в опасност. Нямахше как да се случи.

— Добре — каза тя, като всъщност мислеше на глас. — Ако онзи, който се опитва да ме убие, е наемен убиец, дори да го заловиш, това няма да е достатъчно. Те ще продължават опитите си. Никога няма да съм в безопасност, независимо къде се намирам. Ще ме намерят. Аз виждам нещата така. Имам две възможности. Мога да изоставя семейството си и всичко, което обичам, и да прекарам останалата част от живота си, като се оглеждам през рамо, или мога да остана тук и да се боря. Ако хванеш Майкъл и ако може да си спести години затвор, той ще каже всичко. Ще завлече цялото семейство Масериа към дъното със себе си, но няма да пожелае да прекара двайсет години в затвора.

— Да. — Очите на Люк бяха непроницаеми в момента. Беше невъзможно да се каже какво мисли. — Аз също бих постъпил така.

Стомахът на Кристи се сви. Тя сложи длани на горната част на ръцете си и се опита да прогони студа, който сякаш проникваше в цялото ѝ тяло. Всъщност никак не ѝ се искаше да започва борба срещу семейство Масериа.

— Ако семейство Масериа е заплашено от пълен крах, аз съм свободна. Ще бъда най-малкият им проблем.

— Кристи...

Виждаше се накъде клони разговорът. Тонът му го издаваше. Сърцето на Кристи започна да бие тежко. Устата ѝ пресъхна. Трябваше да навлажни устни, преди да заговори.

— Планът ти беше да ме използваш, за да заловиш Майкъл. Не виждам причина да го променяме. Ще изчакаме да се обадят за доставката и ще занеса пакета там, където поръчат. После ти ще проследиш пакета до Майкъл.

— Не. О, не. И в тази работа няма „ние“. В нея съм аз, федералният агент. А ти си пазеният от мен свидетел, когото скоро ще прибера на сигурно място.

— Не можеш да ме защитиш и го знаеш. Както и да е, това е *твоят* план. Единствената разлика е, че сега и аз съм замесена в него.

— Е, но нещата се промениха, откакто съставих плана.

— Какво се е променило? — запита тя предизвикателно.

Челото му се набръчка. Той я изгледа твърдо.

— Аз се промених. Ти се промени.

— Как?

— Искаш да знаеш как? — Той стисна устни. — Ето как.

Той я прегърна здраво и я целуна страстно. Устните му бяха сигурни, когато намериха нейните, че няма да бъдат отхвърлени.

За миг, миг на слабост, Кристи не успя да устои. Изненадана, тя се разтопи в ръцете му, отдаде се на инстинктите си, омагьосана от топлината на устните му, от тяхната жажда за нейните. И го целуна в отговор, като го прегърна здраво през врата, притисна се в него и почувства трепетна възбуда чак до върха на пръстите.

После си спомни, че това е само още един от онези мъже, които всъщност не познава. Люк Рандолф, адвокатът, който я беше накарал да се смее в тази седмица, която беше за нея личен ад, мъжът, в чиито прегръдки се чувстваше в безопасност, мъжът, който я възбуждаше толкова силно, че това я смуцаваше, не съществуваше. Този мъж беше Люк Ранд, агент от ФБР.

Достатъчно се е влюбвала в илюзии. Всеки път, когато се влюбеше, това се оказваше несигурно като сапунен мехур. Нямах да се случи пак.

Тя отдели устните си от неговите и се откъсна от прегръдката му. Клепачите му бяха натежали от желание, той нямаше сили да направи каквото и да е, освен да я гледа как се отдръпва от него.

— Ето защо — каза той тихо.

Кристи си пое дълбоко дъх, за да успокои дишането си, което беше на пресекулки. Един дълъг миг те просто стояха и се гледаха. Глупавото ѝ, изпълнено с копнеж, тяло, искаше да се върне в прегръдките му. Искаше да се люби с него още веднъж, пък макар и за последен път. За щастие, умът ѝ беше хладен и неподвластен на сексуалното желание.

— Кристи... — Той отново протегна ръце към нея.

— Не — каза тя остро и отстъпи назад. — Люк Рандолф, прекрасният адвокат, с когото правих любов, не съществува. Теб не те познавам. Ще ти помогна да хванеш Майкъл, а ти ще запазиш живота ми. И това са нещата между нас, нищо повече.

ГЛАВА 29

След десет минути, когато излязоха от спалнята, бяха постигнали някакво съгласие, макар и двамата да се чувстваха неловко. Люк беше казал, че докато нещата не станат прекалено опасни, тя може да се държи по абсолютно същия начин, с тази разлика, че той ще е неотлъчно до нея. Като се имаше предвид другата алтернатива — да се изправи сама срещу психопата убиец — нямаше проблеми с това, докато отношенията им останеха стриктно делови. Имаше едноединствено изискване, което никак не му допадна — никакъв секс. Но независимо от това, сделката беше сключена. Кристи мислеше, че той ще оспорва нейното изискване по-нататък във времето, но тя нямаше да отстъпи.

Вратата на третата спалня беше твърдо затворена, забеляза Кристи, когато мина покрай нея. И отвътре не се чуваше нито звук. Анджи, все още в оранжевия бански костюм, седеше до масата с Гари. Дватама ядяха нещо, което приличаше на кифлички с боровинково сладко, и отпиваха от чашките с кафе. Те си бърбреха оживено и явно се чувстваха добре.

— Хей.

Анджи я посрещна с широка и щастлива усмивка. Беше очевидно какво мисли за причината, поради която двамата са се забавили в спалнята. Гари изгледа Кристи доста нервно. Кристи едва се сдържа да не му отвърне още по-гневно, с блеснали очи. Що се отнася до лъжите, Гари не беше по-невинен от Люк. Той също беше част от конспирацията.

Само че Гари не я беше излъгал, за да я има в леглото си. И така той печелеше повече точки, поне що се отнасяше до нея.

— Хей! — отговори Кристи, която се чувстваше смешно самодоволна, особено когато погледът на Анджи се спря на Люк. Дватама имаха малко раздърпан външен вид и го знаеха. Бяха уморени. Определено уморени. Е, поне тя се чувстваше смъртно уморена и беше сигурна, че й личи. Люк също изглеждаше уморен. Очите му бяха

кървясали и малките бръчици около тях изпъкваха повече от обикновено.

Изглеждаха така, сякаш са подремнали добре, дълбоко. Аха. При тази мисъл бузите на Кристи пламнаха.

— Кафе — каза Люк и тръгна към кухнята.

— Какво правиш тук? — залита Кристи сестра си, издърпа един стол и седна.

— Ами, сега, като знам за серийния убиец и когато ти не се върна, аз се разтревожих. — Широката усмивка на Анджи говореше много по въпроса.

Откъм кухнята долетя тракане, което май не беше особено необходимо при приготвянето на кафе.

— Какво, по...? Защо на пода има купа мляко? И... Нима този нахапан сандвич е моят?

Гари изгледа Люк.

— Когато Анджи пристигна, Марвин се изнерви, а ние пак нямахме котешка храна. Тя му предложи мляко, после надrobi сандвича в него, но аз и без това щях да го хвърля. Той вече го беше захапал, когато влязохте с Кристи. — Погледът му се премести върху Анджи. — Може би Люк трябваше да го остави у дома. Наистина е много нервен, откакто сме тук.

Кристи почти си прехапа езика, за да не извика: „Глупости!“ с всички сили. На какво ли ги учат във ФБР — как да запазват спокойно изражение, докато изричат какви ли не лъжи?

— И къде е той сега? — Люк, който си наливаше в момента, гледаше смръщено надолу по коридора.

— Вероятно в твоята спалня. Нали знаеш, че там му харесва — каза Гари.

— Мисля, че е невероятно мило и сладко това, че имате котарак. Повечето мъже избират да имат куче.

Анджи се усмихна на Люк. Кристи познаваше сестра си. Ако Анджи не мислеше, че той принадлежи на сестра ѝ, щеше да затрепка с мигли и да полюее, уж неволно, гърди. Но предаността към сестра ѝ беше силна, двете бяха верни една на друга и Анджи не направи никакво движение с тяло. Достатъчно беше, че тялото ѝ почти не беше покрито.

— Люк си е такъв. Той е наистина много мило момче — каза Кристи и му хвърли остър поглед, за да види дали усеща присъствието на Анджи. Той улови погледа ѝ и ѝ се усмихна язвително.

— Искаш ли сметана и захар с кафето? — запита я.

Всъщност тя обичаше сметана и захар с малко кафе в тях, но нямаше да му го каже.

— Една лъжичка захар.

Сега беше ред на Анджи да я изгледа. Сестра ѝ, разбира се, знаеше как тя обича кафето си. Кристи направи гримаса, за да ѝ подсказже, че не трябва да обръща внимание на много от нещата, които се разиграват.

— Какво ще кажете да хапнем нещо? Искате ли сандвич със сос болонез? — запита Люк.

— Препоръчвам ти кифличките — каза Гари и странно потрепери.

— Да, те са наистина страхотни. — Анджи се усмихна широко на Гари. — Вие, момчета, сте бомба. Идеалната двойка сте. Единият от вас има котарак, другият може да готви.

— Аз ще си взема кифличка — каза Кристи на Люк, после побърза да благодари, когато той постави чашката димящо кафе пред нея, преди самият да седне с чашка и сандвич пред себе си.

— Освен че се разтревожих заради присъствието на сериен убиец в района, дойдох да ти кажа, че се обади помощникът на шерифа. Каза, че са намерили чантата ти.

Кристи изправи рязко гръб.

— Какво? — Възклицанието не беше много ясно, защото устата ѝ беше пълна.

— Чантата ти. Намерили са я. Той каза, че ще я донесе към четири часа, ако на теб ти е удобно. И аз му казах, че е удобно. — Очите ѝ блестяха. — Гласът му звучеше така, сякаш е привлекателен.

Погледът на Кристи се насочи към часовника. Беше почти три и половина.

— Каза ли ти името си? — запита Люк.

Той вече беше изял сандвича си и сега, облегнат удобно назад, пиеше кафе така, сякаш наистина имаше нужда от него.

— Не помня, но каза, че и без това ще дойде насам, за да посети леля си, така че няма нищо против да донесе чантата ти.

Горди Кастелано. Гърлото на Кристи се сви и тя почти се задави с кифличката. Хвърли бърз поглед на Люк, който беше смръщил вежди. Погледът му срещна нейния над ръба на чашката.

— И каква е тази работа с твоята чанта? Как така си я изгубила? — запита Анджи, като гледаше ту единия, ту другия.

— Не помниш ли, нали ти казах? Сериеният убиец ме нападна и ме заключи в багажника на колата ми. Чантата ми беше в колата.

— О, мили боже! — Анджи погледна Люк. — Чух за това. Толкова се радвам, че си бил там, за да я спасиш.

Люк отпи още една глътка от кафето.

— Да — каза той малко кисело. — И аз се радвам. — Той погледна Кристи. — Знаеш ли, ако ще разказваш на всекиго за случилото се, предпочитам да не споменаваш за моето участие. Аз се притеснявам от това да признавам, че са успели да ме зашеметят и напъхат в багажника.

Анджи го гледаше с широко отворени очи.

— Не бива да се смущаваш от това. Може да се случи на всекиго. Нали, на практика, си спасил живота на Кристи! Трябва да се гордееш, да се радваш.

— Да, добре. — Люк пак отпи от кафето си и изгледа Кристи над ръба на чашата.

— Чудесно — каза тя. После, на Анджи, със свиване на раменете: — Мъже!

— Оценявам думите ти — каза Люк на Кристи.

Анджи погледна Кристи.

— И какво казват ченгетата? Наистина ли мислят, че те е нападнал сериен убиец?

— Всъщност още не съм се обадила в офиса на шерифа — каза Кристи. Изтощението си казваше думата и тя не можеше да се пребори дори със спомена от снощи. Ужасът можеше да почака, докато се наспи добре. — Идването на помощника му ще ми го спести. Ще докладвам на този, който ще донесе чантата ми. После, предполагам, че ще е най-добре да се обадя на застрахователната компания за колата си.

Марвин се появи на сцената, като дойде откъм коридора. Погледите и на Люк, и на Гари се приковаха в него и го проследиха

неотлъчно как прекосява дневната и изчезва в кухнята. После двамата се спогледаха.

— Все още не сме купили котешка тоалетна — каза Гари.

Изражението на Люк стана твърдо.

— Може би трябва просто да го пуснем навън.

— Не! — казаха едновременно Кристи и Анджи. Жените от семейство Петрино можеха и да се различават доста една от друга, но всичките обичаха котки.

— Ако не ви се тича до супермаркета, можете да му донесете пясък от плажа или да накъсате вестници — предложи Анджи.

— Но ние нямаме и кутия, в която да поставим пясъка — опита се да възрази Люк.

— Каквато и да е кутия ще свърши работа — каза сухо Кристи.

Люк и Гари размениха погледи.

— Предавам се — каза Люк жално.

Устните на Гари изтъняха — очевидно искаше да изрази безсилието си. Кристи изпи кафето си и се изправи. Беше грешка въобще да седне. Беше толкова изтощена, че ѝ се виеше свят. Ушите ѝ звъняха, а краката ѝ бяха смешно слаби.

— Не изглеждаш добре — отбеляза Анджи.

„Благодаря, Анджи“.

— Може би трябва да се върнем в нашата къща. Не искам да пропусна идването на помощника на шерифа — каза Кристи.

И двамата — и Анджи, и Люк — се изправиха, въпреки че Анджи показва значително повече енергия.

— Гари, отивам до къщата на Кристи. Ти дръж укреплението! — извика Люк на разсеяния Гари, докато отиваха към входната врата.

— И не пускай Марвин навън! — добави Кристи, като изглежда многозначително Люк.

— Да — каза той, после извика на Гари със забележителна липса на ентузиазъм: — Не пускай Марвин навън!

Почти бяха стигнали до другата къща, когато Анджи, която бърбеше през цялото време, въпреки че Кристи беше толкова уморена, че въобще не можеше да се концентрира върху думите ѝ, се обърна към Люк.

— Ще бъдете ли все още тук в неделя? — Тъй като Люк вървеше последен, Анджи трябваше да извиси глас, за да надвика рева на

океана, както и врявата на туристите, изпълнили плажа. — Защото, ако сте, можем да направим парти по случай рождения ден на Кристи. — Тя хвърли поглед на сестра си. — Няма да ти кажа на колко години ще стане.

— На двавет и осем — каза Кристи кисело.

Люк ѝ се усмихна широко.

— О, между другото — Анджи пак хвърли поглед на Кристи, — когато научи, че ще дойда тук, чичо Винс ме помоли да донеса подаръка за рождения ти ден. Не знам какво е, но кутията е доста тежка. Каза, че не бива да я отваряш до неделя.

При първа възможност, Люк се върна в тяхната къща с подаръка на Кристи в ръце. Той почти не се съмняваше, че това е доставката, за която се говореше. Чичо Винс беше използвал загрижеността на майката и идването на Анджи, за да изпрати доставката колкото се може по-незабележимо. Това, че беше заръчал Кристи да не я отваря до неделя, рождения ѝ ден, подсказваше нещо друго — че каквото има да се случи, ще се случи преди това.

— Тук със сигурност се справихме добре — каза му сухо Гари, когато Люк се върна. Гари седеше зад командния пулт, чиято врата беше отворена. Люк не можеше дори да я гледа отворена, без да трепне.

— Да.

Бяха се справили толкова добре, че на Люк му идеше да застане прав и да вика. Мислеше, мрачен като буреносен облак, че е влюбен и иска да е с момиче, което в момента пет пари не дава за него. Не беше сигурен какво трябва да предприеме за нейната безопасност, а мисълта, че въобще няма да може да я види, когато програмата за защита на свидетели я погълне, го вбесяваше.

— Тя много ли е ядосана? — запита Гари.

Люк остави кутията върху масата извънредно внимателно. Не мислеше, че вероятността вътре да има бомба е много голяма, но все пак и това беше възможно, като се имаше предвид как се развиваха събитията напоследък.

— Не е щастлива. Но ще ни сътрудничи, ще ни помогне да хванем Майкъл.

— Господи, бях готов да припадна, когато тя видя мониторите!

— Да. Може би отсега нататък ще държиш вратата затворена.

— Хей, знаех, че идваш. Видях те, като излезе от гаража с кутията в ръце. Дотогава държах вратата затворена. Отворих я, за да мога да те запитам какво е това.

Люк оглеждаше пакета от всички страни.

— Амори е изпратил това по Анджи. За Кристи е. Предполага се, че е подарък за рождения ѝ ден. Рожденият ѝ ден е в неделя, между другото.

— По дяволите! — каза Гари и се изправи.

Люк го погледна.

— Остани на мястото си. Трябва да наблюдаваш мониторите, помниш ли? Какво става с Кристи?

— Седят двете с Анджи и разговарят с Горди Кастелано. Той тъкмо изважда бележник, за да запише думите на Кристи. — Гари подаваше глава през вратата, за да може да говори с него.

— Къде са двете момичета Барби?

Гари хвърли поглед на мониторите.

— Навели са се през плота в кухнята, за да могат да чуват.

— Добре. Дръж нещата под око. — Кристи трябваше да е в безопасност за краткото време, което му беше необходимо да прегледа пакета. — Къде е камерата?

— В чекмеджето в кухнята, което е до това със сребърните прибори.

Люк я взе и направи половин дузина снимки на пакета. Това беше по-лесната част. Сега трябваше да го отвори, без да поврежда видимо опаковката. Когато видеше какво има вътре, трябваше да го опакова и той да изглежда така, сякаш никога не е бил докосван. Приглушено мяукане му напомни за още един от неговите проблеми.

— Къде е проклетият котарак?

Силата му не беше в опаковането на подаръци. А се оказа, че и разопаковането не е лесно. Питаше се как да се справи със сложния възел на панделката.

— Заклучих го в твоята баня. С чиния храна, която и без това щяхме да изхвърлим, купа вода и накъсани вестници, поставени в кутия. Не виждам защо просто да не го пуснем навън.

— Защото Кристи каза „не“. Защото той отново ще влезе в двора и тя ще се ядоса не на шега. И без това вече ми е достатъчно ядосана.

— Казах ти, че рано или късно ще се наложи да я посветим в тайната си. — Гари гледаше опитите му да отвори пакета с наклонена на една страна глава.

— Да, добре, хубаво нещо е да можеш да предсказваш нещата.

— Не се обиждам. Искаш ли да наблюдаваш мониторите за малко, а аз да се опитам да отворя пакета?

— Да. Добра идея.

Той и Гари си размениха местата. Вместо да се опита да развърже проклетата панделка, Гари просто плъзна пакета встрани, прокара внимателно ножа под едното парче лента и кутията се подаде. Беше сребриста и блестяща, очевидно от много скъп магазин.

— Прекрасна работа.

— Имам известен опит. Обикновено отварях коледните си подаръци, докато мама беше на работа, после ги опаковах отново, така че тя да не разбере. Искаш ли да отворим и този?

Люк хвърли бърз поглед на монитора. Кристи все още разговаряше с Кастелано. С другите момичета в стаята тя беше в безопасност, а те щяха да получат звуков сигнал, ако някой влезеше или излезеше от къщата.

— Да.

Той и Гари отново си размениха местата. Като направи гримаса — тъй като възможността това да е бомба не беше елиминирана още — Люк повдигна капака на кутията. Вътре имаше много опаковъчна хартия. Като я раздели внимателно, той видя розова сатенена кутия. Смръщи вежди и я извади. Кутия за бижута, предназначена за женския пол — много сатен и дантела. Не беше онова, което беше очаквал.

— Отвори я — каза Гари и Люк го направи.

Чу се нежна мелодия и една балерина затанцува пред огледалото, което беше на обратната страна на капака. Погледът му беше привлечен от малка синя сатенена торбичка, поставена в свободното пространство пред балерината. Люк я повдигна — беше пълна, но не особено тежка, след това я отвори. Онова, което видя, накара сърцето му да прескочи един удар.

— Какво? Какво? — запита Гари, очевидно в отговор на изражението на Люк.

Люк изсипа съдържанието на торбичката в дланта му.

— Диаманти — каза той и вдигна поглед към Гари. — И струват вероятно повече от един милион долара. Достатъчно малки са, за да можеш да ги пренесеш в джоба си, и не се показват, когато на летището те претърсват с детектори. Бинго — Майкъл е тук, тези диаманти са за него и той има намерение да напусне страната.

Когато подаръкът беше опакован отново, към диамантите беше прикрепено устройство за проследяване. Не бяха успели да проследят предишната пратка. Този път залогът беше по-голям. И Люк нямаше да рискува нещо да попречи на изпълнението на задачата.

Анджи и Кристи седяха на двора и гледаха как небето постепенно и бавно потъмнява от лавандуловосиньо до пурпурно. Бризът подухваше леко откъм океана и водораслите се люлееха на повърхността на вълните, които се разбиваха в брега в бяла пенеста ивица. Максин и Амбър, придружени от Гари в ролята на бодигард, бяха все още на плажа, който бавно обезлюдяваше. Докато Кристи ги гледаше, момичетата вдигнаха хавлиите си и изтръскаха пясъка от тях и тримата тръгнаха към къщата. Люк беше в дневната, опънат на дивана, и гледаше спорта по телевизията. Входната врата беше затворена и той не ги чуваше, но ги виждаше през стъклото. Макар и да му беше много ядосана, тя се радваше на присъствието му.

С падането на мрака, дори изтощението не можеше да попречи на стомаха ѝ да се свива от тревога, а на сърцето ѝ — да прескача по един удар с раздвижването на всяка сянка. И разговорът с Кастелано не беше никак лек — като беше видяла чантата си в ръцете му, ѝ се беше завило свят. Имаха само думата му, че я е намерил човек, който минавал оттам, в близост до ферибота, и я предал в полицията. Тя нямаше причина, освен настоящето си шесто чувство, да не му вярва. Но, както беше отбелязал Люк, когато шепнешком беше споделила подозренията си с него, ако чантата беше у Кастелано, защото той я беше нападнал, нима щеше да е толкова безразсъдно смел и глупав да ѝ я донесе сам? Тя не знаеше, беше прекалено уморена и прекалено объркана, за да премисля всяка възможност. После Люк ѝ

каза за диамантите. Фактът, че доставката вече е направена, увеличи хилядократно тревогата ѝ. Телефонното обаждане, от което се страхуваше, щеше да последва всеки момент. Можеше да дойде дори още същата нощ. И така, никак не беше изненадващо, че с падането на нощта страхът се надигаше в нея. Нямаше как да избяга от него. Трябваше просто да преживее до сутринта.

— Е, Люк тук ли спи или не? — запита тихо Анджи.

— Защо искаш да знаеш? — запита в отговор Кристи, като изгледа сестра си.

Анджи се беше излегнала на шезлонга още след като бяха изiali пиците си за обед. Кристи седеше на твърд пластмасов стол с висока облегалка. Страхуваше се, че ще заспи, ако ѝ е прекалено удобно.

— Историята със серийния убиец започва да извиква страх у мен. Вероятно ще е добре, ако имаме мъж в къщата през нощта.

— Предполагам, че ако го помолим, ще остане при нас. — Само обаче не в нейното легло. Макар да не можеше да каже това на Анджи.

— Сближила си се с него прекалено бързо, нали?

Кристи пак ѝ хвърли поглед.

— Какво, нима не го харесваш?

— Харесвам го. Как да не го харесвам? Той е великолепен, мил, има котарак. И изглежда така, сякаш е страхотен в леглото.

— Тогава, какъв е проблемът?

— Няма проблем. Да се озовеш в леглото с него толкова бързо, след като се раздели с Майкъл, просто не ми изглежда като нещо, което обикновено би направила.

— Тук напоследък е много напрегнато. И, както ти каза, той е страхотен в леглото.

— Приятно развлечение. — Анджи ѝ се усмихна многозначително. Кристи смени темата.

— Как е мама?

— Добре е. Прекарва много време с Никол. Това лайно Франки цели шест месеца не е плащал издръжката на децата, а сега, изглежда, и никой не знае къде е.

Тръпки на ужас полазиха по гърба на Кристи. Тя знаеше къде е Франки. Или поне знаеше какво е станало с него. Но щеше да постави семейството си в опасност, ако им кажеше.

— Франки е боклук — каза тя.

Тя съжаляваше, малко, че той е мъртъв, но съжалението не променяше истината.

— Да.

Ако двете сестри въобще бяха съгласни по някой въпрос, то това беше отношението им към Франки.

— Знаеш ли, не ми е забавно да ходя на плаж, като знам, че наоколо се разхожда сериен убиец — каза Амбър, когато тримата се присъединиха към тях.

— Не можем да се насладим и на момчетата — каза Максин. — Всеки път, като погледна някое от тях, и ми хрумва, че е възможно то да е убиецът.

— С изключение на Гари.

Амбър разроши косата на Гари. Той ококори очи. Кристи се усмихна. Той приличаше на сърна, която току-що е чула изстрели в далечината.

— Не че не сте добре дошли тук, момичета, но ако бях на ваше място, бих се прибрала у дома. — Кристи се изправи и изтупа пясъка от дънките си.

— Решихме да не обръщаме никакво внимание на момчетата — каза Максин. — Просто ще поработим върху тена си.

— С изключение на Гари тук.

Амбър дари Гари с широка съблазнителна усмивка и тръгна към вратата, като оставяше след себе си диря от пясък. Гари хвърли на Кристи умолителен поглед. Тя му се усмихна иронично. Максин и Амбър бяха самият грях.

— Люк ще прекара нощта у нас — побърза да успокои приятелките си Анджи и също се изправи.

— Късметлийка! — Максин погледна завистливо Кристи. — Само като го гледам, и си мисля за секс.

— Теб всичко те кара да мислиш за секс — каза Анджи с отвращение. — Дръж ръцете си далеч от него. Той принадлежи на сестра ми.

— А Гари? — запита Амбър. — И той ли ще прекара нощта тук?

— Хм... Нямате достатъчно място — каза Гари, който имаше вид на преследвано животно.

— О, лошо. — Амбър отвори входната врата. Звукът от телевизора, бумтящ, ги посрещна.

— ... серийният убиец е все още на свобода по крайбрежието. По следите му са пуснати агенти от ФБР. Убиецът е мъж от бялата раса, висок около шест фута, с мургава кожа и здраво телосложение. Описанието му имаме от жена, която държи да остане анонимна и която е оцеляла след неговото нападение.

— О, мили боже! — ахна Анджи. — Кристи, предават това и по телевизията! Тази свидетелка... трябва да си ти!

Всички се скупчиха около телевизора и загледаха с отворени уста. Бяха новините в десет часа, осъзна Кристи. Когато на екрана се показаха облечени в бански курортистки от Нагз Хед, на нея ѝ прилоша.

— Всички се оглеждаме през рамо — каза жената, застанала пред камерата. — Ужасени сме, просто сме ужасени!

После картината премигна и друго лице изпълни екрана.

— Други новини...

— Някой заключи ли входната врата? — изпищя Максин.

Анджи отиде и я заключи, после спусна завесата, която скри стъклото и остави нощта отвън. Кристи си пое дълбоко дъх. Новините продължаваха, но тя не разбираше нито дума. След миг усети, че здрава ръка я е прегърнала през кръста. Нямаше нужда да вдига поглед, за да разбере, че това е Люк. Облегна се на него. Сигурно се беше прокраднал до нея, докато беше гледала репортажа. Не усети присъствието му, докато не се облегна на него.

— Ама че работа! — оплака се Амбър. — За първи път след гимназията имам възможност да отида на плаж и какво става? Тук има сериен убиец!

— Знаеш ли, може би трябва да се върнем у дома — каза нещастно Максин.

— Добра идея — каза Гари.

— Готова ли си вече да си лягаме? — прошепна Люк в ухото на Кристи, докато останалите спореха кое е по-добре — да останат или да се приберат у дома. Тя се подпираше на него и дишаше бързо, краката ѝ бяха омекнали и станали като гумени.

Тя кимна.

— Добре ли си, Кристи? — Анджи прекъсна спора си с другите, за да ѝ зададе този въпрос. От изражението на Анджи Кристи разбра, че е извънредно бледа.

— Добре съм.

— Тя едва стои на краката си — каза Люк и я прегърна още по-здраво. — Както и аз. Ние си лягаме.

— А аз си тръгвам. — Гари тръгна към входната врата. — Ще се видим утре.

Той вдигна ръка за довиждане, въпреки че останалите запротестираха в хор.

— Защо го изплаши? — каза Максин на Амбър. — Той си тръгна заради теб, а имаме нужда от него.

— Хубав е — защити се Амбър. — Странен, но ми харесва.

— Вие само за това ли мислите — за секс? — Анджи обърна с отвращение гръб на приятелките си.

— Не — каза Амбър.

— Понякога мисля и за това, дали мога да спечеля от лотарията — добави Максин.

— Добре, ние ви казваме лека нощ сега. — Погледът на Люк обхвана и трите. — Ако стоите в къщата и вратата е заключена, няма от какво да се притеснявате. Ако имате нужда от мен, трябва само да извикате.

Трите момичета все още спореха оживено, когато Кристи и Люк тръгнаха към спалнята.

ГЛАВА 30

— Няма да спиш с мен! — каза Кристи тихо, когато вратата на спалнята се затвори след тях.

Беше толкова уморена, че виждаше всичко като през мъгла, и толкова уплашена, че сърцето ѝ пърхаше и като че ли правеше странни малки двойни удари, но нямаше да отстъпи. Чувствата ѝ бяха все още твърде неясни, когато ставаше въпрос за него. Единственото, в което беше сигурна, беше, че изпитва гняв. За щастие, при тези обстоятелства гневът вършеше работа. Тръгна към скрина, където беше огромната тениска, в която искаше да спи, и то специално в негова чест. Не можеше да си легне така, както обикновено си лягаше всяка нощ, щом и той щеше да е в стаята.

— Скъпа, няма за какво да се тревожиш. Ще изпадна в кома на мига, когато главата ми докосне възглавницата.

Тя хвърли поглед през рамо и видя, че той е съвсем близо до вратата, скръстил ръце на гърди.

— Ще трябва да спиш на пода.

— Искаш да спя на пода? Чудесно. Хвърли ми възглавница и одеяло и ще спя на пода.

Кристи издърпа исканите неща от леглото си и ги напъха в ръцете му, минавайки набързо покрай него на път за банята. Когато се върна, с току-що измито лице и зъби, той вече си беше легнал на пода. Беше издърпал одеялото почти до брадичката си, главата му почиваше спокойно върху възглавницата. Широките му рамене бяха голи и тя предположи, че си е легнал по бельо. Поне се надяваше да е по бельо. Самата мисъл, че Люк спи в стаята ѝ, по бельо или не, наелектризираше всеки неин нерв, но тя не обърна внимание на това. Тялото ѝ очевидно още не беше реагирало на факта, че той е лъжец, истинска змия.

Огледа набързо спалнята и видя, че дрехите му са скупчени върху стола в ъгъла. Дънки и риза, чорапи. Маратонките му бяха под стола. Кристи смръщи вежди и ги огледа по-внимателно. Под ризата се

подаваше нещо като черен найлон. Тя отиде и повдигна ризата, за да е сигурна. Да, презрамка. И пистолет, много внушителен на вид.

Стомахът ѝ се сви. Сърцето ѝ прескочи един удар. Като гледаше втрещено тези неща, Кристи сложи ризата обратно върху тях и реши, че реакцията ѝ е глупава. Разбира се, че той имаше пистолет, нали беше агент от ФБР, за бога. Причината, поради която не го беше видяла досега, беше, че той преднамерено го беше крил от нея. Както и истинската си самоличност.

Нейният пистолет, заедно с чантата ѝ и нейното съдържание, бяха в офиса на шерифа. След като чу историята ѝ, Кастелано прибра всичко като доказателства. Позволи ѝ да вземе само съдържанието на портмонето си — парите в брой, разрешителното за шофиране, кредитните ѝ карти, и то само защото тя го помоли, а и портмонето ѝ не беше докосвано.

Вероятно трябваше да се радва, че тя и Люк няма да посрещнат възможните опасности невъоръжени.

Радваше се, да, и все пак, не. Оръжията я плашеха. А мисълта, че Люк е агент на ФБР, я плашеше още повече. Причината, поради която я плашеше толкова много, тя не искаше да признае и пред самата себе си. Той я беше излъгал и това не само я разгневяваше. Лъжата му ѝ причиняваше божа.

Болката беше толкова силна, че случилото се между тях не можеше да е просто сексуално привличане. От него не болеше толкова силно.

Той ѝ беше казал, че е луд по нея. Всъщност нямаше значение дали това е истина или не. Защото тя беше луда по него!

А сега просто щеше да си легне — като че ли всичко е наред.

Като мина край Люк, тя изгледа с присвити очи дългото му и мускулесто мъжко тяло. Ако лъжите, които беше изрекъл, му причиняваха болка, то той успяваше да я скрие. Очите му бяха затворени, ръцете му бяха отпуснати на гърдите, дишането му беше дълбоко и ритмично. Изглежда, вече спеше.

Тя стисна устни. Поне се намираще между вратата и леглото ѝ.

Кристи го огледа по-внимателно. Като че ли наистина спеше. Дали щеше да ѝ осигури достатъчно защита срещу онзи психопат убиец? Освен ако той не се спънеше в него.

Кристи знаеше, че не би могла дори да мигне. Отиде при скрина и започна да го бута към вратата — там, където го беше поставила и в нощта на първото нападение.

— Какво, по дяволите, правиш?

Кристи му хвърли поглед и видя, че очите му са леко отворени.

— На какво ти прилича? Барикадирам вратата.

— Какво, нямаш ми доверие? Мислиш, че не съм достатъчно добра защита?

— Не.

След като прояви такава завидна откровеност, тя продължи да мести скрина. Очакваше всеки момент задачата ѝ да стане по-лесна, тоест — той да се присъедини към нея и силата ѝ да се увеличи поне два пъти. Това не се случи. Той не се помръдна. Когато най-после намести скрина пред вратата и го погледна, той като че ли отново спеше.

Като се задъхваше от умора и се беше изпотила въпреки че климатичната инсталация работеше, тя му хвърли поглед, който далеч не беше дружелюбен, заобиколи го и си легна. И изключи осветлението.

И го чу да хърка. Хъркането му беше ритмично като дишането му.

Поне докато хъркаше, значи беше там и беше жив.

Въпреки изтощението, сънят не бързаше да дойде. Беше прекалено напрегната, прекалено разтревожена, непрекъснато чакаше топката на вратата да се завърти или телефонът да звънне...

— О, мили боже! — и тя рязко седна в леглото.

— Какво? Какво?

Тя не го виждаше, но напрежението в гласа му подсказваше, че усеща ясно и действията и настроенията ѝ.

— Ако телефонът звънне и ако слушалката вдигне Анджи? Или Амбър, или Максин?

— Господи, наистина ме уплаши! — Той чу шумове, които го накараха да реши, че тя отново си ляга. — Заспивай. Погрижих се за това.

— Погрижил си се за какво?

— За телефона.

— Какво искаш да кажеш?

— Само телефонът в спалнята ти може да звъни. Останалите апарати са вече на друга линия.

— И кога го направи?

— Докато със сестра ти си бърбяхте в двора.

— И как го направи?

— Хей, това е нещо, което ние, федералните агенти, можем да правим, нали така? Хайде, моля те, заспивай.

Кристи стисна устни. Чудесно. Той искаше да спи, това поне беше ясно. Е, тя също искаше да спи. Започна да диша дълбоко и се концентрира върху това да отпусне всяко мускулче на тялото си. Първо стъпалата, после глезените... Друга ужасяваща мисъл изплува в мозъка ѝ, и тя отново ококори очи.

— Щом ти си тук, аз може и да съм в безопасност, но какво може да предпази Анджи, Амбър и Максин?

Измина секунда. Тя го чу да въздиша.

— Всяка нощ ли имаш такива проблеми със съня?

— Не, чуй, това е важно. Ако онзи е наемен убиец и не може да се добере до мен, може да реши да хване някоя от тях, особено Анджи, за да ми даде урок. — От тази мисъл сърцето ѝ започна тежко да бие. — А ако е сериен убиец, може да не подбира толкова много и да хване тази, която му е по-лесно.

— В момента в тази къща има повече охранителни системи, отколкото в Белия дом. След нападението онази първа нощ добавих нови жици и устройства. Камерите са само върхът на айсберга. Има детектори, които улавят всяко движение, периметрови аларми, всякакви чудеса на техниката. Никой не може да влезе и никой не може да излезе, без да разберем. Хайде, престани да се тревожиш и заспивай.

— Добре. Съжалявам. Лека нощ.

Той изсумтя. Не беше минало повече от минута, когато отново захърка.

Кристи лежеше и се заслушваше. Вдишване, издишване. Вдишване, издишване. Силен, стабилен ритъм. Броеше вдишванията му така, както се броят овце, докато заспа.

Оставаха приблизително единайсет минути до седем часа сутринта на следващия ден. Небето имаше цвета на яйцето на червеношийката, слънцето се изкачваше бавно на хоризонта, отливът беше в силата си. Няколко упорити търсачи на здраве тичаха по плажа, старец в лодка плаваше близо до брега и търсеше раци с малко гребло, три деца играеха в бялата пяна на вълните. За разлика от тях, Люк още не беше в тон със зараждащия се ден. Нощта беше минала без сътресения, но не беше отпочинал добре, защото подът не беше твърде удобен. Болеше го гърбът, вратът му се беше схванал, имаше нужда от душ, от бръснене и силно кафе, като не беше необходимо да ги получи точно в този ред. Кристи спеше като пън, завита презглава в леглото, тихи похърквания излизаха от леко раздалечените ѝ устни.

Мислеше да легне до нея, да се опъне на мекия дюшек и да я събуди с целувка за добро утро.

После се замисли за това, колко ще се ядоса тя, и реши, да изтича набързо до своята къща.

— Няма да повярваш!

Гари, все още по пижама, се изстреля от стола пред командния пулт като гумена топка веднага щом Люк затвори входната врата след себе си. Люк го изглежда мрачно. Никой не би трябвало да има чак толкова много енергия рано сутрин.

— Какво?

— Успях да подредя номерата. Е, компютърът го направи.

— Какво? — Люк фокусира поглед върху него.

— Номерата. Върху страниците на вестника. В куфарчето, което Кристи остави в колата първата нощ. Било е пред очите ни през цялото време. Нищо друго, освен номерата на страниците. Пощенска кутия и комбинацията за нея.

Пулсът на Люк заби по-бързо и той изведнъж напълно се разбуди.

— Шегуваш се!

— Не. Дори знам къде е пощенската кутия.

— Да видим.

Люк последва Гари до компютъра, хвърли бърз поглед на мониторите, за да се увери, че всичко е наред в съседната къща, после разгледа компютърната разпечатка, която Гари е гордост му показва.

— Виж, това е номерът на пощенската кутия, а това е комбинацията.

— Господи! — Сега, когато Люк виждаше това, изписано черно на бяло, всичко изглеждаше много просто. Прекалено просто, че да им отнеме толкова време и сили. Той смръщи вежди за миг и забарабани с пръсти по дебелото стъкло, което покриваше принтера. — Сигурно я използват за нещо като сейф. Оставят там разни неща, после ги прибират. Може все още да я използват. Вероятно по нея има толкова отпечатъци, че те нищо не биха ни подсказали. Ще се обадя на Бойс да видим какво ще измисли той. Трябва да узнаем кой е наел кутията. Разбира се, той вероятно е използвал фалшиво име.

— Имам го тук. — Гари посочи друг лист хартия.

— Ти си незаменим, Гари!

Люк погледна и този лист. Антъни Б. Нютън, с адрес в Ню Бърн. Не беше човек, за когото да са чували досега, но той и не беше очаквал това. Вдигна листовите и тръгна към кухнята, за да направи кафе и да се обади на Бойс.

Докато свърши с телефонния разговор, вече пиеше втората чашка кафе и ядеше третата кифличка.

— Как са дамите? — запита той Гари, спрял се на вратата на командния пулт на път за банята.

— Никой още не се е размърдал. Всичките все още спят.

— Ти успя ли да поспиш?

— Да. Нямаше опасност от изненада, защото системата щеше да запищи, ако някой... — Гари посочи на Люк нещо, което приличаше на пластмасова кутия. — Разбира се, през деня намалявам звука.

— Добър план.

— Успя ли да уредиш нещата с Бойс?

— Да. Той веднага ще изпрати там човек. Знаеш ли, имаме проблем.

— Какъв?

— Ако Майкъл иска да се добере до Кристи, със сигурност няма да го направи, докато е заобиколена от момичетата.

Гари скръсти ръце и го изгледа подозрително.

— Е, и?

— Трябва да измислим как да се отървем от тях, а докато това стане, искам ти да ги държиш далеч от Кристи. Придружавай ги на

плажа. Разходи ги из острова, покажи им забележителностите. Такива неща.

— О, не! Няма начин. Не съм подходящ за това. А кой ще наблюдава компютрите? Кой ще следи телефонните обаждания?

— През деня не може да ѝ се случи нищо, защото аз ще съм с нея — каза Люк. — Всъщност мисля, че нищо не може да се случи през деня, освен ако нямаме невероятния късмет Майкъл да се приближи до Кристи на плажа или някъде другаде. Но през нощта ще имам нужда от теб, за да наблюдаваш мониторите.

— Кога ще проверявам собствениците на бели пикапи? Кога ще проверявам списъците с престъпници, регистрираните в хотелите и други такива неща?

— Хайде, Гари, имам нужда от теб, човече. После ще работим върху това.

Гари го изгледа намръщено.

— Знаеш ли какво? Понякога трябва да свърша и своята част от работата, не твоята.

Люк се засмя, плесна го по рамото и отиде да вземе душ. Като отвори вратата на банята, се наложи да затисне носа си с длан, защото беше посрещнат от ужасна миризма и от вида на клекналия до тоалетната чиния котарак. Под мивката беше кутията с неговите нечистотии, откъдето идваше миризмата. Купа с котешка храна — Гари вероятно беше ходил до супермаркета снощи — и купа вода бяха поставени до далечната стена.

До този момент той напълно беше забравил за проклетия котарак, който сега замахна с опашка и го изгледа с присвити очи. Тази реакция накара Люк да заподозре, че котаракът не беше забравил за него. Мисълта да го пусне на свобода беше толкова изкусителна, че той почти ѝ се поддаде.

Но после се върна здравият му разум. Кристи и без това вече му беше много ядосана. И без това щеше да му е достатъчно трудно да си върне благоразположението ѝ. Освен това, мислеше, че дори да го пусне навън, той няма да отиде далеч. Просто щеше отново да се озове в нейния двор.

По дяволите. Като го гледаше враждебно и с недоверие, Люк влезе в банята и затвори вратата. После набързо взе душ и се обръсна.

Като излезе изпод душа, миризмата беше добила съвсем ново ниво. Предпазлив поглед му показва, че котаракът вече не седи върху тоалетната чиния. Седеше в кутията с нечистотиите. Беше непоносимо.

— Ти си нечистоплътен мръсник! — каза му той, грабна една хавлия и тръгна към вратата.

ГЛАВА 31

— Това чакане ме подлудява!

Кристи беше на плажа, лежеше върху хавлията и за разлика от другите туристи, които се наслаждаваха на водата, въобще не ѝ беше забавно. Беше късен следобед два дни след като беше пристигнала Анджи с диамантите и до този момент абсолютно нищо не се беше случило.

Освен че беше осиновила бедния Марвин и не беше правила секс с Люк.

— Искаш да кажеш, че не се забавляваш?

Гласът на Люк беше тих и весел и сякаш галеше слуха ѝ. Той лежеше върху собствената си хавлия на около трийсет фута зад нея и се надяваше, че това не се забелязва, тъй като плажът беше буквално претъпкан. Беше четвъртък и някакъв почивен ден, тъй като на плажа се бяха „изсипали“ и всички местни жители. Серийният убиец, който бродеше по плажовете, вече беше придобил национална известност, но май никой не стоеше вкъщи, прикован от страха, или поне така се струваше на Кристи.

— Знаеш ли, планът като че ли не дава резултат — измърмори недоволно тя, като гледаше право напред, както беше инструктирана. — И вече се уморих да бъда примамка.

Лежеше на една страна, подпряла главата си с ръце, облечена в цял, черно-бял бански, който беше избран от Люк по простата причина, че в него му беше най-лесно да скрие разни устройства. Малкото устройство беше скрито под гърдите ѝ и улавяше всяка дума, която тя казва, и всяка дума, казана на нея. За нещастие, досега не се беше налагало то да работи за техния план.

— Отпусни се и се наслаждавай на гледката — посъветва я Люк.

— Знаеш ли какво? Лежа тук и гледам океана от два часа. Вълните прииждат, после се отдръпват. В това е цялата гледка.

— Добре, попадна точно в целта. За мое щастие, гледката е красива от моята гледна точка.

— Ти си точно зад мен.

— Да, но виждам хълмове и долини. Извивки. И много загоряла от слънцето кожа. Най-великолепните крака, които съм виждал някога в живота си. И секси дупе, което ме кара да искам да...

— Окей — каза тя и се обърна по корем — нарочно, за да зазвучат разни шумове в ушите му, причинени на устройството от статичното електричество. — Престани с това или се махам.

— Хей, говори по-тихо, че ми писнаха ушите!

— Така ти се пада!

— Довечера отново ли ще ме накараш да спя на пода?

— О, да. Можеш да разчиташ на това.

— Ти си твърда и непоколебима жена, Кристи Петрино.

— А ти си лъжец...

— Извинете, можете ли да ми кажете в коя посока е хотел „Кросуиндс“? — запита ги жена, която държеше за ръката малко момиченце. Кристи предположи, че вероятно в този скромнен бански костюм прилича на жена на средна възраст, която може би знае истината.

— Нататък — каза тя и посочи с ръка. Жената ѝ благодари и продължи да върви, стиснала момиченцето си за ръката. Двете избираха внимателно пътя си сред легналите на плажа тела, обсипали го като есенни листа.

— Изгарям вече — каза Кристи. — Лосионът ми против изгаряне като че ли се изпари още преди час. Не може ли поне да се потопя във водата?

— Едно потапяне и ще повредиш жицата. Освен това, ще трябва да дойда с теб и някой може да забележи, че сме заедно.

— Не мисля, че някой ни наблюдава.

— Може и да си права. Но може и да не си. Възможно е Майкъл да те забележи и да дойде да те заговори, вместо да изчака среднощната доставка на диамантите. Избирам плажа.

Е, добре, тя не можеше нищо да направи — беше обещала да му сътрудничи. Само мисълта за предстоящото телефонно обаждане караше кожата ѝ да настръхва и тялото ѝ да се облива в студена пот, което, като се имаше предвид горещината, може би не беше толкова зле.

— Добре, говори ми тогава. Каж ми защо, според теб, Марвин те мрази?

Кристи отново се обърна на една страна и намести слънчевите си очила, после отново подпря глава на ръката си. В един от техните среднощни разговори — тревогата все така не ѝ даваше възможност да заспи — Люк ѝ беше признал истината за Марвин. Призна ѝ също, че го е заключил в банята си. Първото, което Кристи направи на следващата сутрин, беше да го спаси. И сега той свикваше с живота в нейната къща.

— Не знам защо този проклет котарак ме мрази. Знам само, че е така.

— И откъде знаеш? Той да не би да може да говори?

— Погледът му го издава.

Кристи се засмя.

— Истина е. Кълна се в живота на баба си.

Кристи отново се засмя.

— Ти въобще имаш ли баба?

— Разбира се, че имам баба. Също така имам майка и по-малък брат.

— Нямах баща?

— Той умря малко след като влязох във флота. Преди десет години.

Кристи знаеше какво е да загубиш баща.

— Съжалявам.

Измина секунда.

— Значи си бил във флота? Наистина ли?

— Какво искаш да кажеш с това „наистина ли?“ Да, наистина. Не съм ти казвал нито една лъжа от... — Гласът му заглъхна — като че ли опитваше да си спомни.

— Откакто те хванах във всичките тези лъжи? — запита го сладко Кристи.

— Да, май че оттогава — каза той.

— Окей, бил си във флота — каза Кристи. — И какво си правил после?

— Завърших колеж. После завърших право.

Кристи си пое остро въздух. Едва се сдържа да не се обърне, за да го изгледа гневно, с което да изрази възмущението си.

— Пак лъжеш...

— Не, наистина. Университетът „Еймъри“. После станах един от ФБР.

— Това ли е истината? — запита тя подозрително.

— Скъпа, трябва да ти кажа, че липсата ти на доверие ме наранява.

Кристи изсумтя, с което изрази мнението си по въпроса.

— Къде са майка ти и брат ти сега? Близък ли си с тях? Виждате ли се често?

— Майка ми е учителка. Тя все още живее в Атланта, в къщата, в която съм израснал — виждаш ли, аз наистина съм адвокат от Атланта, не лъжа толкова много, колкото мислиш ти — и я виждам, когато мога, по празниците, при специални случаи, понякога и през уикендите. Да, много сме близки. Брат ми е на трийсет години, аз съм на трийсет и две, между другото, и е зъболекар. Достатъчно сме близки, но всеки път той иска да преглежда зъбите ми, затова понякога го избягвам.

Кристи се засмя.

— Знаеш ли какво? Смахът ти е почти толкова секси, колкото и краката ти.

— Това е то — каза Кристи и отново легна по корем. — Изчезвам оттук!

— Ох, ухото ми! — изплака той. После, когато тя се изправи и понечи да прибере хавлията си: — Не, почакай, вземам си думите обратно. И го казах само защото краката ти са наистина, наистина много секси.

Сега Кристи можеше да го види, излегнал се на пясъка зад нея, подпрял главата си с ръка, полуусмихнат дяволито.

По бански, той изглеждаше толкова великолепно, че дъхът ѝ спря. Беше наистина като древен бог със златната си коса и загоряла кожа, с приятно закръглени мускули. И тя го пожела само докато го гледаше. Ставаше все по-трудно да помни, че той има склонността да лъже, но жицата, впита между гърдите ѝ, го напомняше достатъчно ясно. Откакто се бяха срещнали, той създаваше свят на илюзии. Да, беше много привлекателен и тя не се изненада да види, че две момичета зад него го гледат с копнеж, докато мажат телата си с лосион. Но въпреки красотата си той оставаше илюзия.

Истината беше, че работеше упорито по случая си още от самото начало, както продължаваше да работи и в момента. Другото беше просто дегизировка — така, както вълкът се преструва на агне, за да може да отмъкне най-тлъстата овца. Под повърхността, той беше федерален агент, и готов да направи всичко, за да залови престъпника.

Нямаше никакви скрупули да я използва. Въпреки сладките му приказки, истината беше, че за него тя беше средство към крайната цел. И тя трябваше да го помни, освен ако не искаше за нея това да приключи с разбито сърце.

— Изглеждаш добре, бейб — каза той в ухото ѝ, когато мина покрай нея.

Тя сви устни. Едва се сдържа да не се държи като дете — да ритне малко пясък в очите му.

Докато стигнат до къщата, Кристи вече се беше вкиснала доста. Знаеше, че Люк я следва на дискретно разстояние и наблюдава всяко нейно движение, но пак не можеше да се отърве от дразнещата нервност, която ѝ беше постоянен придружител през последните няколко дни. Откри, че подскача при всеки неочакван звук или неочаквано леко движение, а чувството, че я наблюдават, беше толкова силно, че го усещаше с кожата си като докосване. Разбира се, че беше наблюдавана — от Люк, от камерите, по двацет и четири часа, седем дни в седмицата. Сигурно това дразнеше шестото ѝ чувство, което никога не грешеше. Но като знаеше, че там някъде броди човек, който иска смъртта ѝ и вече два пъти се е опитвал да отнеме живота ѝ, беше непрекъснато нащрек.

Фактът, че се беше влюбила силно в мъж, който скоро можеше напълно да излезе от живота ѝ, беше само връхът на айсберга.

Като стигна до входната врата, погледна, без да иска, през стъклото и се закова на място. Това, което видя, изби всяка друга мисъл от главата ѝ. Анджи и приятелките ѝ бяха отишли да пазаруват, придружени от Гари. Сега се бяха върнали. Гари седеше на един висок стол пред бара в кухнята, наметнал раменете си с чаршаф. Анджи и Амбър се суетяха около него, а Максин приближаваше чифт сребристи ножици към косата му. Ярочервени коси падаха върху чаршафа като есенни листа по време на буря. Челюстта на Кристи увисна.

— О, мили боже! — каза тя и отвори вратата.

— Какво има? — Гласът на Люк погали, макар и дрезгав, ухото й.

— Няма да повярваш!

— По дяволите.

Като издърпа слушалката от ухото си и свали жицата от тялото си, Кристи влезе и затвори вратата след себе си. Погледът на Гари срещна нейния в мълчалива молба за помощ. Трябваше й минута, за да осъзнае, че той е свалил очилата си.

— Какво правите? — запита тя.

— Придаваме на Гари съвсем нов облик — каза Амбър и се огледа неловко.

— Това е нещо като онези предавания на живо по телевизията — обясни Максин, докато продължаваше да движи ножиците около главата на Гари.

— Трябва да видиш новите му дрехи — намеси се в разговора Анджи.

— О, мили боже! — каза Кристи отново, когато й стана ясно, че Гари е изгубил поне половината от гъстата си коса. Погледът й срещна този на Гари. — Ти доброволно ли се съгласи, или беше принуден?

— По малко и от двете. — Той й се усмихна измъчено.

— О, Гари! — въздъхна Кристи с нескрито съчувствие. Той също беше лъжец, но не толкова голям, колкото Люк, и в този момент тя наистина му съчувстваше. Беше очевидно, че е попаднал в центъра на сили, които му е трудно да контролира.

— Всичко е наред — каза той с вида на човек, който е решил да бъде смел до края.

— Да, можеш да се обзаложиш, че всичко е наред — каза Максин, без да прекъсва движението на ножиците, като звучеше леко обидена. — Трябва да знаеш, че съм професионална фризьорка. Ако беше отишъл в салон, щеше да плати шейсет долара за прическата си.

Входната врата се отвори леко. Кристи погледна тревожно натам и видя Люк, който се задъхваше и се потеше. Със слънчеви очила в ръка, по бански и тениска, праметнал хавлия през рамо, той я погледна и тя видя в очите му странно изражение.

— Максин подстригва Гари. Модна прическа — обясни тя.

Гърдите на Люк видимо се повдигнаха. Той най-после затвори уста. Кристи срещна светналия му поглед с невинна изненада, после се

усмихна широко, като разбра, че беше тичал по целия път от плажа, защото беше помислил, че тя е в опасност. Присви очи, заподозрял някаква опасност за нея, и около тях се образуваха бръчици.

— Аз също бях изненадана — каза тя.

— Здравей, Люк — каза Гари едва чуто.

Погледът на Люк се спря на Гари. Той го гледа втренчено един миг, после се усмихна бавно, широко. Максин остави ножиците.

— Амбър, подай ми гела — каза тя.

Амбър ѝ го подаде. Максин изстиска малко количество от тубичката и го разтри на ръцете си. После пристъпи пред Гари и прокара длани през косата му. Люк влезе и затвори вратата след себе си.

— Voila! — възкликна Максин и свали чаршафа от раменете на Гари с жеста, с който фокусниците изваждат зайчето от шапката. Отстъпи встрани и Гари, който изглеждаше замаян, се изправи. Настъпи миг на пълна тишина. Косата на Гари беше къса и разбъркана, стърчеше във всички посоки, какъвто беше най-новият моден стил. Той беше облечен в кожени сандали, панталони в цвят каки с дължина до под коляното и яркосиня хавайска риза върху свободна тениска. Изглеждаше добре. Изглеждаше страхотно. И определено не приличаше на Гари.

— Невероятно! — каза Амбър, очевидно впечатлена.

— Да, наистина, добра работа, Максин — добави Анджи.

— Наистина ли мислите така? — Гари изгледа и двете с очевидна несигурност. Погледът му се спря първо на Кристи, а после — на Люк, застанал зад нея.

— Изглеждаш страхотно, Гари.

Кристи наистина го мислеше. Той не беше красавец и никакви прически и дрехи не можеха да го превърнат в такъв, в магнит като Люк, но странният му и непохватен външен вид определено си беше отишъл. Сега Гари можеше да се разхожда под ръка с Амбър и Максин и да изглежда между тях така, сякаш мястото му е там.

Люк се усмихваше широко, докато оглеждаше Гари от главата до петите.

— Изглеждаш добре, човече — каза той.

Гари понечи да каже нещо, но откъм телевизора се чу сигналът, предхождащ новините. Всички погледи се насочиха към него.

Репортер стоеше пред скромна къща, оградена с жълта полицейска лента. На заден фон се виждаха полицаи и други служители на реда.

— Току-що ни информираха, че може би са открили серийния убиец, който тероризира жените по крайбрежието. Извикана в къща в Нагз Хед от човек, който чул изстрели в ранните утринни часове, полицията попада на сцена, за която един от полицаите каза, че е като от филм на ужасите. Заподозреният, мъж, чиято самоличност полицията още не иска да съобщи, очевидно се е самоубил в къщата. Останките на поне пет жертви са открити досега. Полицията вярва, че може би има и още. Сега властите работят, за да потвърдят самоличността на жертвите. Части от дрехи и лични вещи, открити сред телата, карат властите колебливо да идентифицират жертвите като изчезналите жени.

ГЛАВА 32

— Да! — възкликна Максин и стисна палци, когато репортажът премина върху други истории.

— Сега не се ли радваш, че не си отидохме у дома? — запита Амбър.

— Кристи? Добре ли си? — запита тихо Анджи, отиде при нея и я докосна леко по ръката.

Кристи осъзна, че беше втренчила поглед в телевизора като омагьосана. Сърцето ѝ биеше тежко, коленете ѝ се подгъваха и определено ѝ се виеше свят — главата ѝ като че ли беше олекнала. Беше ли възможно...? Възможно ли беше мъжът, който я беше нападнал, наистина да е мъртъв?

Изглеждаше възможно. Изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина.

— Кристи? — запита я отново Анджи.

Кристи погледна сестра си и видя, че тя е загрижена.

— Да, разбира се, добре съм. Това са добри новини — каза тя и се усмихна, както се надяваше, окуражително.

Вниманието на Анджи беше отвлечено от възгласа на Максин:

— Парти!

Погледът на Кристи се спря на Люк. Той все още стоеше до вратата. Погледите им се срещнаха, той прекоси стаята и застана до нея. Тя почувства ръката му да я прегръща през кръста и се зарадва на присъствието му. Облегна се на него, благодарна за силата и твърдостта на мускулите му, за топлината на кожата му. В момента имаше нужда точно от него. Имаше нужда от присъствието му, от подкрепата му, от възможността да сподели с някого истината за това, какво се случва.

— Парти! Парти! Парти!

Максин и Амбър се въртяха в нещо като боен танц. Бяха облечени в миниполи, оскъдни горнища и сандали с високи токчета и движенията им из стаята бяха наистина забележителни. Марвин, който

до този момент очевидно се беше крил под дивана, сега излезе от прикритието си и се стрелна през стаята, за да изчезне някъде по коридора.

— Добре, момичета, поохладете се малко. Изплашихте Марвин! — извика Анджи на приятелките си и в същото време вдигна двете си ръце, за да привлече вниманието им в случай, че не я чуват.

— На кой му пука за Марвин? Изплашиха *мен* — измърмори Гари. Сега той стоеше до нея и Кристи му хвърли поглед, но понеже не беше свикнала с новия му външен вид, наложи се да погледне втори път, за да се увери, че е той.

— Трябва да празнуваме! — Максин стоеше сега на едно място, но продължаваше да прави движения с тяло, следвайки ритъм, който само тя, а може би и Амбър, чуваше. Кристи ги гледа един миг — типични американски момичета — и само видът им беше достатъчен, за да извика у нея носталгия по дома.

— Да излезем да хапнем нещо навън — каза Амбър и затанцува около Гари, после съедини ръката си с неговата. Кристи почувства как Гари се примъква към нея в напразен опит да се измъкне. — А после може да се отбием в някой нощен клуб. Искам да се веселя!

Амбър започна да ѝ приглася:

— Да, да се веселим!

Кристи се стегна — като че ли се подготви за битка.

— Това е Окраоук — каза Анджи. — Не мисля, че тук има нощни клубове.

Максин направи неопределен жест с ръка.

— Ами, тогава, да обиколим баровете. Тук има барове, нали? Умирам за „Маргарита“ още откакто сме дошли.

— Да, този сериен убиец ни изплаши до такава степен, че се страхувахме да излизаме през нощта — присъедини се към нея Амбър. — Сега искаме парти!

— Да, парти! — изпищя Максин.

— Звучи така, сякаш са се наговорили — каза Люк. — Гари, човече, защо не изведеш дамите на нощна разходка?

— А защо не го направиш ти? — почти проплака Гари, когато в същия момент Амбър го взе в прегръдките си и затанцува с него из стаята. Като гледаше как го дърпат като кукла на конци, Кристи се усмихна.

— Ти искаш ли да излезеш? — запита Люк в ухото ѝ.

Тя поклати глава. Можете да я наречете песимистка, но ѝ беше трудно да повярва, че проблемите ѝ са се разрешили толкова лесно. Или властите бяха направили грешка и серийният убиец не беше мъртъв, или пък беше мъртъв, но това нямаше значение за нея, защото по следите ѝ беше наемен убиец. В нейния свят обикновено нещата бяха такива.

— Ние ще останем тук — каза Люк достатъчно високо, за да го чуят всички.

— Искаш ли аз да остана с теб? — запита я тихо Анджи.

— Изглеждаш така, сякаш не се чувстваш много добре.

Кристи поклати глава.

— Просто ме побиват тръпки, като мисля за този човек — каза тя.

— Сигурно. — Анджи изглеждаше пълна със съчувствие. После тя погледна Люк. — Ти ще се погрижиш за нея, нали?

Тонът на Анджи беше заплашителен. Въпросът ѝ, осъзна Кристи, беше израз на това, че беше харесала Люк. Анджи, която беше израснала в домакинство само от жени, нямаше вяра на мъжете. Въпросът издаваше вярата ѝ, че Люк е способен да го направи и ще се погрижи за нея. Всъщност беше комплимент от най-висока степен. Естествено, Люк нямаше как да знае, че това е комплимент, защото не познаваше Анджи достатъчно добре.

Кристи не виждаше изражението на Люк, но ръката му се стегна още повече около кръста ѝ.

— Не се тревожи. Аз ще се погрижа за нея.

— Отиди да се забавляваш! — окуражи я и Кристи.

Анджи кимна и тръгна надолу по коридора, за да се преоблече, и едва тогава Кристи осъзна, че е поставила ръцете си върху тези на Люк. Това така я разтревожи и обърка, че пропусна началото на протестите на Гари, изказани шепнешком в ухото на Люк, когато Амбър и Максин забързаха след Анджи.

— Ще отида да взема душ и да се преоблека — каза Кристи и се отскубна от прегръдките на Люк.

Макар все още да говореше с Гари, той проследи Кристи с поглед. Тя нарочно се бави под душа и направи съзнателно усилие да прогони всички неприятни мисли от главата си. Стоеше и се

наслаждаваше на горещата вода и вдишваше дълбоко аромата на шампоана с мирис на манго. Когато най-после излезе изпод струята, се загърна в хавлия и се върна в спалнята. И видя, че Марвин се е излегнал на леглото ѝ. Почеса го зад ушите, а той премигна сънено, след което отново заспа. Възможно беше котаракът да има проблеми с мъжете и шума, но беше трудно да го виниш за това. По различно време в живота си, тя също беше имала проблеми с тези две неща.

Когато се върна, боса, в дневната, Кристи беше облечена в чифт бели панталони, взети назаем от Анджи, тъй като нейният гардероб беше пострадал от загубата на куфара ѝ, и розова тениска. На устните си беше поставила приятно свежо розово червило. Нямаше грим и когато се сети за това, изпита известна несигурност. Когато беше с Майкъл, винаги много внимателно подбираше грима си. Беше ѝ приятно да се грижи за това той да я намира привлекателна. А ето че сега, с Люк, и през ум не ѝ минаваше да направи някакво усилие, за да му се хареса. Естеството на техните отношения, както и ситуацияите, в които изпадаха, правеха подобен род неща маловажни. Хрумна ѝ, че с Люк е много по-свободна да бъде себе си, отколкото с Майкъл.

Мисълта беше обезпокояваща, странно защо.

Той беше в кухнята и тършуваше в хладилника. Кристи се настани на един от високите столове пред бара. Намираше липсата на движение в къщата много приятна и успокояваща.

— Гладна ли си? — подхвърли той през рамо.

Беше все още със старите дънки и избеляла сива тениска, която, както тя смътно си спомняше, имаше някакъв спортен надпис отпред.

— Не ми казвай, че ти също можеш да готвиш — каза тя, като се възхищаваше на стегнатото му и мускулесто дупе, което успяваше да придаде красота дори на тези стари дънки.

— Разбира се, че мога. Искаш ли да гледаш? Останала е малко пица. Какво ще кажеш да я стопля в микровълновата фурна?

Кристи се засмя и почувства как част от напрежението се стопява. За първи път от онзи телевизионен репортаж насам се почувства почти нормално.

— Звучи добре.

— Страхотно.

Той извади кутия с пица и купа от хладилника, остави купата на тезгяха, извади парчетата пица от кутията и ги постави в чиния, после

пъхна чинията в микровълновата.

— Има и салата — посочи той купата.

— Нямам търпение. — Хрумна ѝ нещо и тя смръщи вежди. — Хм, имаш ли някой, който обикновено да се грижи за твоята храна?

С извити устни, той се обърна, облегна се на бара и скръсти ръце на гърди.

— Агентите от ФБР не получават достатъчно висока заплата, за да си наемат готвач. Аз поне не получавам толкова много.

Кристи го изгледа. Той прекрасно знаеше какво цели въпросът ѝ.

— Искях да знам дали си имаш приятелка. Или, хм, съпруга.

— Скъпа, не мислиш ли, че е малко късно да ме питаш дали съм женен? — В гласа му се долавяше весела нотка.

— Просто отговори на въпроса ми, може ли?

— Не. Не съм женен и никога не съм бил. Последната ми сериозна връзка приключи преди малко повече от две години, когато приятелката ми получи работа в Тексас и пожела да отида там с нея.

Микровълновата фурна подаде сигнал, че храната е готова. Люк се обърна, извади чинията и затвори вратичката. След няколко минути те седяха до масата и си бърбяха приятелски над чиниите с пица и салата. Бяха дръпнали завеската на вратата и гледката беше зашеметяваща. Беше след седем часа и светлината беше приятно златиста, топла. Океанът прииждаше към брега в дълбоки сини цветове, а небето беше безоблачно и лазурно синьо. Плажът беше все още пълен, но не чак толкова, колкото по-рано през деня. Сянката на къщата започваше да пълзи от двора към дюните.

— Според теб, какви са шансовете да са заловили човека, който ме нападна? — запита Кристи. Най-после се реши да подхване темата, която не ѝ излизаше от ума. Двамата занесоха чиниите си в кухнята.

— Не знам. — Люк взе чинията от ръцете ѝ и я постави в миялната машина, после се обърна и я погледна. — Бюрото се занимава и с този случай и ще мога да намеря информация веднага щом тя постъпи в компютрите. До утре ще знам повече. Засега е безопасно да приемем, че все още навън се разхожда някой, който иска да те убие.

Кристи направи гримаса, обърна се и отиде до входната врата.

— И аз така си помислих — каза тя, втренчила поглед навън. — Господи, как ми се иска това да приключи!

— Хей.

Той отиде зад нея и я прегърна. Кристи остана неподвижна за миг, но пулсът ѝ се ускори. Беше такава утеха да може да се облегне на него, да чувства ръцете му стегнати около тялото си, да знае, че каквото и да се случи, вече не е сама. Той миришеше на сапун и, слабо, на лосион против изгаряне. Тя откри, че специфичната миризма на тялото му ѝ харесва. Като я държеше така в прегръдките си, усещаше колко е висок, колко е силен, колко широки и здрави са раменете му. Харесваше ѝ чувството да е в прегръдките му. После той наведе глава и я целуна леко по шията. Тя харесваше и допира на устните му.

Очите ѝ се притвориха, костите ѝ сякаш започнаха да се разтопяват, дланите ѝ отново покриха неговите. После си спомни, че той ще бъде част от живота ѝ вероятно още само ден или два, спомни си всички лъжи, които беше изрекъл, спомни си какъв е всъщност и си спомни, че определено няма нужда сърцето ѝ да бъде разбито.

— Имаме сделка — каза тя, като се пребори с импулса да се обърне и да го прегърне здраво през врата, да го целуне. — Спомняш ли си основното правило? Никакъв секс.

Тя отблъсна леко ръцете му и, за нейна изненада, той я пусна. Кристи скръсти ръце и се обърна, а той отиде и се отпусна на дивана. Погледите им се срещнаха — неговите очи бяха тъмни, може би заради полумрака в стаята.

— Спомням си първия път, когато те видях — каза той и тя кимна.

— В двора. Каза, че търсиш Марвин.

Тя говореше сухо. Той поклати глава.

— Не. Видях те много преди това. Наблюдавах Де Палма от известно време. Беше преди около две години, през есента. Спомням си, защото, когато слезе от колата на Де Палма и влезе в ресторанта, листата на дърветата падаха. Няколко, паднали от големия дъб, се заплетоха в косата ти. Трябваше ти минута, за да ги отстраниш. Де Палма се опита да ти помогне, а ти вдигна поглед към него и се засмя. Знаеш ли, че имаш трапчинки? Тогава ги видях за първи път и те ме поразиха. Мислех, че си красива и че Де Палма не заслужава такова момиче, което се смее по този начин. Когато двамата излязохте от ресторанта, той целуна дланта ти.

Кристи си пое дълбоко дъх. Той говореше тъжно и сърцето ѝ се стегна.

— Помня онзи ден — каза тя меко. — Току-що бях сключила изгоден договор с голям клиент и Майкъл ме изведе, за да го отпразнуваме.

— Спомням си как не ми хареса това, че той целуна дланта ти. Сега, като се замисля, струва ми се, че на подсъзнателно ниво още тогава съм искал да си моя.

Сърцето на Кристи прескочи един удар. Не можеше да се сбърка пламъкът на страстта в очите му.

— Ето, отново се опитваш да ми въздействаш със сладки приказки. — Тя се опитваше да остане спокойна, да мисли за това, защо не трябва да задълбочава отношенията си с него. — Но да знаеш, че този път няма да стане.

Той изви устни в горчива усмивка.

— Аз ти разкривам сърцето си, а всичко, което ти можеш, е да изпитваш подозрения. — Той поклати глава. — Скъпа, хрумвало ли ти е някога, че можем да се влюбим един в друг?

Очите на Кристи се разшириха, а главата ѝ почти клюмна на гърдите му. Той продължаваше да я гледа, отпуснат небрежно на дивана, и само като го гледаше, така подобен на златокос бог, стомахът ѝ се свиваше, а кръвта ѝ се сгорещяваше. За миг, двамата просто се гледаха така, а въздухът между тях осезателно се изпълваше с горещина.

— Не. О, не. — Не можеше да е вярно. Тя не искаше това да е вярно. Тази мисъл я ужасяваше.

— Помисли си за това — каза той много спокойно, после се наведе и я хвана за ръката, дръпна я на дивана до себе си и я целуна.

ГЛАВА 33

В мига, когато устните му докоснаха нейните, тя беше изгубена. Той я целуна нежно, устните му внимателно се нагодиха към нейните, покриха ги. Кристи плъзна длани по широките му рамене, после обви ръце около врата му и го целуна страстно в отговор, плъзна езика си в устата му, наслади се на мъжкия му вкус и аромат. Притисна тялото си в неговото и се наслади на мъжката му твърдост и на мускулите му. Той издаде тих и дрезгав звук и я дръпна в скута си, като леко изви тялото ѝ така, че главата ѝ легна на предмишницата му. После я целуна — устните му бяха твърди и контролираха целувката, накараха я да тръпне и да гори. Дланта му намери гърдите ѝ...

Точно когато горещината заплашваше да я погълне, Кристи се сети нещо и откъсна устни от неговите.

— Чакай, Люк, не! — каза тя, останала без дъх, и леко отблъсна раменете му. Той вдигна глава и я погледна. Очите му горяха.

— Кристи... — Челюстта му беше твърдо стисната, гласът му беше дрезгав.

— Камерите.

Това беше капитулация и двамата го знаеха. Тя гореше за него, разтапяше се. Очите му станаха тъмни и опасни, тя видя това и дъхът заседна някъде в гърдите ѝ.

— Камерите могат да вървят по дяволите! — процеди той през зъби, взе я на ръце и тръгна към спалнята.

Кристи се притисна в него и обсипа лицето му с целувки, после намери меката част на ухото му и започна леко да го хапе.

— Харесва ми вкусът ти! — прошепна тя и прокара език по цялата дължина на врата му.

— Господи, искам те! — каза той с надебелял глас. — Мисля, че те искам от години.

— Люк...

Не можа нищо да каже, защото той я остави върху леглото. Тя го дръпна върху себе си, като се наслаждаваше на тежестта на тялото му,

на факта, че я притиска здраво върху дюшека, на това, че ръцете му треперят от желание.

— Виж какво правиш с мен. Мисля, че когато ръцете ми трепереха така за последен път, бях на шестнайсет — каза той с горчивина и чувство за хумор и после устата му — гореща, влажна и жадна — завладя нейната. Тя плъзна длани под ризата му, погали го и се опита да го съблече.

— Искам те гол — каза тя, отделила устните си от неговите, но се наложи да повтори два пъти, за да я чуе той.

Устните му се извиха в гримаса.

— Добре — каза той и седна, за да издърпа ризата през главата си.

Кристи лежеше и го гледаше. Тя заби нокти в покривката на леглото, когато той пъкна палец в колана на дънките си, за да ги плъзне надолу по дългите си мускулисти крака. Имаше няколко секунди, в които да се наслади на загорялото му красиво тяло. Очарованият ѝ поглед беше фокусиран върху твърдото доказателство на горещото му желание. Той се наведе над нея и я съблече само с две бързи движения. Остана един миг неподвижен, загледан в нея. Погледът му предизвика такова горещо желание в нея, че тялото ѝ потръпна.

— Ха, виж сега кой трепери — каза той с очи едновременно горещи и нежни.

После тялото му притисна настоятелно нейното, устата му намери нейната. Кристи плъзна език в устата му и раздели краката си за него. Краката му се плъзнаха между нейните в същия миг, когато ръката му намери гръдта ѝ, и нуждата ѝ от него изведнъж стана толкова силна, че тя протегна и двете си ръце към него, изгаряща в огън, превърнала се цялата в гореща течност.

— Кристи...

Той се опита да намали темпото, да се отдръпне, но тя не можеше да чака, искаше да го усети в себе си. Беше толкова готова за него, че бедрата ѝ се повдигаха нагоре в мълчалива молба.

— Сега. Моля те.

Той нададе стон и се подчини, навлезе мощно в нея, членът му — дебел, твърд и горещ. И изведнъж оргазмът се надигна в нея, тя завика и се притисна в него. Движенията му станаха дълбоки, силни и

бързи. Той я вземаше с настоятелност, със страст — точно така, както искаше тя.

— Люк, Люк, Люк! — извика тя и тялото ѝ се изви в дъга към неговото.

— Кристи! — нададе стон в отговор той и влезе в нея за последен път. Остана дълбоко в нея, намерил своето освобождение.

Кристи просто лежеше, изцедена, дишаше тежко и усещаше тялото му с всеки свой нерв.

— Ти, курво такава!

Гласът дойде от нищото, от нейния най-лош кошмар. Парализира я, ужаси я, тялото ѝ застина и се обля в студена пот.

Майкъл.

В същата секунда Люк я избута и тя падна от леглото, а той скочи и се скри от другата страна. Стаята се изпълни с мъжки гласове и изстрели. Кристи нищо не виждате и не можеше да се помръдне, защото покривката на леглото беше паднала с нея и я беше оплела.

— Люк! — изпищя тя, като най-после успя да застане на колене и да погледне над леглото.

Люк лежеше по лице на килима, а Майкъл стоеше над него с пистолет. От двете му страни стояха двама други мъже.

— Майкъл, не! — извика Кристи.

Още не можеше да се изправи на крака, покривката на леглото се оказа много тежка и тя не можеше лесно да се движи. Сети се, че ако не беше покривката, щеше да е гола пред погледите на всички тези мъже, и се отказа от опитите си да я отхвърли. Притисна я към гърдите си с едната си ръка и се опита да се изправи.

Майкъл спря погледа си на нея. Лицето му беше като издялано от камък. Не беше висок колкото Люк, но беше привлекателен, мургав, с къса черна коса, вече започваща да оредява на темето, с ястребов нос и квадратна челюстни очи, толкова тъмни, че бяха почти черни. Очите му горяха гневно, когато пробягаха по тялото ѝ и тя разбра, с ужас, че гордостта му е наранена, че според него я беше заловил в изневяра, че я смяташе за своя собственост.

— Ти, курво такава! — каза той отново. — Покрийте го с нещо!

Той заобиколи леглото и тръгна към нея.

— Майкъл — каза тя и се опита да измисли някакъв начин да се измъкне, да го накара да бъде разумен, да спаси себе си и Люк, защото

знаеше, че, Майкъл искаше да ги убие, виждаше го в погледа му, в движенията му. Гари беше излязъл с момичетата и нямаше кой да наблюдава мониторите и двамата бяха в капан, оставени на милостта на Майкъл. Той я доближи и ѝ зашлеви шамар, толкова силен, че тя падна назад и вдигна длан към бузата си, която гореше и пулсираше.

— Искаш си диамантите? — запита Люк.

Гласът му беше напрегнат, но Кристи се радваше да го чуе. Тя застана отново на колене и погледна от другата страна на леглото. Той беше седнал на пода с ръка, поставена на бедрото, и тя виждаше кръв да се процежда между пръстите му. О, Господи, той беше прострелян.

— Дяволски си прав, искам си диамантите — каза Майкъл и се обърна с лице към Люк.

Сега пистолетът му сочеше надолу, но това нямаше значение, защото пистолетите на останалите двама бяха насочени в Люк. Също като Майкъл, те бяха облечени в черни панталони и светли ризи с къси ръкави, но за разлика от него, не бяха привлекателни и с нищо не се отличаваха — единият беше с тъмна коса, другият беше плешив.

Кристи се опита отново да се изправи на крака. Усети нещо завито с нея в покривката и чу тихо ръмжене — Марвин...

— Пусни Кристи и ще ти ги дам.

Майкъл се засмя. Беше смразяващ смях, от който кръвта на Кристи замръзна. Той ѝ каза, толкова ясно, като да беше изрекъл думите на глас, че ще я убие веднага щом получи каквото иска — диамантите.

О, защо, защо, защо не бяха внимавали повече?!

— Искаш ли да го прострелям в коляното, шефе? — запита плешивият и Кристи ахна.

Тя познаваше този глас — гласа на мъжа, който ѝ се обаждаше по телефона. Сърцето ѝ заблъска в гърдите, погледът ѝ го обхвана и цялото ѝ тяло изстина. Беше със здраво телосложение, висок около пет фута и десет инча, мургав. Плешив, но може би носеше шапка. Ами ако той беше нападателят ѝ? Възможно беше...

— Хей, малко момиченце! — каза той, като я погледна в отговор на възклицанието ѝ и ѝ се закани с пръст.

Като срещна тъмните му очи, на Кристи ѝ се зави свят от ужас. За миг ѝ се стори, че стаята се завъртя.

— Аз не играя никакви игри. Искам си диамантите.

Майкъл се обърна и насочи пистолета си към Кристи.

Тя погледна право в дулото му и позна отчаянието. Беше се опитала да спаси живота си, имаше огромно желание да оцелее, беше направила всичко възможно и пак щеше да умре. Не беше честно.

— О, господи! Майкъл, моля те! Моля те, не ме наранявай! — Кристи, изпаднала в малодушие, скръстила ръце като за молитва, коленичила на килима, гледаше Майкъл с огромни очи. — Ще направя, каквото кажеш. Моля те. Моля те.

— Дай ми проклетите диаманти.

Думите му бяха просто гневно ръмжене. Кристи познаваше признаците — Майкъл започваше да губи търпение. Не му беше необходимо време, за да изпадне в ярост. Още няколко минути и той вече щеше да е като полудял и тя и Люк щяха да умрат.

— Аз ще ги донеса. Само не ме наранявай. Моля те.

Кристи гореше от нетърпение да му даде онова, което той желаше, и така, ако въобще беше възможно, да спаси живота си. Тя се изправи трмаво на крака, стиснала покривката на леглото, за да не разкрие тялото си.

— Побързай.

Майкъл очевидно не виждаше никаква заплаха в нея, затова продължи да наблюдава Люк. Кристи се възползва от моментното му разсейване, за да изстреля своето оръжие — Марвин. Освободи леко завивката, и котаракът изскочи и веднага се хвърли върху Майкъл, който извика и изпусна оръжието.

Кристи се спусна към пистолета, но с крайчеца на окото си виждаше Майкъл и Марвин, вплетени в схватка, разнасяха се виковете и гневно мяукане. Люк, който беше по-близо до вратата, също се беше раздвижил — беше успял да се докопа до оръжие и беше повалил другите двама на пода. Зад Люк, в коридора, се виждаше движение, но тя не успя да види кой е там.

— Останете по местата си, задници такива! — извика Гари, който се втурна през вратата на спалнята, зае бойна поза, леко приклепнал, стиснал оръжието с две ръце. — ФБР!

С изключение на Марвин, който се стрелна към рамото на Майкъл, всички замръзнаха по местата си. Майкъл вдигна ръце във въздуха, очите му блестяха диво. Кристи се загърна отново плътно в

покривката на леглото и се свлече на пода почти в припадък. Люк, с кръв, стичаща се по краката, се изправи и стисна оръжието.

— Станете! — заповяда той на другите двама, като гласът му доста приличаше на излайване на куче. После, когато те се изправиха: — Вдигнете ръце и се опрете с лице към стената!

Всички му се подчиниха, Гари се огледа и прибра останалите оръжия. После подаде на Люк колана с неговия пистолет.

След половин час им се струваше, че повечето от жителите на Окракоук са се наблъскали в къщата. Беше все още рано, нямаше десет часът и мракът тъкмо започваше да става пълен. Дотичаха всички съседи, привлечени от воя на полицейските сирени и на линейката. Шериф Шулц и всичките му помощници, включително Горди Кастелано, бяха там, записваха показанията на всички, правеха снимки, събираха доказателства. Арон Щайнберг също беше там, невероятно радостен, че отново ще има страхотна новина за своя вестник. Амбър и Максин следваха Гари навсякъде като две малки, невероятно секси, кученца. Анджи буквално се беше залепила за Кристи. Майкъл и другите двама току-що бяха отведени от агентите на ФБР, дошли тук заради случая със серийния убиец, който още не беше приключен. Люк седеше на дивана, а двама лекари се грижеха за раната на крака му и спореха дали има, или няма нужда той да отиде до болницата. Кристи, напълно облечена вече, се беше свила на един фотьойл близо до Люк. Бузите ѝ бяха още леко зачервени от усилието да даде свидетелските си показания. Никак не ѝ беше лесно да даде обяснение какво бяха правили двамата с Люк, че бяха заварени така изненадани и неподготвени от Майкъл и хората му. Всъщност тя беше взела пример от Люк и беше излъгала.

— Сега просто я превържете, а аз ще отида утре да се прегледам — каза нетърпеливо Люк на двамата лекари.

Той също беше облечен и беше навил крачола на панталона си, за да им покаже раната, която беше точно над коляното. Беше с размера на палец и не беше дълбока, куршумът само го беше одраскал, преди да се забие в пода. Благодарение на оказаната първа помощ раната беше спряла да кърви, но плътта около нея се беше подула значително и лекарите искаха той все пак да отиде до клиниката.

— Вероятно биха ти направили един-два шева — каза му Кристи с лека усмивка.

Той вдигна глава, срещна погледа ѝ и устните му се извиха в подобие на усмивка. Лекарите в този момент си говореха нещо и Люк се наведе към нея:

— Да знаеш, това ще е един от незабравимите ми спомени — Майкъл де Палма победен от гола жена с котарак.

— Тихо! — каза Кристи и се огледа разтревожено.

Разбира се, нямаше как да скрият каквото и да било от Гари, Анджи, Амбър и Максин, които били обезкуражени от дългото чакане в ресторанта и липсата на какъвто и да било друг избор и решили вместо това да накарат Гари да им приготви вечеря. Кристи не беше сигурна точно какво са видели — Анджи просто се беше усмихнала, когато тя я беше запитала — но Гари явно беше видял достатъчно, за да им се притече на помощ.

— Как е лицето ти? — С потъмнели очи, Люк докосна нежно с длан бузата, която Майкъл беше зашлевил.

— Добре е. — Всъщност мястото още я наболяваше леко, но тя не виждаше причина да му го каже. Усмихна му се. — Хей, успяхме! Заловихме Майкъл. Всичко свърши.

Устните му се извиха в гримаса.

— Предполагам, че ще трябва да изчакам до утре, а и вълнението едва ли ще затихне дотогава.

Кристи се засмя.

— Ако си сигурен, че не искаш да отидеш до болницата, можем двамата да я превържем довечера.

Лекарите се бяха върнали, единият беше коленичил пред Люк и отваряше куфарчето за бърза помощ.

— Сигурен съм — каза твърдо Люк.

Лекарят започна да вади бинтове, Кристи стана и се отдалечи, за да не пречи. Приблужи се до входната врата. Завеската беше дръпната и тя виждаше тъмния блясък на океана, прииждането на прилива. Бледата луна правеше своето пътешествие по небето и Кристи виждаше отражението ѝ във водата. Остана миг там, така, загледана в красотата на нощта, заслушана в нейните шумове, и напрежението започна бавно да се отцежда от тялото ѝ.

Както беше казала на Люк, всичко беше свършило. Вече можеше да продължи да живее живота си. Беше без работа, но нямаше да ѝ е трудно да си намери друга. Вече не беше част от двойка или...? Лека усмивка докосна устните ѝ, когато погледът ѝ падна върху отражението на Люк върху стъклото. Беше част от нова двойка. Замисли се. Така се надяваше.

Люк я беше запитал дали двамата са влюбени. От тази мисъл ѝ стана топло и приятно.

Движение в двора я накара да смръщи вежди. Загледа се по-внимателно, опита се да види нещо и отвъд отраженията върху стъклото. Чифт жълти очи проблеснаха в мрака. Марвин. Беше успял да избяга в суматохата. Кристи въздъхна, отвори вратата и излезе.

Топлият морски бриз погали лицето ѝ, докато тя следваше Марвин край оградата. Той очевидно отново ловуваше. Въздухът тежеше предупредително — отново щеше да вали. Вероятно щеше да се разрази нова буря.

— Марвин.

Виждаше го в началото на дюните. Тя обаче спря в края на двора, завладяна от неочаквано безпокойство и нервност. Въпреки че беше оставила вратата леко отворена и отвътре долитаха гласове, дневната ѝ се струваше ужасно далеч. Чу шум от стъпки и по гръбнака ѝ полазиха тръпките на страха. Погледна в посоката на шума и адреналинът нахлу в кръвта ѝ. Инстинктът ѝ да побегне надделя над всичко друго.

— Ти ли си, Кристи? — Мисис Кастелано се показва иззад ъгъла, подпряла се на бастуна си.

— О, здравейте, мисис Кастелано — отговори Кристи и се отпусна.

— Майка ти се обади — каза мисис Кастелано, като се приближи. — Чуди се защо още не сте ѝ се обадили.

Кристи отваряше уста да отговори, когато мисис Кастелано хвана ръката ѝ. Тя сведе изненадан поглед към тази груба ръка и почувства как нещо се заби във врата ѝ.

Болката прободеше тялото ѝ като нож. Тя ахна и мракът обгърна съзнанието ѝ.

ГЛАВА 34

Нещо я люлееше — нежно, сладко люлеене, което обаче не я приспиваше, а я събуждаше. Кристи упорито не искаше да изпусне отиващите си сенки, не искаше да излезе от това благословено забвение. На някакво подсъзнателно ниво знаеше, че ще е лошо, ако се събуди...

Кленг! Звукът от търкане на метал в метал беше достатъчно остър да я накара да отвори очи. Няколко милостиви секунди зрението ѝ остана замъглено, но после се проясни. Онова, което видя, накара кръвта ѝ да замръзне във вените. Беше в мазе, от трите страни прикована с решетка, лежеше на дървен под. Всичко се движеше в онзи бавен люлеещ ритъм, който си спомняше от съня си. Лодка, осъзна тя с нарастваща паника. Беше на лодка. Заклучена в трюма на лодка.

— Чуваш ли ме?

Настоятелният шепот дойде отляво. Кристи се огледа и се опита да седне. Нещо изтрака, когато раздвижи крака си. Тя погледна надолу и почувства тръпки на ужас, когато видя верига около крака си. Беше закрепена за стената.

О, мили боже! Това сигурно беше кошмар. Нали се предполагаше, че всичко е свършило. Нали трябваше вече да е в безопасност.

— Хей! — Сега шепотът беше по-остър. Гласът беше дрезгав, стържещ. — Нямаме много време. Как се казваш?

Този път погледът на Кристи най-после намери момичето, което се намираше в клетката до нейната. Светлината беше оскъдна и идваше от една-единствена крушка от тавана. Тя успя да различи тъмна коса, немного по-дълга от нейната собствена, бледо лице и тъмни, отчаяни очи. Тялото на момичето беше покрито със синьо одеяло.

— Кристи.

Дори нейният глас звучеше странно. По-тънък, като от друг свят.

— Аз съм Тери. Трябва да се измъкнем оттук. Той ще ни убие.
Ужасът успя да пробие мъглата, която още обгръщаше мозъка на Кристи.

— Кой?

— Не знам как се казва. Той е психопат. Кара ни да го наричаме „господарю“.

— Ни? Има ли и други?

— О, господи, не! — Гласът на Тери се пречупи. — Лиз... Лиз избяга. Не знам какво се е случило с нея. Каза, че ще изпрати помощ. Но мина много време...

Гласът ѝ заглъхна и премина в тежко дишане, което пък премина в ридания. Кристи най-после се сети.

— Лиз? Тери? — Тя си пое дълбоко дъх и се опита да прогони и последните паяжини на забвението, да прочисти мозъка си, да мисли. — Елизабет Смолски? Тери Милър?

Тери стисна решетките, които разделяха клетките им, с ръка, изтъняла и с изпъкнали кости.

— Да. Да. Откъде знаеш имената ни?

— Хората ви търсят. Докладвано е за вашето изчезване. Мислят, че сте жертви на сериен убиец. — Ужасът вече напълно я завладя. Гласът ѝ затрепери. — О, господи, този човек е серийният убиец!

— Имаш ли нещо, с което да отключим тези ключалки? Фиба може би? Или нещо друго?

— Не. — Кристи напрегна ума си, за да измисли нещо. — Лиз е избягала. Как е успяла?

Тери си пое въздух на пресекулки.

— Липсваха ѝ някои кости в стъпалото. В резултат на злополука. Можеше да го свива, стъпалото ѝ наистина намаляваше размерите си. Работеше непрекъснато върху това и един ден успя да го измъкне от веригата. Дотогава беше вече наистина много отслабнала, толкова отслабнала, че успя да се промъкне между решетките. Но не можа да измъкне мен. И се страхуваше да остане. Беше нощ и бяхме на суша. Тя прескочи борда. — Тери направи пауза. Кристи чуваше дишането ѝ. — Знам, че не е успяла. Ако беше успяла, щеше да изпрати помощ.

Кристи нямаше сърце да ѝ каже какво се беше случило с Лиз.

— Затова ти си в тази клетка. Преди той никога не ни слагаше една до друга. Но не може да си представи как Лиз е успяла да избяга,

а аз се правя, че не знам. Той мисли, че в другата клетка има някакъв недостатък. — Тя се засмя, но смехът ѝ не беше приятен.

— Опитал ли се да викаш? — запита настоятелно Кристи. — Какво се случва, когато викаш?

— Нищо добро. — Тери звучеше напълно изтощена. — Никой не идва.

Лодката се залюля по-силно и Кристи чу проскърцване — като че ли се отвори врата. Звуците бяха леки, едва доловими, но пак я плашеха до смърт. Не можеше да се сбърка шумът от стъпки, които се спускаха по стълбите.

— Той идва.

Гласът на Тери беше ужасено пищене, тя се сви в далечния ъгъл на клетката си. Кристи чу тракане. Ужасът я обхвана цялата, когато разбра, че то идва от веригата на Тери; момичето беше толкова уплашено, че цялото трепереше.

Сърцето на Кристи се качи в гърлото, когато стъпките стигнаха подножието на стълбите. Тя не виждаше нищо повече от сянка — огромна, тъмна сянка. Сърцето ѝ заби тежко, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха мъчително. Сянката се обърна към нея и тя втренчи поглед.

После видя кой е той и беше толкова изумена, че не можеше да направи нищо друго, освен да продължи да гледа втренчено. Дишането ѝ спря. Мозъкът ѝ беше абсолютно празен. Сърцето ѝ прескочи един удар.

— Здравей, Кристи! — каза мисис Кастелано с онзи висок и пронизителен глас, който преследваше Кристи в кошмарите ѝ. После, докато Кристи гледаше с отворена уста, тя се приближи и свали перуката си.

Топлият бриз погали лицето му, Люк вдигна поглед и видя, че входната врата е отворена. Смръщи вежди и се огледа из стаята. Имаше доста хора, но не видя Кристи. Почувства внезапно напрежение в раменете. Огледа се отново и видя Анджи, която разговаряше с Горди Кастелано.

— Анджи. — Тя вдигна поглед към него и той ѝ махна с ръка. Когато се приближи, я запита: — Виждала ли си Кристи?

Анджи поклати глава, после също се огледа.

— Тук беше. — Погледът ѝ също се спря на отворената входна врата и тя също смръщи вежди: — Дали е излязла навън?

— Не знам. Вратата е отворена.

Той нетърпеливо издърпа крака си изпод ръцете на двамата лекари, които тъкмо привършваха с превръзката. Анджи вече беше при вратата.

— Аз ще проверя.

— Чакай ме.

Люк не знаеше защо, но в него се надигаше лошо предчувствие. Наистина лошо предчувствие. Излезе след Анджи на двора, който беше отчасти осветен, и се огледа, после взря поглед в мрака отвън. Нито следа от Кристи. Нищо, освен Марвин, свит под един стол.

— Ела тук, Марвин.

Анджи го взе на ръце. Люк се зачуди, за секунда, защо този котарак с отвратителен нрав се харесва на сестрите Петрино, после го изхвърли от мислите си.

— Какво правите двамата тук навън? — Максин също излезе на двора.

— Виждала ли си Кристи? — запитаха едновременно Люк и Анджи.

— Не. — Максин ги изглежда подред. — Защо? Изгубихте ли я?

— Не е забавно, Максин — каза остро Анджи.

— Съжалявам. — Максин се върна вътре и се смеси с тълпата. — Виждал ли е някой Кристи?

— Тя излезе на двора — отговори Арон Щайнберг. — Говореше с мисис Кастелано.

— О, мили боже! — прошепна Кристи, когато мисис Кастелано свали латексовата маска от лицето си. Бръчките ѝ изчезнаха като по чудо. После старицата се изправи, изпъна рамене и изведнъж не само стана по-висока, но вече не изглеждаше крехка и уязвима.

Мисис Кастелано, или който и да беше този човек, ѝ се усмихна — бавна усмивка, пълна с предчувствие. Лодката се залюля, лампата — също и светлината я заслепи.

— Чичо Сали! — ахна Кристи.

Бяха минали години, осемнайсет години, но неговото лице изведнъж изплува в главата ѝ така, сякаш го беше видяла вчера. Усмивката му стана по-широка.

— И аз си помислих, че ще си спомниш — каза той със задоволство. — Всъщност знаех, че все някога ще си спомниш. Винаги си била умно момиче.

— Но... Аз мислех, че си мъртъв. Винаги съм мислела, че си получил заслуженото за онова, което стори на баща ми. — Гласът на Кристи затрепери при последните думи.

— И какво те кара да мислиш, че съм сторил каквото и да било на баща ти?

Кристи се почувства така, сякаш железните пръчки се забиха в гърдите ѝ. Беше ѝ трудно да диша, да говори. Можеше само да гледа втрещено този кошмарен спомен от миналото и да си спомня.

— Знам го. Винаги съм знаела, че ти го направи. Излязох от къщата, а той лежеше на алеята с пистолет до него. Когато се приближих, вдигнах оръжието. Беше още топло и усещах мириса на барут. Изстрелът току-що беше даден. Той съвсем скоро, преди да излезе от къщата, беше разговарял с мен. *Нямаше причина*. Чух кола да пали и да потегля. Вдигнах поглед и видях шофьора. Видях те толкова ясно, колкото те виждам сега.

— Да — каза чичо Сали. — И аз те видях.

— Майка ми се страхуваше. Непрекъснато ми повтаряше, че съм сгрешила. Повтаряше ми, че нищо не съм видяла.

— Майка ти е умна жена.

— Те те убиха. Защо не си умрял? Трябваше да си мъртъв. — Гласът на Кристи изтъня, защото беше обхваната от истерия. — Мислех, че си мъртъв.

— Виждаш ли, не ми се умираше — каза чичо Сали и протегна ръка към ключалката на нейната килия. Кристи видя, че държи ключ, и ужасът обхвана всяко нейно нервно окончание. — Виж, да убивам, това е друга история. И особено ще ми хареса да убия теб.

— Исусе! — прошепна Горди Кастелано, но Люк го чу и се обърна толкова рязко, че зрението му се замъгли. Един поглед към

силно пребледнялото лице на Горди Кастелано му каза, че нещо не е наред.

— Ти знаеш нещо — каза той и отиде при Кастелано. Пулсиращият му от болка крак не му пречеше да се движи бързо. Кастелано вдигна поглед към него и Люк видя в очите му страх и объркване. Всеки негов инстинкт беше нащрек, той се извиси над Кастелано и изръмжа: — *Кажси ми!*

Кастелано си пое рязко въздух.

— Кристи е в опасност. Каквото и да знаеш, *кажси ми*.

— Непрекъснато му повтарях, че тя не е заплаха. Какво би могло да помни едно малко момиченце, питах го непрекъснато. Но той беше обладан от тази мисъл. Повтаряше, че го е видяла, когато е убил Джо Петрино. Сигурен беше. Следеше я от пристигането ѝ тук. Казах му, че така ще я накара да си спомни. Но той отговаряше, че тя вече си е спомнила.

— Кой? — запита Люк. — *Кой?*

— Леля Роза — каза той. — Само че тя не е леля Роза. Тя... Той е братовчед ми Сали, Салваторе Кастелано. Той винаги е бил невъздържан, убиваше дори хората, които трябваше просто да сплаши. Наистина откачен. Опитаха се да го убият, но той оцеля, наложи се да се крие. Леля Роза го кри в мазето си в продължение на петнайсет години. Понякога излизаше нощем, но това беше всичко. Съвсем полудя от това принудително затворничество. Искаше да види слънцето. Така, когато леля Роза умря, той плати на човек, който му помогна да изглежда като нея, и се премести да живее тук.

Все едно че тя се е пенсионирала и се е оттеглила да живее на морския бряг, схващаш ли?

— *Къде я е завел?*

— Господи, не знам. Чакай. На лодката. Има лодка на име „Лорелей“. Понякога се уморява да бъде леля Роза, качва се на лодката и може отново да бъде мъж. Дори понякога превозва нещо с нея, работи. — Гласът на Кастелано стана по-дебел, по-уверен. — Знаем, че не трябваше да му помагам, но той ми е роднина, семейство, за бога. А и не мислех, че причинява вреда някому.

Люк вече толкова много се страхуваше, че щеше да излезе от кожата си.

— Къде е лодката?

Кастелано му каза.

Тери беше коленичила и издаваше висок и протяжен звук, от който космите по тила на Кристи настръхваха. Чичо Сали се извърна и остро я изглежда.

— Престани да вдигаш шум!

Той започна да удря по решетките. Тери веднага преглътна звуците, които напиреха в гърлото ѝ, но беше прекалено късно. Вниманието му беше привлечено от нея.

— Искаш да бъдеш първа? Разбира се, можеш да бъдеш първа. За мен няма значение и без това ще трябва да се справя с двете ви. Отивам в Калифорния. Скитникът по плажовете отива в Калифорния.

Гласът му ставаше все по-висок и по-пронизителен. Сърцето на Кристи биеше така, все едно щеше да изхвъркне от гърдите. Този глас беше чула и двата пъти, когато беше нападната. Вероятно той беше знак, че е готов да убива...

— Но нали хванаха скитника по плажовете — каза тя високо с надеждата да го върне на някаква тема, да отвлече вниманието от мислите за убийство.

Знаеше, че, вече бяха забелязали отсъствието ѝ и я търсеха. Търсеха я като полудели. Люк. Анджи. Но откъде биха могли да знаят къде е?

„Не мисли за това“, каза си тя строго. „Трябва да останеш спокойна“

— Гледах новините — продължи да говори тя, когато се обърна и я погледна. — Скитникът по плажовете се е самоубил. Намерили са тялото, както и останки от жертвите, в къща в Нагз Хед.

— Те са глупави — каза чичо Сали. — Аз им устроих тази инсценировка. Онзи беше някакъв перверзник на име Андрю Мадън. Надничаше в прозорците на хората. Само занесох останките на моите момичета там, за да има някакви доказателства, и инсценирах самоубийство. Дори да се досетят, аз вече отдавна ще съм далеч. — Той отново тръгна към Кристи. — И не искам никога вече да се тревожа за теб.

Той спря пред клетката ѝ и пхна ключа в ключалката. Кристи затрепери от страх. Тери отново започна да вие като животно.

Докато стигнат до доковете, Люк вече се потеше обилно от страх. Прилошаваше му, виеше му се свят, полудяваше от мисълта, че могат да закъснеят, че Кристи може да е мъртва.

При тази мисъл можеше да припадне.

Обикновено не се молеше, но сега изпращаше молитви към Бога. Стигна пръв при доковете, следван от Гари, Кастелано, шериф Шулц и неговите помощници. Тя беше в края на доковете, стара и олющена лодка. Той се спря нерешително, страхуваше се да скочи на борда ѝ, за да не разбере Кастелано за неговото присъствие.

Виждаше слабо сияние светлина да описва рамка около една от вратите. Стъпи леко на палубата и направи знак с ръка на хората след себе си. Запълзя към светлината, завъртя леко бравата и заслиза тихо и предпазливо по стълбите с пистолет в ръка.

Кристи изпищя. Звукът беше приглушен, далечен, но така зареден с ужас, че прониза въздуха като острие на нож.

Ужасът го стисна за гърлото и той взе останалите стъпала на няколко скока. В дъното им имаше друга врата и той я отвори, без да си дава труд да бъде предпазлив. Письците го удариха в лицето.

Като се потеше и дишаше тежко, той прескочи няколко стъпала.

И видя Кристи. Тя беше наведена над маса, а копелето връзваше ръцете ѝ, докато тя риташе, извиваше тяло и пицеше — правеше всичко възможно, за да се пребори за живота си.

— Остани на място! ФБР! — извика той.

Кристи изпищя пронизително. Копелето се огледа, сграбчи я за косата и вдигна ножа. Светлината попадна върху острието и то заблестя като сребърно.

Люк го повали с един-единствен изстрел. Другите слизаха тежко и шумно по стълбите.

После кракът му запулсира от болка и той трябваше да седне.

ГЛАВА 35

Малко след пладне на следващия ден, Люк отвори очи и хвърли поглед на часовника, след което изстана. Бяха му дали болкоуспокояващи, след като бяха почистили и зашили раната предната вечер. Той си беше легнал малко след пет сутринта и веднага беше заспал дълбоко. Което ще рече, че беше спал около седем часа. После се сети, че е сам. Кристи я нямаше. Той легна по гръб, за да се увери, че е прав, и болката, която прониза бедрото му, го накара да трепне. И донесе със себе си море от спомени.

Гари и останалите бяха придружили Кристи и Тери до клиниката, за да бъдат прегледани. Тери беше на ръба на пълното изтощение и беше травмирана, но не до такава степен, че това да заплашва живота ѝ. Бяха я откарали с хеликоптер до болница на континента и днес при нея щяха да отидат родителите ѝ. Кристи беше добре, като се изключат няколко подутини, синини, одрасквания и нервният срыв. Люк беше изчакал на лодката пристигането на хората на ФБР, които работеха по случая със серийния убиец, и пристигна в клиниката точно когато Кристи си тръгваше оттам.

Кристи остана с него, докато се погрижат за крака му, после двамата с Гари го бяха откарали до къщата и го бяха сложили да си легне. Не си спомняше много, но имаше усещането за нейното тяло, свито, сгушено до неговото.

А сега я нямаше. Беше сам в леглото и вратата на затъмнената спалня беше затворена.

Сърцето му беше обхванато от страх и прескочи един удар. Трябваше да си припомни, че всичко е свършило и че тя е в безопасност. Нищо на света не можеше да му попречи отново да затвори очи и да се отдаде на съня.

Да, точно така.

— Кристи!

Трябваше да стане и да я намери. Превързаното бедро го болеше като развален зъб, но успя да обуе панталоните си и да отиде в

дневната, където през входната врата нахлуваха ярките слънчеви лъчи. Къщата беше празна, ако се изключат Марвин и прашинките, които танцуваха в слънчевите лъчи.

Къде бяха всички?

Марвин отиде до входната врата и измяука. Той отиде до него и погледна навън. Небето беше красиво и безоблачно, лазурносиньо. Морето беше като безкраен лист индиго. А пясъкът блестеше като захар под слънчевите лъчи. Щастливи хора изпълваха плажа, играеха и се наслаждаваха на топлината. Още повече бяха хората във водите на океана.

Без някаква специална причина, погледът му се спря на прекрасното тяло на блондинка, която стоеше с гръб към него, облечена само в черни бикини, и махаше на някого, когото той не можеше да види. Блондинката беше не само с прекрасно тяло, но и със забележително дупе.

Кристи. Точно затова погледът му беше привлечен като от магнит. Като отмести с крак Марвин встрани, Люк успя да излезе, без да изпусне котарака навън, и тръгна по пътеката към плажа.

Тя стоеше боса на плажа, малко зад дюните, и гледаше сестра си и двете момичета Барби, придружени от Гари в ярки плажни дрехи. Сигурно беше усетила присъствието му така, както той беше усетил нейното, защото, когато я приближи, тя се обърна.

— Здравей!

— Как се чувстваш? — запита тя и го огледа от главата до петите.

— Никога не съм се чувствал по-добре.

Тя му се усмихна щастливо и широко, защото знаеше, че лъже.

Люк също се усмихна. За човек, който съвсем скоро беше преживял такъв ужас, изглеждаше достатъчно добре. Като я огледа с възхищение, реши, че преди е имал несправедливо отношение към жени с късо подстригана руса коса и лилави сенки около очите, както и синини по бузите. Или може би любовта и възхищението му бяха само за Кристи.

— Готова ли си да се насладиш на последните няколко дни от ваканцията си? — запита я той.

Кристи направи гримаса.

— Да ти кажа истината, мисля, че още дълго време няма да ми се ходи на плаж.

— Аз също — каза Люк. — Мисля да си стегна багажа и да се върна във Фили. Искаш ли да те закарам?

— Мога ли да взема Марвин?

Люк я изгледа с присвити очи. Винаги ли ставаше така в живота?

— Разбира се. Но поставям едно условие — ако свърши някаква работа в колата ми, ще трябва да измине останалата част от пътя на автостоп.

Кристи се засмя. Сърцето му се изпълни с нежност.

— Имаше ли възможност да помислиш дали двамата не се влюбваме един в друг? — запитва той.

— Да, имах възможност да помисля.

— Е?

— Мисля, че е така — каза тя, отиде при него и го прегърна, като внимаваше да не докосне ранения му крак.

После го целуна.

Когато отделиха устни, те преплетоха пръсти и тръгнаха бавно по плажа.

Издание:

Карън Робърдс. Опасно лято
ИК „Калпазанов“, София, 2006
ISBN: 978-954-17-0233-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.